

கூட்டரசு

அறிவியல் பண்பாட்டு மாத இதழ்

செப்டம்பர் - 2018 பருவம் - 4 புனல் - 48

தனிச்சுற்று நன்கொடை ரூ 25

இழிசாதிப் பெயர்களுக்கு எதிரான

பெரியார்

‘தவித்’

ஜெயராணி

புரட்டுகளுக்கிது மறுப்பு

சுகுணா தீவாகர்

நா

ன் திவ்யா. என்னுடைய இணையர் பெயர் இராஜ்குமார். எங்களுக்கு ஒரு குழந்தை பெயர் இசைப்பிரியா. என்னுடைய ஊர் கோயம்புத்தூர் அருகில் உள்ள உக்கடம். என்னுடைய இணையரின் ஊர் அவினாசி சேலூர் அருகிலுள்ள கிளாகுளம். என்னுடைய திருமணத்திற்குப் பிறகு நாங்கள் கிளாகுளத்தில்தான் வசிக்கிறோம்.

காட்டாறு நடத்தும் பண்பாட்டுப் போராட்டம்

திவ்யா - இராஜ்குமார் இணையர் நோக்காணல்

உங்களின் திருமணத்தையும், திருமணத்திற்கு முன்பிருந்த உங்களுடைய வாழ்க்கைமுறை பற்றியும் சொல்லுங்கள்?

எங்களுக்கு 3.3.2014 ல் திருமணம் நடந்தது. நாங்கள் முழுக்க முழுக்க ஒரு இந்துக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். என்னுடைய அப்பா காரமடைக்கு 'பந்த சேவை' எடுப்பவர். சனிக்கிழமை என்றாலே நான் காலை டிபன் சாப்பிடுவதற்கே மதியம் ஆகிவிடும். வீடு சுத்தம் செய்வது, வீட்டுவேலைகளை பார்த்துவிட்டு, குளித்துவிட்டு சாப்பிடுவதற்கு அவ்வளவு நேரம் ஆகிவிடும், அவ்வளவு பக்தியாக இருப்பேன்.

என்னுடைய திருமணத்திற்கு முன்பு ஒரு விசேஷத்திற்குப் போக வேண்டுமென்றால் அந்த இடத்தில் என்னை அழகாகக் காட்டிக் கொள்வதற்காக நான் அதிகமாகப் பணம் செலவு செய்வேன். மற்றவர்களின் பார்வையில் என்னை அழகாகக் காட்டிக்கொள்ளவேண்டும், என்னுடைய உடை, அலங்காரம் இவற்றைப் பிறர் புகழ்ந்து பேசவேண்டும் என்று நினைப்பேன். அந்த மாதிரி அலங்காரம் செய்வது எனக்கு ஒரு சந்தோஷம். என்னுடைய வீட்டில் இருப்பவர்களும் யாரும் என்னுடைய அலங்காரத்திற்கு மறுப்பு சொல்ல மாட்டார்கள்.

எல்லா இடங்களிலும் புத்தகங்களை அடுக்கி வைத்து விட்டால் நான் சமைப்பதற்கான பொருட்களை எங்கு கொண்டு போய் வைப்பது என்று கூட நான் சண்டை போட்டு இருக்கிறேன்.

திருமணத்திற்கு முன்பு இருந்த வாழ்க்கை முறையை திருமணத்திற்கு பின்பும் கடைபிடித்தீர்களா? அதற்கு அவர்கள் யாரும் மறுப்பு தெரிவித்தார்களா?

என்னுடைய திருமணத்திற்குப் பிறகு இராஜ்குமார் வீட்டில் வந்து பார்த்தால் ஒரு சாமி போட்டோ கூட கிடையாது. நான் சாமி கும்பிட வேண்டும், என்னுடைய விரதத்தை விட முடியாது. அதனால் பீரோவில் மட்டும் சிறியதாக ஒரு சாமி படம் வைத்து வணங்கி வந்தேன். நான் கோவிலுக்குப் போவதற்கும் யாரும் மறுப்பு தெரிவிக்கவில்லை. இராஜ்குமார் நான் கோவிலுக்கு வரவில்லை நீ போவதாக இருந்தால் போ என்றுதான் சொல்வார். அவர் வரவில்லை என்றாலும் பரவாயில்லை என்னைக் கோவிலுக்குச் செல்ல அனுமதித்தாரே அதுவே போதும் என்று நினைப்பேன். ஒரு சில நாட்களில் அவரே என்னைக் கோவிலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவார். அவர் நான் வெளியில் நிற்கிறேன்... நீ வேணா கோவிலுக்கு போயிட்டுவான்னு சொல்லுவார்.

நீயே எப்போ பெரியாரியலைத் தெரிஞ்சுக் கிட்டு வருவியோ வா, உன்னுடைய சுதந்திரத்தில் நான் தலையிடவில்லை, போகாதே என்று சொன்னால் நாம் இருவருக்கும் சண்டைதான் வரும், அதனால்தான் எதையும் உன்மேல் திணிக்க விரும்பவில்லை என்று சொல்லுவார். அதேபோல் எங்களுக்குக் குழந்தை பிறந்த பிறகும் கூட, 'பா' என்ற எழுத்தில் பெயர் வைக்கவேண்டும் என்று ஜோசியரிடம் சென்று நல்ல நேரம் பார்த்து 'பா' என்ற எழுத்தில் வைத்தால் குழந்தையின் வாழ்க்கை நன்றாக இருக்கும் என்று சொன்னார்கள். அப்போது ஜோசியர்கள் என்ன சொல்கிறார்களோ அதை அப்படியே நானும் என்னுடைய குடும்பத்தாரும் கடைபிடிப்போம். என்னுடைய பிடிவாதத்தினால் குழந்தைக்கும் அதே மாதிரி பெயர் வைத்தோம்.

எங்களுடைய வீட்டில் வாரத்தில் நான்கு நாட்களுக்கு கறி எடுத்தாலும் சனிக்கிழமை மட்டும் கறி எடுக்க மாட்டோம். ஆனால் இராஜ்குமார் வீட்டில் சனிக்கிழமையிலேயே கறி எடுத்தனர். சனிக்கிழமையில் கறி சாப்பிடவில்லையென்றால் அந்த வாரம் முழுவதும் சாப்பிடவே முடியாது என்ன செய்வது என்று யோசித்துவிட்டு கறி சாப்பிட்டு விட்டு குளித்து விட்டு சாமி கும்பிடலாம் என்று முடிவு செய்து சனிக்கிழமை விரதத்தை விட்டு விட்டு கறி சாப்பிட ஆரம்பித்து விட்டேன்.

கோவிலுக்குப் போய் தீவிர பக்தையாக இருந்த நீங்கள் வரியாரியல் பண்பாட்டைக் கடைபிடிக்கக் காரணம் என்ன?

நாங்கள் டெய்லரிங் கடை ஒன்றை ஆரம்பித்தோம். அந்தக் கடைக்கு வரும் வாடிக்கையாளர்கள் நீங்கள் எந்த ஊர் என்று கேட்கிறார்கள், அந்த ஊர்ப் பெயரைச் சொன்னால், எந்தப் பகுதியில் வசிக்கிறீர்கள் என்று கேட்கின்றனர். இதைத் தெரிந்து கொண்டால், நான் எந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கே இப்படியெல்லாம்கேள்விகளைக் கேட்டனர்.

இவை எல்லாம் எனக்குப் புதிதாக இருந்தது. நான் நகரத்து வாழ்க்கையில் இருந்ததால் சாதியைப் பற்றிப் பெரியதாக எதுவும் இருக்காது. ஆனால், இங்கு என்னுடைய சாதியைத் தெரிந்துகொள்ள எத்தனை கேள்விகளை என்னிடம் கேட்கின்றனர். அப்போதுதான் சாதியக் கொடுமையாகவும் தீண்டாமையாகவும் நான் உணர்ந்தேன்.

இதை இராஜ்குமாரிடம் நான் சொன்ன போது “இதைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளத்தான் பெரியாரியல் புத்தகங்களைப் படிக்கச் சொன்னேன்” என்றார். பெரியாரியல் பண்பாட்டைச் சார்ந்த புத்தகங்களைப் படிக்கக் கொடுத்தார். அதை நான்கையில் கூட வாங்கமாட்டேன். அதை வாங்கிப் படித்து நாமும் இவங்க மாதிரி சாமி இல்லைன்னு சொல்லிட்டு இருக்கணும். இப்படி இருந்தால் இந்தச் சமுதாயத்தில் என்னுடைய உறவினர்கள் மத்தியில் பகையாளி ஆகிவிடுவோம் என்று நினைத்தேன். ஏனென்றால் எல்லோரும் ஒரே மாதிரி இருக்கும் போது நான் மட்டும் தனியாக வேறுபட்டு இருக்க முடியாது.

அதன்பிறகுதான் வீட்டில் இருந்த புத்தகங்களை எடுத்துப் படிக்கலாம் என்று முடிவு செய்து எடுத்துப் படித்தேன். புத்தகம் சொல்லுதாம் “என்னைத் தொட்டுப்பார் நான் காகிதம், என்னைப் படித்துப்பார் நான் ஆயுதம்” என்று நான் படித்தேன். அது எனக்கு ஆயுதமாக மாறிவிட்டது. அதே புத்தகங்களை வீட்டில் வைக்கும்போது ராஜ்குமாரின் அண்ணனிடம் (கிளாகுளம் கு.செந்தில்குமார்) இந்த மாதிரி எல்லா இடங்களிலும் புத்தகங்களை அடுக்கி வைத்து விட்டால் நான் சமைப்பதற்கான பொருட்களையெல்லாம் எங்கு கொண்டு போய் வைப்பது என்று கூட நான் சண்டை போட்டு இருக்கிறேன். அப்போது எல்லாம் அந்தப் புத்தகத்தின் மதிப்பு தெரியாமல் போய்விட்டது.

வரியாரியல் புத்தகங்களைப் படித்தவுடன் உங்களிடம் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் என்ன?

பெரியாரியல் புத்தகங்களில் முதலில் பெண்கள் சார்ந்த புத்தகங்களாக எடுத்துப் படித்தேன். அதிலிருந்து பெண்களுக்கு அலங்காரம் தேவையில்லாதது என்று நினைத்தேன். ஆண்கள் மட்டும் இப்படி இருக்கும் போது நான் மட்டும் ஏன் என்னை அழகுபடுத்தி மற்றவர்களின் கவனத்தை என்மேல் ஈர்க்க வேண்டும். இது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம் என்பதை உணர்ந்தேன். இந்தப் பொண்ணு அழகா இருக்குதுன்னு சொல்வதை விட “அறிவா பேசுது”, “நல்ல பகுத்தறிவுச் சிந்தனையோட இருக்குதுன்னு” மற்றவர்களின் முன்னிலையில் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

புத்தகங்களைப் படிக்கும்போது நான் ஒரு தீ விபத்து பற்றிய செய்தியைப் படித்தேன். அப்போது அந்தத் தீ விபத்தில் அதிகமாகப் பெண்கள் இறந்து விட்டதாக இருந்தது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்று பார்த்தால் அந்த விபத்தில் இறந்த பெண்கள் எல்லோரும் சேலை கட்டியிருந்ததாகவும் அதனால் அவர்கள் விபத்து நடக்கும்போது ஓட முடியாமல் போனதால் இறந்துவிட்டனர். ஆண்களுக்கு ஓடுவதற்கு ஏதுவாக உடை இருந்ததால் அவர்கள் சீக்கிரமாக ஓடிவிட்டனர் என்று படித்தேன். அப்போதுதான் நான் உணர்ந்தேன் தன்னுடைய உயிரையே காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத இந்தச் சேலை நமக்குத் தேவையில்லை. ஆண்களுக்கு இணையாக எளிமையான உடை அணிய வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன்.

என்னுடைய சேலைகளை எல்லாம் எடுத்து என்னுடைய உறவினர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டேன். அழகு சாதனப்பொருட்களைத் தவிர்த்தேன். பின்பு திருமணத்தின் போது அணிந்திருந்த மெட்டி, திருமணமானவுடன் நெற்றியில் வைக்கும் குங்குமம், பூ, வளையல் இவைகளையும் தவிர்த்தேன். தாலியை மட்டும் செண்டிமெண்டாகக் கொஞ்ச நாள் போட்டுக்கொண்டு இருந்தேன். பின்பு தாலியும் வேண்டாதது என்று உணர்ந்தேன். தாலியையும் கழட்டி விட்டேன். அதன்பிறகு என்னுடைய

தலைமுடியை வெட்டலாம் என்று நினைத்தேன். அதற்கு இராஜ்குமாரிடம் ஆலோசனை கேட்டேன். இராஜ்குமார் அது உன்னுடைய விருப்பம் என்று சொல்லிவிட்டார். நானும் Boy Hair Cut பண்ணி விட்டேன். இப்போது எனக்கு தலைவலிப் பிரச்சனை இல்லை. எங்கு போனாலும் சிக்கிரமாகக் கிளம்ப முடிகிறது.

என்னுடைய மகளுக்கும் Boy Cutting தான் பண்ணி விடுகிறோம். என்னுடைய குழந்தைக்கு 1000, 1500 ரூபாய்க்கு கூட சவுன் எடுத்து இருக்கிறேன். மிகவும் ஆடம்பரமாகக் காட்ட வேண்டும் என்பதற்காக. ஆனால் அது எல்லாம் தவறு என்பதை உணர்ந்தேன். புத்தகம் படித்தவுடன் என்னுடைய உடையிலும் மாற்றம், எனக்குள்ளும் மாற்றம். நான் புத்தகம் கையில் எடுத்தது தாமதம் என்று நினைக்கிறேன். இதைப் பற்றி முதலிலேயே தெரிந்து இருந்தால் எனக்குத் திருமணம் செய்யச் செலவு செய்த பணத்தை எனக்குக் கையில் கொடுங்கள் என்று சொல்லி வாங்கி சொந்தமாக ஏதாவது தொழில் செய்திருப்பேன்.

உங்களுடைய மாற்றத்தை உங்கள் வீட்டிலும், உங்கள் உறவினர்களும் எப்படிப் பார்த்தார்கள்? அதைப் பற்றி உங்களிடம் ஏதாவது கருத்து தெரிவித்தார்களா?

எங்களுடைய வீட்டில் “நீ மட்டும் எப்படி வேண்டுமானாலும் மாறிக்கோ ஆனால், தாலி மட்டும் போட்டுக்கோ” என்று என்னுடைய அம்மா சொன்னார்கள். தாலி வேண்டாதது என்று தெரிந்து கொண்டேன். அதனால்தான் எனக்குத் தாலி வேண்டாம் என்கிறேன். “தாலி போட்டால்தான் உன்னுடைய வீட்டுக்காரருக்கு ஆயுட்காலம் நன்றாக இருக்கும்” என்று என்னுடைய அம்மா சொன்னாங்க, அதற்கு நான் “எனக்கு மட்டும் நீண்டநாள் வாழனுன்னு ஆசை இருக்காதா? அதற்கு அவர் ஏதும் தாலி போட்டிருக்கிறாரா? என்று கேட்டேன். இப்படியாகச் சில பிரச்சனைகள் வரும்போது தாலி வேண்டாம் என்று முடிவு செய்துவிட்டோம்.

தாலி 1 பவுன், இனி இதை வீட்டில் வைத்தாலும் பாதுகாப்பு இல்லை என்ன செய்யலாம் என்று நாங்கள் இருவரும் ஆலோசித்தோம். அப்போது இதை உருக்கி வித்திடலாம் என்று முடிவு செய்தோம். அதை உருக்கி வித்தோம். அதில் 28,000 ரூபாய் பணம் வந்தது. அந்தப் பணத்தை வைத்துக் கடைக்கு ஏதாவது பொருள் வாங்கலாம் என்று நினைத்தோம்.

நான் பெட்லிமிஷினில் தைத்து கொண்டு இருந்தேன். அதற்கு ஒரு மோட்டார் ஃபிட் பண்ணலாம் என்று முடிவு செய்தோம். பழைய ஜெராக்ஸ் மிஷின் ஒன்று விலைக்கு வந்தது. அதை 20,000 ரூபாய்க்கு வாங்கினோம். இப்போது தைப்பதற்கு நிறைய ஆர்டர்கள் இருக்கிறது. மோட்டார் ஃபிட் பண்ணவில்லையென்றால் என்னால் இவ்வளவு துணிகளைத் தைக்க முடியாது. இப்போது இந்தத் தொழில் இலாபகரமாக இருக்கிறது.

முதலில் என்னுடைய படிப்பு குறைவாக இருக்கிறது என்று எண்ணி எந்த ஒரு இடத்திலும் நான் முன்னாடி போக மாட்டேன். அதிகமாக யாரிடமும் பேசமாட்டேன். என்னால் ஒரு பைசா கூட குடும்பத்திற்குத் தர முடியாது. ஆனால், இப்போது சொந்தமாகத் தொழில் செய்வதால் வாரம் 4000 முதல் 5000 வரை சம்பாதிக்கிறேன். என்னுடைய குடும்பத்திற்கு நல்ல சப்போட்டாக இருக்கிறேன். தாலி உருக்கி வித்தது தெரிந்தவுடன் என்னுடைய அம்மா “எல்லாமே உன்னுடைய இஷ்டத்துக்கு செஞ்சிட்டு இருக்க” ன்னு சொல்லித் திட்டினாங்க. நான் புரிஞ்சிக்கிட்ட விஷயங்களை அம்மாவுக்கும் சொல்லிப் புரிய வைத்தேன்.

ஒருசிலர் நான் BoyCutting வெட்டி யிருப்பதைப் பார்த்து விட்டு, “கோவிலுக்கு ஏதாவது வேண்டுதலா? முடி வெட்டியிருக்கயா?” ன்னு கேட்கிறார்கள். அதற்கு நான் “கோவிலே வேண்டாம் என்று முடி வெட்டி விட்டேன்” என்று சொன்னேன். நான் பெரியாரிடாக இருக்கிறேன். அதனால் முடி வெட்டிவிட்டேன் என்றேன். “பொம்பளக்கி முடி தான் அழகு அந்த முடிய வெட்டிட்டயே” என்றனர்.

பொம்பளக்கி முடி அழகு, முடி அழகுன்னு சொல்லிச் சொல்லித்தான் மூலையிலேயே உட்கார வைக்கப் பாக்குறாங்க. பெண்களுக்கு முடி அழகு என்பது மூளையை (அறிவை) மழுங்கடிக்கும் வேலை. முடியினால் பெண்களுக்கு ஒரு பயனும் இல்லை. முடியினால் அவர்களுக்கு நேரம், பணம்தான் வீணாகும். எனவே பெண்கள் தங்கள் முடியை வளர்ப்பதை விட்டுவிட்டுத் தங்கள் அறிவை வளருங்கள். நான் இப்படி மாறியிருப்பதால் என்னிடம் பேசுபவர்கள் பெரும்பாலும் மேடம் என்று சொல்லித்தான் மரியாதையாகப் பேசுகிறார்கள். அப்படி என்னைக் கூப்பிடும்போது எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கும்.

நீங்கள் படித்த புத்தகங்களைப் பற்றி சொல்லுங்கள்?

“பெண் ஏன் அடிமையானாள்?”, ‘குடிஅரசு’, ‘காட்டாறு’, செங்கல்பட்டு மாநாடு, படித்து இருக்கிறேன். நான் படித்ததோடு இல்லாமல் என்னுடைய உறவுக்காரப் பெண் பருவமடைந்த போது காட்டாறு புத்தகத்தில் வந்த செய்திகளையும், பெண்களுக்குப் பூப்புனித நீராட்டு விழா தேவையா? என்பதையும் எடுத்துச் சொல்லி புத்தகங்களையும் படிக்கச் சொன்னேன். அவர்களும் நான் சொல்வதை ஏற்றுக்கொண்டு, சீர் வைப்பது தேவையில்லாதது என்பதையும், நம்முடைய குழந்தையை நாமே அவமானப்படுத்துகிற மாதிரி இருக்கும், இந்தச் செயலை நாங்கள் செய்யமாட்டோம் என்று சொல்லி 6 மாதமாகச் சீர் செய்யாமல் இருந்தனர். உறவினர்களின் வற்புறுத்தலின் பேரில் அவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லாமல் சடங்கு செய்தனர்.

இந்த மாதிரியான செய்திகளை மக்களிடம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். முன்பு என்னுடைய செல்லில் மேக்கப் டிப்ஸ்களைத் தேடித் தேடிப் பார்ப்பேன். ஆனால் இப்போது டி.வி கூட சரியாக பார்ப்பது இல்லை.

நான் செல்போனில் கூட தோழர் ஷாலினி பேசுவது, தோழர் அருள்மொழி, தோழர் வேமதிமாறன் பேசுவது, இந்த மாதிரியான பெரியாரியல் சம்மந்தமான பேச்சுக்களையும், வீடியோக்களையும் தேடித் தேடிப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். இன்னும் அதிகமான புத்தகங்களைப் படித்து விட்டு மற்றவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சரியாக பதில் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

தோழர் இராஜ்குமார்

என்னுடைய பெயர் இராஜ்குமார். என்னுடைய ஊர் திருப்பூர் மாவட்டம் அவினாசி சேலூர் அருகில் உள்ள கிளாகுளம். நான் ஐ.டி. படித்து இருக்கிறேன். என்னைப் படிக்க வைத்தது அண்ணன் செந்தில்குமார். நான் சிறுவயதில் இருந்தே பெரியாரிஸ்டாகத்தான் வளர்ந்தேன். அண்ணனும் பெரியாரிஸ்ட்தான். நாங்கள் பல பிரச்சனைகளைத் தாண்டி இடைநிலைச் சாதிகளின் பல நெருக்கடிகளைத் தாண்டி, பல வழக்குகளைச் சந்தித்து பெரியாரிஸ்டாக எங்களுடைய மொத்த குடும்பத்தையும் வழி நடத்துகிறோம்.

நீங்கள் சடங்கு சம்பிரதாயங்களுடன் திருமணம் செய்தீர்களாமே?

திவ்யா எங்களுடைய உறவுக்காரப் பெண். நான் கோவையில் படிப்பதால் உக்கடத்தில் என்னுடைய அத்தை வீட்டிற்கு போவேன். அப்போது பார்த்து, பேசிப் பழகினோம். அப்படித் தான் திவ்யாவின் அறிமுகம். எங்களுடைய திருமணம் இந்து முறைப் படி சடங்கு, சம்பிரதாயங்களுடன் நடந்தது. இந்தத் திருமணம் வேண்டாம் என்று 8 மாதமாக வீட்டில் அண்ணன் போராடினார். நாம் பெரியாரிய கொள்கையில் வாழ்ந்து கொண்டு, சாதியமறுப்பு பேசிக் கொண்டு, நாமே எப்படி அகமண முறையில் திருமணம் செய்யலாம்? அது மட்டுமில்லாமல் அறிவியல் ரீதியாக உங்களுக்குப் பிறக்கின்ற குழந்தைக்குப் பிரச்சனை ஏற்பட வாய்ப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. நீங்கள் இருவரும் காதலித்தே இருந்தாலும் இந்தத் திருமணம் வேண்டாம் என்று போராடினார். இந்து மதத்தைச் சார்ந்து போக வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம் என்றார்.

அந்த நேரத்தில் அவர் எது சொன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்கிற மனநிலை எனக்கு இல்லை. அதன்பிறகு உன்னுடைய விருப்பம்போல் செய் என்று சொல்லிவிட்டார். சரி, திருமணமே செய்தாலும் தாலிமறுத்து, சடங்குமறுத்து செய் என்றார். ஆனால், திவ்யாவின் வீட்டில் சடங்குகூட மறுக்கலாம், தாலி கட்டவேண்டும் என்று சொல்லி விட்டனர். அதற்கும் அண்ணன் தாலி கட்டினாலும் ஐயர் வரக்கூடாது என்று போராடினார். திவ்யாவின் வீட்டில் எதிர்ப்பு வந்தது. அண்ணன் போராடி ஒரு வழியாக ஐயர் இல்லாமல் எங்களுடைய திருமணம் நடந்தது.

தோழர் திவ்யாவின் இந்தப் பண்பாட்டு மாற்றத்திற்கு முன்பு இருந்ததையும், மாற்றத்திற்குப் பிறகு இருந்ததையும் பற்றி கூறங்கள்?

வீட்டில் சாமி போட்டோ வைக்க நான் அனுமதிக்கவில்லை. சிறிய சாமி போட்டோவை பீரோவில் வைத்து சனிக்கிழமை நாட்களில் கும்பிடுவார். எனக்கு விருப்பம் இல்லையென்றாலும் ஒரு சில விசயங்களில் கட்டாயமாக இந்து மதத்திற்குள் நுழைய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அப்போதுதான் அண்ணன் (கு.செந்தில்குமார்) சொன்ன விசயங்கள் எல்லாம் சரிதான் என்று உணர்ந்தேன். குழந்தை பிறந்தபிறகு 'பா' என்ற எழுத்தில் பெயர் வைக்க வேண்டும் என்றனர். அப்போது குழந்தைக்கு 'இசைப்பிரியா' என்று பெயர் வைத்தோம். குழந்தைக்கு மொட்டை அடிப்பது குலதெய்வக் கோயிலில்தான் அடிக்க வேண்டும் என்று பிரச்சனை. இப்படி ஒவ்வொன்றையும் திவ்யாவிடமிருந்து விட்டுக் கொடுத்தேன். மொட்டை அடிப்பதும் இந்த ஒரு முறைதான் கோயிலில் அடிக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன்.

திருமணத்திற்குப் பிறகு கோயில், விசேஷங்கள், உறவினர்களின் வீடுகளுக்குப் போக வேண்டும் என்று என்னைக் கூப்பிடும் போது நான் ஏதாவது சாக்கு, போக்கு சொல்லி நழுவுப் பார்ப்பேன். எனக்கு லீவு இல்லை, வேலை அதிகம் என்று ஏதாவது சொல்வேன். இப்படி ஒவ்வொரு விசேஷம் வரும்போதும் செலவுதான் அதிகமாக இருக்கும். இதனால் எங்கள் இருவருக்கும் சண்டை ஏற்படும். வாரக் கணக்கில் பேசாமல்கூட இருந்திருக்கிறேன். தன்னை அழகு படுத்திக் கொள்ள வளையல், பூ இந்த

மாதிரி வாங்கித் தரவில்லை என்று சண்டை போடுவார். இது எல்லாம் வேண்டாம், தேவையில்லாதது என்று சொன்னாலும் அதைப் புரியும் மனநிலை இருக்காது. பிடிவாதம் அதிகமாக இருக்கும்.

திவ்யாவின் இந்தப் பண்பாட்டு மாற்றத்துக்குப் பிறகு குடும்பத்தில் எந்த ஒரு நிகழ்வாக இருந்தாலும் நாங்கள் இருவரும் ஆலோசித்து முடிவு எடுக்கிறோம். தோழர் திவ்யாவும் நானும் பெரியாரியல் வாழ்வியலைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறோம். எங்களுடைய அடுத்த தலைமுறையை சாதியற்ற தலைமுறையாக வளர இணைந்து பாடுபடுவோம்.

புரட்டுகளுக்கு மறுப்பு

பெரியார்மீது சமீபகாலமாக இரண்டு தரப்புகளிடமிருந்து தீவிரமான விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஒன்று பெரியார் மீது வைக்கப்படுகின்ற தலித்திய விமர்சனம். மற்றொன்று தமிழ்தேசியக் கண்ணோட்டத்தோடு வைக்கப்படுகின்ற விமர்சனம்.

முதலில் தலித் தரப்பிலிருந்து வைக்கப்படுகின்ற, பெரியார் எதிர்ப்பு தலித் எழுத்தாளர்கள், தலித் அறிவுஜீவிகள் வைக்கக்கூடிய விமர்சனங்களை, அந்த விமர்சனங்களுடைய தன்மைகள் குறித்துப் பேசலாம் என்று நினைக்கிறேன். பெரியார் மீது முன்வைக்கப்படும் விமர்சனங்களை இப்படித் தொகுத்துக் கொள்ளலாம்.

1. பெரியார் இடைநிலை ஜாதிகளின் பிரதிநிதிதான். அவர் இடைநிலை ஜாதிகளின் தலைவர்தான். அவர் தலித்துகளுக்கான தலைவர் இல்லை.

2. பெரியார் ஜாதி சங்க மாநாடுகளில் தொடர்ச்சியாகக் கலந்து கொண்டதன் மூலம் இடைநிலை ஜாதிகளின் உறுதியாக்கத்திற்குத் துணை புரிந்தார். இந்த ஜாதி அமைப்பிற்குப் பார்ப்பனர்கள்தான் காரணம் என்று மீண்டும் மீண்டும் பெரியார் சொன்னதனால் இடைநிலை ஜாதிகள் இந்த ஜாதி ஆதிக்கப் பழியிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

3. பெரியார் வைக்கத்தில் போராட்டம் நடத்தியதுபோல் இங்கே தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டங்கள் எதையுமே நடத்த வில்லை. அதேபோல பெரியார் முன்வைத்தது ஒரு பெரும்பான்மை வாதம். அதாவது சிறுபான்மையினராக இருக்கக்கூடிய பார்ப்பனர்கள் அதிகாரத்திலே தங்களுடைய மக்கள் தொகைக்கு மேல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியதால் பார்ப்பனரல்லாதோர் அந்த அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்று பெரியார் சொன்னது ஒரு பெரும்பான்மைவாதம். அந்தப் பெரும்பான்மைவாதம்தான் இடைநிலை ஜாதிகளுடைய ஆதிக்கத்திற்கு இன்று துணை போகிறது. அது சிறுபான்மையினராக இருக்கக்கூடிய தலித்துகள் மீது ஒடுக்குமுறை செலுத்துவதற்கும் காரணமாக இருக்கிறது. அந்த வகையிலே பெரியார் முன்வைத்த பார்ப்பன எதிர்ப்பு என்பது தலித்துகள் மீது ஒடுக்குமுறை நிகழ்வதற்குக் காரணமாக இருக்கிறது.

4. பெரியார் அயோத்திதாசப் பண்டிதரை மறைத்தார். பெரியார் தமிழக தலித் தலைவர்களை திட்டமிட்டு இருட்டடிப்பு செய்தார். பெரியாருடைய அரசியல் காரணமாகத்தான் தமிழகத்திலே தலித் அரசியல் வளராமல் போனது.

இவையெல்லாம் பெரியார் மீது தலித் தரப்பிலிருந்து முன்வைக்கப்படும் விமர்சனங்கள். நான் தலித் தரப்பு என்று சொல்லுவது எல்லாத் தலித் அமைப்புகளையும் அல்ல. ஒரு சிறுபான்மை தலித் அறிவு ஜீவிகள் தொடர்ச்சியாக இத்தகைய குற்றச்சாட்டைக் கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இங்கே முன்வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு விஷயமாகவே பார்க்கலாம்.

பெரியார் இடைநிலை ஜாதிகளுக்கும் தலைவர்தான்

முதலிலே பெரியார் இடைநிலை ஜாதிகளுடைய தலைவரா?, இடைநிலை ஜாதிகளுடைய பிரதிநிதியா? என்று கேட்டால் நிச்சயமாகப் பெரியார் இடைநிலை ஜாதிகளுடைய தலைவரும் கூடத்தான். இடைநிலை ஜாதிகளுடைய பிரதிநிதியும் கூடத்தான். ஏனென்றால் பெரியாருடைய அரசியல் மிகமிக வெளிப்படையானது. அவர் பார்ப்பனரல்லாதோர் அரசியல், அதாவது பார்ப்பனரல்லாதோர்தான் திராவிடர்கள் என்று சொல்லி அதன் அடிப்படையிலே ஒரு அரசியலைக் கட்டமைக்கிறார்.

அப்படிக்கட்டமைக்கிற பொழுது ஆயிரம் ஆண்டு காலத்திற்கும் மேலாக இங்கே ஜாதிய முறை இருக்கிறது. இந்த ஜாதிய முறையைக் காப்பாற்றுவதாக என்னவெல்லாம் இருக்கிறது என்று சொன்னால் வேதம் இருக்கிறது, இதிகாசம் இருக்கிறது, இந்து மதம் இருக்கிறது, புராணங்கள் இருக்கின்றன, அது தொடர்பான இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன. இந்த ஜாதியப் படிநிலை அமைப்பைக் காப்பாற்றக்கூடியது பார்ப்பனியம். அதைத் தொடர்ச்சியாகக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வருபவர்களாக பார்ப்பனர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தப் பார்ப்பனர்கள்தான் அதிகாரத்தின் படிநிலையிலே அதிகம் இருப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். எனவே பார்ப்பனரல்லாதோர் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை வீழ்த்தி தமக்கான இடத்தினைப் பெறுவது என்கின்றதான ஒரு அரசியலைப் பெரியார் முன்வைத்தார் என்கிற அடிப்படையிலே பெரியார் இடைநிலை ஜாதியினர், தலித்துகள் உள்ளிட்ட பார்ப்பனரல்லாதோருக்கான தலைவராக இருந்தார். அவர் வெறும் இடைநிலை ஜாதிகளுக்கான தலைவர் மட்டுமல்ல. அவர் இடைநிலை ஜாதிகளுக்கான தலைவரும் கூடத்தான்.

இன்னொன்று பெரியார் ஜாதிச் சங்க மாநாடுகளிலே கலந்துகொண்டார், அதன்மூலம் இடைநிலை ஜாதிகளின் ஆதிக்கத்துக்கு உதவினார் என்கிற விமர்சனம் குறித்துப் பார்ப்போம்.

‘சாதி இன்று’ என்றொரு புத்தகம் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளியானது. பெரியார் மீது தலித்திய நோக்கிலிருந்து விமர்சனம் வைக்கக்கூடிய தோழர்கள் ஸ்டாலின் ராஜாங்கம், அஜெகநாதன், அன்புச்செல்வம், ஜெபாலசுப்பிரமணியம், இலட்சுமணன் போன்ற தோழர்கள் எல்லாம் இணைந்து ஒரு ஆய்வறிக்கையாக இந்தப் புத்தகத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். அந்தப் புத்தகத்தை இரண்டு பகுதியாகப் பிரிக்கலாம். முதல்பகுதி, காலனியாதிக்கக் கால கட்டத்தில் ஜாதி எப்படி புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றது என்பதை விளக்குகிறது.

இந்தியாவை ஆண்ட பிரிட்டிஷாருக்கு, தாங்கள் ஆளும் இந்தியா என்ற நிலப்பரப்பையும் இந்தியர்களையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. அதற்காகப் பல வழி முறைகளைக் கையாண்டார்கள். உதாரணத்துக்கு ‘சென்சஸ்’ எனப்படும் மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு. மேற்கத்திய நாடுகளில் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு முறை அறிமுகமான போது, அது பிச்சைக்காரர்கள், அனாதைகள் போன்ற சமூகத்துக்கு வெளியில் வசிப்பவர்களைக் கணக்கெடுப்பதாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் இந்தியாவில் ‘சென்சஸ்’ முறை நடைமுறைக்கு வந்தபோது ஜாதி, மதம் போன்ற காரணிகள் இணைந்துகொண்டன.

முதல் மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பில் இந்துக்கள் எனப்படுவோர் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்தபோது, ‘யாரையெல்லாம் இந்துக்கள் என்ற வரையறைக்குள் சேர்க்கலாம்’ என்ற விவாதம் நடைபெற்றது. தாழ்த்தப்பட்டோரை இந்துக்கள் என்று சொல்லலாம், யாருக்கெல்லாம் பூணூல் அணிவிக்கும் உரிமை உண்டு, சமபந்தி போஜனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளலாமா என்றெல்லாம் விவாதங்கள் நடைபெற்றன. ஆரிய சமাজம் ‘சுத்தி தான் இயக்கம்’ என்ற இயக்கத்தை முன்னெடுத்துப் பலரையும் இந்துமதத்துக்குள் கொண்டுவந்தது.

அதேபோல் வருணாசிரம அமைப்பு என்பதும் புத்துருவாக்கம் பெற்றது. ஒவ்வொரு ஜாதியினரும் வருணாசிரம அடுக்குகளில் தங்களுக்கான இடத்தைத் தேடத்தொடங்கினர். தாங்கள்தான் வைசியர், தாங்கள்தான் சத்திரியர் என்று உரிமை பாராட்டினார்கள். வன்னியகுல சத்திரியர், நாடார்குல சத்திரியர், வைசிய செட்டியார்கள் என்றெல்லாம் புது அடையாளங்களைச் சூட்டிக் கொண்டார்கள். இதுகுறித்த எந்த விமர்சனங்களும் இல்லாமல் பெரியார் ஜாதிச் சங்க மாநாடுகளில் கலந்துகொண்டார் என்பதுதான் ‘சாதி இன்று’

புத்தகம் முன்வைக்கும் விமர்சனம். நூற்றுக்கணக்கான பக்கங்களைக் கொண்ட அந்தப் புத்தகத்தில் இரண்டே இரண்டு பக்கங்கள்தான் பெரியாரைப் பற்றி எழுதுவதற்காக ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதிலும் முற்றிலும் எதிர்மறை விமர்சனம்தான்.

“வட்டார ஜாதிகள், (வட்டார ஜாதிகள் என்று இங்கே சொல்வது இடைநிலை ஜாதிகள்) மறுகட்டுமானத்திற்குச் செல்வதை விமர்சிக்காமலே அல்லது உறுதியாக மறுத்தொதுக்காமல் ஜாதிச்சங்கங்களின் மாநாடுகளில் பெரியார் கலந்து கொண்டார்”

என்று அந்தப் புத்தகம் ஒரு விமர்சனத்தை முன்வைத்தது. அதற்குப் பிறகு பார்த்தோமென்றால், திராவிடக் கட்சிகளுடைய ஆட்சி, காமராஜர் காலகட்டமே தலித்துகளுக்கு எதிரான ஒரு ஆட்சி தான். அங்கு மறுபடியும் ஜாதி உறுதியாக்கம் செய்யப்பட்டது. திராவிடக்கட்சிகளுடைய ஆட்சி வந்ததற்குப் பிறகு சாலை போடப்பட்டது, உள் கட்டமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது, சுகாதார வசதி ஏற்படுத்தப்பட்டது. மின்சாரம் செய்யப்பட்டது. ஒப்பந்தப் பணிகள் நடந்தன. பல்வேறு வகைப்பட்ட வாரியங்கள் தொடங்கப்பட்டன. இவை அத்தனையுமே இடைநிலை ஜாதிகளுக்குப் பணம் போவதற்காகவும், அதிகாரத்தில் இடைநிலை ஜாதியினர் வருவதற்கும்தான் கொண்டு வரப்பட்டன. தலித்துகளுக்கு எதுவுமே நடக்கவில்லை என்பதுதான் அந்த புத்தகத்துடைய சாரம்சம்.

இடைநிலை ஜாதிகளின் இழிவை இடித்துரைத்தார்

ஜாதிச்சங்க மாநாடுகளில் பெரியார் கலந்து கொண்டார் என்பது உண்மைதான். அவர் இடைநிலை ஜாதி சங்கங்களுடைய மாநாடுகளிலும் கலந்து கொண்டார். தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதிச்சங்க மாநாடுகளிலும் கலந்து கொண்டார். ஆனால் இந்தக் குற்றச்சாட்டு இருக்கிறதில்லையா அந்த ஜாதிகள் வருணாசிரம கட்டமைப்பிலே தங்களுக்கான இடத்தை எது என்று தேடிக் கொண்டிருந்தபோது அது பற்றி எந்த விமர்சனமும் வைக்காமல் பெரியார் கலந்து கொண்டார் என்பது ரொம்ப அபத்தமான, எந்த அடிப்படையும் இல்லாத குற்றச்சாட்டு.

சமீபத்தில் தோழர் சுப.குணராஜன் ஒரு புத்தகத்தைத் தொகுத்துக் கொண்டுவந்திருக்கிறார். 'நமக்கு ஏன் இந்த இழிநிலை' என்ற புத்தகம். பெரியார் ஜாதிச்சங்க மாநாடுகளில் பேசியதையும் ஜாதி ஒழிப்பு மாநாடுகளில் பேசிய உரைகளையும் தொகுத்து ஒரு புத்தகத்தைக் கொண்டுவந்துள்ளார். அந்தப் புத்தகத்தின் முதல் பகுதியும் 'சாதி இன்று' புத்தகத்தைப் போலவே, காலனி ஆதிக்கக் காலக்கட்டத்தில் எப்படி ஜாதி என்பது இங்கே மறுகட்டமைப்பு பெற்றது என்பதை விரிவாக விளக்கக்கூடிய ஒரு புத்தகம். அதன் பிற்பகுதி ஜாதி குறித்த பெரியாரின் அணுகுமுறைகளை, அவரது பேச்சுகள் மற்றும் எழுத்துகள் மூலம் அணுகுகிறது.

எல்லா ஜாதிச் சங்க மாநாடுகளிலுமே பெரியார் என்ன பேசினார் என்று சொன்னால், ரொம்ப சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமானால்,

“உங்களுடைய ஜாதிக்கு சில உரிமைகள் வேண்டுமென்று சொன்னால் நீங்கள் ஒரு சங்கம் வைத்து ஒரு மாநாடு நடத்தி உங்களுடைய கோரிக்கைகளை வைக்கிறதில் எந்தத்தவறும் கிடையாது. அதே நேரத்தில் நீங்கள் கூத்திரியர் அல்லது வைசியர் என்று நீங்கள் சொல்லிக் கொள்வது எனக்கு மேலே பார்ப்பான் ஒருவன் இருக்கான் என்பதை ஒத்துக் கொள்வதுதான். நீங்கள் ஒரு வைசியர் என்றும் கூத்திரியர் என்றும் சொல்வது, அதேபோல உங்களுக்கு கீழே ஒரு ஜாதி இருக்கிறது, அடிமைப் படுத்துவதற்கு ஒரு ஜாதி இருக்கிறது என்று ஒத்துக் கொள்வதற்காகத்தான். திருப்பி, திருப்பி உங்களை கூத்திரியர் என்றும் வைசியர் என்றும் சொல்லிக் கொள்கிறீர்கள். இதை நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். உங்களுக்கு மேலேயும் ஒரு ஜாதியும் கிடையாது, கீழேயும் ஒரு ஜாதியும் கிடையாது. வைசியர் என்றும் கூத்திரியர் என்றும் உங்களை அழைத்துக்கொள்வது உங்கள் இழிநிலையை உறுதி செய்வதுதான்” - இதுதான் பெரியார் ஜாதிச்சங்க மாநாடுகளில் பேசும் உரைகளின் சாராம்சம்.

எந்த ஜாதிச்சங்க மாநாடாக இருந்தாலும் சரி, அது வன்னியர் சங்க மாநாடாக இருந்தாலும் சரி, நாடார் சங்க மாநாடாக இருந்தாலும் சரி, செங்குந்தர் சங்க மாநாடாக இருந்தாலும் சரி எல்லா மாநாடுகளிலும் தொடர்ச்சியாக இதைத்தான் பெரியார் பேசியிருக்கிறார்.

1931-இல் செட்டிமார் நாட்டு முதலாவது சுயமரியாதை மகாநாடு என்று ஒன்று நடக்கிறது. அது பெரியாராலோ பெரியார் இயக்கத்தாலோ நடத்தப்பட்ட மாநாடு அல்ல. அந்த மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கியவர் ஆர்.கே.சண்முகம் செட்டியார். அந்த மாநாட்டிலே போடக்கூடிய தீர்மானம் பற்றி பெரியார் குடிஅரசில் எழுதுகிறார். “தீர்மானங்கள் சாதாரணத் தீர்மானங்கள்தான். பெரிய புரட்சிகரமான தீர்மானங்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. இருந்தாலும் ஒரு சுயமரியாதை மகாநாடு என்ற பெயர்ல ஒரு மாநாடு நடத்துவது என்பது ரொம்ப முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயம்தான்” என்று பெரியார் எழுதுகிறார்.

அப்படி பெரியாரால் பாராட்டப்பட்ட தீர்மானங்களைப் பார்ப்போம். செட்டிநாட்டுப் பகுதிகளில் ஆதிதிராவிடருக்கு என்று பல கொடுமைகள் இழைக்கப் படுகின்றன. அந்தக் கொடுமைகளைக் கண்டறிவதற்காக ஒரு கமிட்டி அமைப்பது என்று ஒரு தீர்மானம் போடுகிறார்கள். அதே மாதிரி ஜில்லா போர்டு, தாலுகா போர்டு, முனிசிபால்டி இந்தமாதிரியான இடங்களில் இருக்கக்கூடிய காலி இடங்களை கள்ளர், வல்லம்பர், முகமதியர், ஆசாரியர், பெண்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இவர்களைக் கொண்டுதான் நிரப்ப வேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானம் போடுகிறார்கள்.

அதே மாதிரி ஆதிதிராவிடர்கள் விடுதி கட்டுவதற்காக ஒருவர் பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார். பதினைந்து ஏக்கர் நிலமும் கொடுத்திருக்கிறார், அதை வாங்கிக் கொண்டு முனிசிபால்டி ரொம்ப காலமாக கட்டாமலே இருக்கிறது இது கண்டிக்கத்தக்கது என்று செட்டிமார் நாட்டு மாநாட்டிலே தீர்மானம் போடுகிறார்கள்.

செட்டிமார் நாட்டு மாநாட்டில் இப்படியான தீர்மானம் போடுகிறார்கள் என்றால், அது பெரியாருடைய இயக்கத்தால் விளைந்த விளைவு இல்லையா? பெரியார் இடைநிலை ஜாதிகளிடம் உரையாடல் நிகழ்த்தாமல் இந்த மாதிரியான தீர்மானங்கள் எல்லாம் போடப்படுவதற்கு என்ன மாதிரியான காரணங்கள் இருக்க முடியும்? பெரியாரைப் பொறுத்த வரைக்கும் தொடர்ச்சியாக ஜாதி இல்லை, ஜாதி ஒழிய வேண்டும் என்று தலித்துகள் கிட்ட மட்டுமே போய் பேசவில்லை. இடைநிலை ஜாதிகள் கிட்ட போய் பேசினார். யார்

எதார்த்த பிராமணர்கள் நாங்கள்தான்; பறையர்கள்தான். வேஷ பிராமணர்கள் என்பவர்கள் பார்ப்பண்கள். அவர்கள் உண்மையான பிராமணர்கள் கிடையாது, வேஷ பிராமணர்கள் என்று அயோத்திதாசப் பண்டிதர் தொடர்ச்சியாகப் பேசுகிறார்....

ஜாதி ஆதிக்கம் செய்து கொண்டிருந்தார்களோ அவர்களிடம் தொடர்ச்சியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். 1973 ல் இறப்பது வரை பெரியார் பேசிய சாராம்சம் என்னவென்று சொன்னால் “நீ சூத்திரன், சாஸ்த்திரப்படி நீ வேசிமகன், நீ பார்ப்பனனுக்கு அடிமை” என்பதைத்தான் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். எந்த ஜாதியும் பெருமிதத்துக்குரிய ஜாதி, ஆண்ட ஜாதி என்று அவர் சொல்லவேயில்லை, அது ஜாதிச்சங்க மாநாடுகளாக இருந்தாலும்கூட.

பெரியார் இடைநிலை ஜாதிகளோட வளர்ச்சிக்காகத்தான் தொடர்ச்சியாகப் பாடு பட்டார் என்ற வாதத்தை ஒரு தர்க்கத்திற்காக நாம் ஒத்துக் கொண்டோமென்றால், இந்த ஜாதி வெறி வளர்வதற்குப் பெரியார்தான் காரணமென்று சொன்னோமென்றால் இன்று இருக்கக்கூடிய ஆதிக்க ஜாதிச் சங்கங்களை எடுத்துக் கொள்வோம். அந்த ஆதிக்க ஜாதிச் சங்கங்களின் இயல்பு என்னவாக இருக்கிறது? இதனுடைய அடிப்படை என்னவாக இருக்கிறது?

ஒன்று, இந்த ஆதிக்க ஜாதிச் சங்கங்கள் இடஒதுக்கீடு அப்படிங்கிற விஷயத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். எப்படி ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்றால் ஒரு பக்கம் தங்களை ஆண்ட ஜாதியாகச் சொல்லிக் கொண்டு, இன்னொரு பக்கம் தங்களை பிற்படுத்தப் பட்டோர், மிகப் பிற்படுத்தப்பட்டோர் என்று சொல்லி இடஒதுக்கீடு கேட்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் தலித்து களுடைய இடஒதுக்கீட்டை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

இரண்டாவது இந்து மதத்தையோ, பார்ப்பன ஆதிக்கத்தையோ எங்கேயுமே அவர்கள் விமர்சிப்பதேயில்லை. மூன்றாவது திராவிடக் கருத்தாக்கம், திராவிட இயக்கம் என்பதையே முற்றிலுமாக நிராகரிக்கிறார்கள். இந்த ஜாதி அமைப்புகள் திராவிட அரசியலைவிட தமிழ்த்தேசிய அரசியல், இந்துத்துவ அரசியலுடன்தான் நெருக்கமாக இருக்கிறார்கள்.

அடுத்து, எல்லா ஜாதி அமைப்புகளுமே தங்கள் வரலாறு என்று 'ஆண்ட பரம்பரை' வரலாற்றை முன்வைக்கின்றன. கட்டபொம்மன், மருது சகோதரர், ராஜ ராஜ சோழன், பெரும்பிடுகு முத்தரையர் என்று மன்னர்களைத் தங்கள் ஜாதிக்காரர்களாகவும் முன்வைக்கிறார்கள். இவை எல்லாமே பெரியாரியத்துக்கு எதிரானவை. பெரியார் வரலாற்றுப் பெருமிதங்களையோ ஆண்ட பரம்பரைக் கற்பனைகளையோ தமிழ் மன்னர்கள் புகழ் பாடுவதையோ ஏற்றுக்கொண்டதில்லை. இட ஒதுக்கீடு என்று பார்த்தால், பார்ப்பனர்களுக்கும் அவர்கள் எண்ணிக்கைக்கேற்ற பிரதிநிதித்துவத்தை வலியுறுத்தினாரே தவிர, இந்த ஆதிக்க ஜாதிச்சங்கங்களின் இரட்டை வேட இட ஒதுக்கீட்டு நிலையை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்.

நீங்கள் இப்போ இருக்கக்கூடிய ஆதிக்க ஜாதிச் சங்கத்துடைய போஸ்டர், பேனர்களைப் பார்த்தால் அங்கே பசும்பொன் முத்துராமலிங்கம் இருப்பாரு, காமராஜர் இருப்பாரு, வ.உசி இருப்பாரு, பெரும்பிடுகு முத்தரையர், பூலித்தேவன், மருது சகோதரர்கள் போன்ற பழைய மன்னர்கள் இருப்பாங்க. எங்கேயாவது ஆதிக்கஜாதிச் சங்கத்தினுடைய அடையாளமாகப் பெரியார் முன்னிறுத்தப்பட்டிருக்கிறாரா? கிடையவே கிடையாது.

ஏன் என்று சொன்னால் இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய ஜாதிச்சங்கங்கள் என்பது தங்களுடைய ஜாதி ஆதிக்கத்தை உறுதி செய்யக்கூடிய ஜாதிச் சங்கங்களாக இருக்கின்றன. அவர்களைப் பொறுத்த வரைக்கும் நேரடியாகவே தலித்களுக்கு விரோதியாக இருக்கிறார்கள். தலித்களுடைய ஜாதிச் சங்கங்களிலே, அல்லது தலித் அமைப்புகளிலேதான் பெரியார் படம் தொடர்ச்சியாக இடம் பெறுகிறது என்பதை நாம் பார்க்க முடியும்.

இன்னொரு விஷயம் பெரியார் பார்ப்பனர்கள்தான் ஜாதியமைப்புக்குக் காரணம் என்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார். அதனால் தான் இடைநிலை ஜாதிக் கொடுமைகள் பற்றி அவர் பேசவே இல்லை என்று ஒரு குற்றச்சாட்டு.

அயோத்திதாசப்பண்டிதரை எடுத்துக் கொள்வோம். அவர் 'திராவிடர்' என்கிற வரையரையைப் பறையர்களுக்கு மட்டும்தான் வைக்கிறார். பூர்வ பௌத்தர், திராவிடர் என்றெல்லாம் அவர் சொல்லக் கூடிய வரையறை என்பது பறையர்களுக்கு மட்டும்தான். 'பூர்வ பௌத்தர்' என்று அவர் சொல்லும்போது அதிலே நாவிதர்கள், வண்ணார்கள் இவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்கிறார். அதே நேரத்தில் சக்கிலியர்கள், விறலிகள், தோட்டிகள் இவர்களுடையெல்லாம் விலக்கி வைக்கிறார். இவர்கள் எல்லாம் பூர்வீக பௌத்தர் கிடையாது என்கிறார்.

ஜாதியிலே இரண்டு வகை சொல்கிறார். தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதி, இயல்பிலேயே தாழ்ந்த ஜாதி என்கிறார். விறலிகள், தோட்டிகள் சக்கிலியர்கள் இயல்பிலேயே தாழ்ந்த ஜாதிகள், பறையர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதி என்கிறார். பறையரை முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட வாதமாக அயோத்தி தாசப்பண்டிதரோட வாதம் இருக்கிறது. எனவே அவர் முழுக்க முழுக்க பறையர் ஜாதியத்திற்கு அடித்தளமிட்டார் என்று சொல்ல முடியுமா? என்று கேட்டால் 'அயோத்திதாசர் ஆய்வுகள்' புத்தகத்தில் ராஜ்கவுதமன் இதைக்குறித்து விளக்கும்போது, ஒரு நிலைப்பாட்டை முன்வைக்கிறார்.

தமிழ்நாட்டைப் பொருத்தவரை பறையர்கள், பள்ளர்கள், அருந்ததியர்கள் எனப்படும் தாழ்த்தப் பட்ட மக்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அப்படிங்கிற ஒரு தனித் தொகுதிக்குள் எப்ப வந்தாங்க. இந்தியா முழுக்கவே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தனித்தனியாக ஜாதிகளாத்தான் இருந்தாங்க. அப்ப இவங்களை ஒரு

தொகுதிக்குள், ஒரு செக்மண்ட்டுக்குள் கொண்டு வரணும்ங்கிற விவாதம் அரசியல் சட்ட நிர்ணய அவையில் நடக்குது.

அம்பேத்கர் இரண்டு விதமான பெயர்களை, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தலாம்னு பரிந்துரைக்கிறார். ஒன்று 'நான் கேஸ்ட் ஹிண்டுஸ்' (ஜாதியற்ற இந்துக்கள்) என்று அவர்களை அழைக்கலாம் அல்லது 'பிராட்டஸ்டன்ட் ஹிண்டுஸ்' என்று அழைக்கலாம். 'பிராட்டஸ்டன்ட் கிறிஸ்டின்' இருக்கிற மாதிரி 'பிராட்டஸ்டன்ட் ஹிண்டுஸ்' என்று அழைக்கலாம் என்கிறார். இறுதியில் 'செய்யூல்ட் கேஸ்ட்', (பட்டியலின மக்கள் அல்லது அட்டவணை ஜாதிகள்) என்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை அழைக்கலாம் என்று முடிவாகிறது. இதெல்லாம் நடந்தது 1900 லிருந்து. அயோத்திதாசர் காலத்தில் பட்டியலின ஜாதிகள் என்பது கிடையவே கிடையாது. பறையர், பள்ளர், அருந்ததியர்களை ஒன்றிணைத்து ஒரு பொதுவான அடையாளமோ, பொதுவான அரசியலோ உருவாகவேயில்லை. எனவே அயோத்திதாசர் தன் காலத்திலிருந்து, அந்தச் சூழலில் இருந்து தன்னுடைய பறையர் ஜாதியைச் சார்ந்து தன்னுடைய அரசியலை முன்வைக்கிறார். இது ராஜகவுதமன் வைக்கக்கூடிய ஒரு வாதம். உண்மையிலே இது ஒரு நியாயமான வாதம்தான்.

இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை வைத்துக் கொண்டு நாம் கிட்டத்தட்ட ஒரு அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் நடந்த ஒரு அரசியல் செயல்பாட்டை நாம் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்த முடியாது என்பது அயோத்திதாசருக்குச் சொல்லப்படும் நியாயம். அயோத்திதாசருக்கு இருக்கக்கூடிய அதே நியாயம் பெரியாருக்குப் பொருந்தாதா என்ன?

பெரியார் காலகட்டத்தில் இருந்த பார்ப்பன ஆதிக்கம் என்ன? இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய பார்ப்பன ஆதிக்கம் என்ன? அன்றைக்கு பார்ப்பன ஆதிக்கம் என்பது மிகமிக உச்சத்தில் இருந்தது. அன்றைக்கு அதிகாரத்திலும், வேலை வாய்ப்பிலும், கல்வியிலும் அதிகம் இருந்தவர்கள் பார்ப்பனர்கள்தான். பார்ப்பனரல்லாதாராக இருக்கக்கூடிய இடைநிலை ஜாதிகளாக இருந்தாலும் சரி, தலித்துகளாக இருந்தாலும் சரி மிக மிகச் சொற்பமான எண்ணிக்கையில்தான் இருந்தார்கள். அப்பொழுது பார்ப்பன எதிர்ப்பை அதிகம் பேச வேண்டிய தேவை பெரியாருக்கு இருந்தது.

ஆனால் இன்றைக்கு, பெரியாரின் செயல்பாடுகள், திராவிடக் கட்சிகளின் ஆட்சியின் காரணமாகப் பார்ப்பன ஆதிக்கம் என்பது

மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒப்பீட்டளவிலே இந்தியாவில் இருக்கக்கூடிய மற்ற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடும்போது பார்ப்பன ஆதிக்கம் என்பது தமிழகத்தில் மட்டுப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால் இவ்வளவு பெரிய இயக்கம், இவ்வளவு பெரிய செயல்பாடு இங்கே நடந்திருக்கிறது. ஆனால் அப்படி இருக்கின்றபோது நாப்பதுகளிலே, அயம்பதுகளிலே இன்றைக்கு இருக்கிற நிலைமைகளை வைத்துக் கேள்வி கேட்பது என்பது அபத்தமான ஒரு விஷயம்.

வரியாருக்கும் முந்தைய பார்ப்பன எதிர்ப்பு

இன்னொரு விஷயம் பெரியார் மட்டும் தான் இந்தப் பார்ப்பன எதிர்ப்பை முன்வைத்தாரா? தமிழ் இலக்கிய மரபை எடுத்துப் பார்த்தாலே, பார்ப்பன எதிர்ப்பு என்பது எல்லா இலக்கியங்களிலும் இருக்கும். சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து ஆரம்பித்து அது ஒரு நீண்ட தொடர்ச்சி இங்கே இருந்திருக்கிறது. அயோத்திதாசப் பண்டிதரே என்ன சொல்கிறார் என்றால் எதார்த்த பிராமணர், வேஷ பிராமணர் என்று இரண்டு வரையறைகளை முன்வைக்கிறார்.

“உங்களை ‘ஷத்திரியர்’ என்றும் ‘வைசியர்’ என்றும் சொல்லிக் கொள்கிறீர்கள். இதை நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். உங்களுக்கு மேலேயும் ஒரு ஜாதியும் கிடையாது, கீழேயும் ஒரு ஜாதியும் கிடையாது” என்று வன்னியர்சங்க மாநாடுகளிலும், நாடார்சங்க மாநாடுகளிலும், செங்குந்தர்சங்க மாநாடுகளிலும் தொடர்ச்சியாகப் பேசியவர் பெரியார்

எதார்த்த பிராமணர்கள் நாங்கள் தான். வேஷ பிராமணர்கள் என்பவர்கள் அவர்கள் அண்மையான பிராமணர்கள் கிடையாது, வேஷ பிராமணர்கள் என்று அயோத்திதாசப் பண்டிதர் தொடர்ச்சியாகப் பேசுகிறார்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்தில் சிவில் சர்வீஸ் தேர்வுகள் நடந்தபோது இரட்டைமலை சீனிவாசன் போன்ற தலித் தலைவர்கள் ஒரு வினோதமான கோரிக்கையை முன்வைக்கின்றனர். அன்றைக்கு இருந்தவர்களால் அதை விளங்கிக்கொள்வது கடினமாக இருந்தது. அப்பொழுது ஐ.சி.எஸ். தேர்வுகள் லண்டனில் நடந்தது. இங்கே இருக்கிற தேசிய வாதிகள் எல்லாம் இந்தியாவில்தான் தேர்வு நடக்கலாம். லண்டனில் நடக்கக்கூடாது என்கின்றனர். இரட்டைமலை சீனிவாசன் போன்ற தலைவர்கள் சிவில் சர்வீஸ் தேர்வுகள் எல்லாம் லண்டனில் நடக்கட்டும் என்று சொல்கிறார்கள்.

என் அப்படி சொல்கிறார் என்றால் பார்ப்பனர்கள் கடல்கடந்தால் தீட்டு. அப்படியானால் கடல்கடந்து லண்டனுக்குப் போய் தேர்வு எழுதமுடியாத சூழல். அப்படிப்பட்ட சூழல் இருக்கிறபோது நாங்கள் அங்கே போய் தேர்வு எழுதுவதற்கான சாத்தியங்கள் இருக்கிறது. இங்கே நடக்குமானால் அவர்களோடு நாங்கள் போட்டி போடுவது சாத்தியமில்லை என்பது இரட்டைமலை சீனிவாசனின் வாதம். இதுகுறித்து இரட்டைமலை சீனிவாசன் எழுதும்போது, 'கருணமிகுந்த ஆங்கிலேயர்களோடு ஒப்பிடும்போது பார்ப்பனர்கள் மிகமிகக் கேவலஸ்தர்கள்' என்கிறார்.

பெரியார் மட்டும்தான் பார்ப்பன எதிர்ப்பு மூர்க்கராக இருந்தாரா? கடுமையான பார்ப்பன துவேசியாக இருந்தாரா என்றால் கிடையாது. இரட்டைமலை சீனிவாசனாக இருந்தாலும் சரி, எம்.சி.ராஜாவாக இருந்தாலும் சரி, அயோத்தி தாசராக இருந்தாலும் சரி இவர்கள் எல்லோரும் தொடர்ச்சியாக பார்ப்பன எதிர்ப்பை முன்வைத்தவர்களாகத்தான் இருந்திருக்கிறார்கள் என்று வரலாற்றில் பார்க்கிறோம்.

தீண்டாமை ஒழிப்பா? ஜாதி ஒழிப்பா?

இன்னொரு பக்கம் பெரியார் இங்கே இருக்கக்கூடிய தீண்டாமை எதிர்ப்புப் பிரச்சனைகளைப் பார்க்கவே இல்லையா? அடிக்கடி கேட்கப்படக்கூடிய கேள்வி இது. வைக்கத்தில் போராடினார். தமிழ்நாட்டில் ஏன் தீண்டாமை ஒழிப்புக்காக அவர் போராடவே இல்லை. இதுவே ரொம்ப அபத்தமான கேள்வி. பெரியார் இயக்கத்தினுடைய மிகப்பெரிய பலவீனமாக நான் கருதுவது பல விஷயங்களை அவர்கள் ஆவணப் படுத்தத் தவறியதுதான். எங்கங்கே என்ன மாதிரியான போராட்டங்கள் நடந்தன? வட்டார அளவில் என்ன போராட்டங்கள் நடந்தன? அதில் எந்த அளவிற்கு இயக்க முன்னோடிகள் பங்குபெற்றார்கள் என்பதற்கு விரிவான ஆவணப்படுத்தப்பட்ட வரலாறு என்பது பெரிதாக நம்மிடம் கிடையாது.

தோழர் திருமாவேலன் அவர்களின் புத்தகம் ஒன்று வந்துள்ளது. “ஆதிக்கசாதிகளுக்கு மட்டுமே அவர் பெரியாரா?” என்ற அந்த புத்தகத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது ஒடுக்குமுறைகள் நடந்தபோது ‘குடியரசு’ இதழ் அதுகுறித்துத் தொடர்ச்சியாகப் பதிவு செய்தது ஆவணப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. அதுமட்டுமல்லாமல் பெரியார் தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டங்களை மிகக் குறைவாகத்தான் நடத்தினார். தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டம் என்பது ஆலய நுழைவுப் போராட்டமாக இருக்கட்டும் அல்லது இப்போது இருக்கிற இரட்டை டம்ளர் எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் மாதிரி போராட்டங்களை பெரியார் மிகவும் குறைவாகத்தான் எடுத்தார் என்று பெரியார் எதிர்ப்பு தலித் அறிவு ஜீவிகள் குற்றம் சுமத்திக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

சரி, அம்பேத்கர் தன்னுடைய வாழ்க்கையிலே எத்தனை தீண்டாமை எதிர்ப்புப் போராட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறார்? நல்லா யோசிச்சுப் பார்த்தோ மென்றால், மகத் போராட்டம், சவுதார் குளத்திலிருந்து நீர் எடுக்கும் போராட்டம், காலாராம் கோயில் நுழைவுப் போராட்டம், பார்வதி கோயில் நுழைவுப் போராட்டம் என ரொம்ப பார்த்திங்கன்னா ஒரு பத்து போராட்டத்திற்கு மேல்

அம்பேத்கரும் நடத்தியதில்லை. அப்படியென்றால் அம்பேத்கரும் தலித் விரோதியா? அல்லது அம்பேத்கர் இடைநிலை ஜாதிகளின் பிரதிநிதியாக இருந்தாரா? இல்லை அவர்க்கு தலித்கள் மீது எந்த அக்கறையும் இல்லையா? தீண்டாமை ஒழிப்பின் மீது அக்கறையே கிடையாதா?

அன்றைக்கு இருந்த சூழ்நிலையை வைத்துத்தான் இந்தப் பிரச்சனையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். அம்பேத்கரும் பெரியாரும் ஜாதி ஒழிப்புன்னு ஒரு விஷயத்தை எடுக்கும் போது தாழ்த்தப்பட்டோருக்கான தனி வாக்காளர் தொகுதி, இரட்டை வாக்குரிமை என இந்த விஷயத்தை அம்பேத்கர் தொடர்ச்சியாக வைக்கின்றபோதுதான் காந்தி அதற்கு முரணாக இருக்கிறார். காந்திக்கும் அம்பேத்கருக்கும் பூனா ஒப்பந்தம் ஏற்படுவதில் உள்ள முரண் நமக்குத் தெரியும். அந்தப் பூனா ஒப்பந்தத்திற்குப் பிறகு காந்தியோட மனநிலையில் மாற்றம் நிகழ்கிறது. டி.ஆர்.நாகராஜ் இதுபற்றி விரிவாகவே விளக்கியிருக்கிறார்.

காந்தி என்ன செய்கிறார் என்றால் “ஹரிஜன சேவா சங்கம்” மாதிரி அமைப்புகளை உருவாக்கித் தீண்டாமை ஒழிப்பு பிரச்சாரத்தை மேற்கொள்கிறார். தீண்டாமை என்பதுதான் மிகக் கொடுமையான விஷயம். இந்துமதம் என்பது மிகக் கொடுமையான விஷயம் கிடையாது, ஜாதி அமைப்பு என்பது கூட ஒரு மோசமான விஷயம் கிடையாது. தீண்டாமை என்பது ஒரு மோசமான விஷயம். அதை எடுத்துட்டா எல்லாம் சரியாகிப் போய்விடும் என்கின்ற பிரச்சாரத்தைத் தொடர்ச்சியாகவே காங்கிரசும், காந்தியும் செய்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

அதை அம்பேத்கரும், பெரியாரும் ஏற்றுக்கொள்ளவே இல்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரை தீண்டாமைக்கு அடிப்படையாக இருப்பது ஜாதி, ஜாதிக்கு அடிப்படையாக இருப்பது இந்து மதம். இந்த இரண்டும் ஒழிந்தால்தான் தலித்துகளுக்கு மட்டுமல்ல பார்ப்பனர் உட்பட அனைவருக்குமே விடுதலை கிடைக்கும். அதை விடுத்து வெறுமனே தீண்டாமை ஒழிப்புப் பேசுவதென்பது எந்தப் பயனும் தராது என்பதுதான் இரண்டுபேருடைய நிலைப்பாடாக இருந்தது. ஆலயநுழைவுப் போராட்டத்திலே பார்த்தீர்களென்றால் அம்பேத்கர் என்ன சொல்கிறார் என்றால், “ஆலயங்களைத் திறந்து விடுவதா, இல்லையா என்பதை ஜாதி இந்துக்கள் முடிவு செய்து கொள்ளட்டும். இதைப் பற்றி அதிகம் ஆர்வம் காட்டாதீர்கள்” என்று தலித்துகளுக்கு அவர் சொல்கிறார். இந்த அடிப்படையில் வெறுமனே தீண்டாமை ஒழிப்பு அப்படிங்கிற விஷயத்தில்

பெரியார் கவனம் செலுத்தாமல் இருந்ததற்கான இந்தக் காரணத்தை நாம் பார்க்க வேண்டும்.

ஆனால் இன்னொரு விஷயத்தைப் பார்த்தோமென்றால் கிராமப்புறங்கள்தான் தீண்டாமைக்கான உறைவிடங்களாக இருந்தது என்பதில் அம்பேத்கர், பெரியார் இரண்டு பேருமே தெளிவாக இருந்தார்கள். அம்பேத்கர் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறுங்கள் என்கிறார். பெரியாரும் அதையேதான் சொல்கிறார். அப்படி இருக்கின்ற போது பெரியார் நடத்திய பல மாநாடுகளில் போடக்கூடிய மிக முக்கியமான தீர்மானம் என்னவென்றால், “கிராம முன்சீப், கிராம கர்ணம், ஹெட்கான்ஸ்டபிள், சப்.இன்ஸ்பெக்டர் இந்த மாதிரியான பதவிகளைத் தாழ்த்தப்பட்டோருக்குக் கொடுங்கள்” என்று சுயமரியாதை இயக்கமாக இருந்த போதிலும், திராவிடர் கழகமாக மாறியபோதிலும் தொடர்ச்சியாகப் பெரியார் தீர்மானத்தைப் போட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார். என்ன காரணம் என்றால் தலித்துகள் மீது இடைநிலை ஜாதியினரோ, பார்ப்பனர்களோ ஒடுக்குமுறை நிகழ்த்தும்போது இந்தப் பதவிகளில் தலித்துகள் இருந்தால் மட்டுமே அவர்களுக்கான நீதி கிடைக்கும் என்பதில் பெரியார் எப்போதுமே தெளிவாக இருந்தார் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பெரும்பான்மைவாதமா?

இன்னொரு பக்கம் இந்த பெரும்பான்மை வாதம் என்னும் அபத்தமான ஒரு விஷயம். பார்ப்பனர்கள் சிறுபான்மையினராக இருந்தார்கள். சிறுபான்மையாக இருந்த பார்ப்பனர்களுக்கு எதிராகப் பெரும்பான்மையான இடைநிலைச் சாதியினரைப் பெரியார் நிறுத்தினார்.

அந்த பெரும்பான்மை வாதத்தின் அடிப்படையில் தான் இன்றைக்கு தலித்துகளுக்கு எதிராக வன்முறை நிகழ்கிறது. ஒடுக்குமுறை நிகழ்கிறது என்பது ரொம்ப அபத்தமான விஷயம். அப்படிப்பட்டால் காரல் மார்ஸ் கூட ஒரு பெரும்பான்மைவாதி என்று கூறிவிடமுடியும். ஏனென்றால் சிறுபான்மையாக இருக்கும் முதலாளிகள்தான் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரும்பான்மையாக இருக்கின்ற தொழிலாளிகள் ஒன்றிணைந்து ஒரு புரட்சி நடத்தி அரசை அமைத்து அந்த முதலாளி வர்க்கத்தை வீழ்த்த வேண்டும் என்றுதான் காரல்மார்ஸ்கும் சொல்கிறார். அவரைக்கூட நீங்கள் ஒரு பெரும்பான்மைவாதி என்று சொல்லிவிடலாம்.

இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய ஒரு நாடாளுமன்றத் தேர்தல்முறை என்ற அடிப்படையில் நீங்கள் எடுத்துப் பார்த்தீர்களென்றால் இங்கேகூட ஒரு பெரும்பான்மைவாதத்தின் அடிப்படையில் யார் அதிக ஓட்டு வாங்கி ஜெயிக்கிறாங்களோ

அவங்கதான் ஆட்சியைப் பிடிக்க முடியும் என்பது ஒரு வெளிப்படையாகத் தெரிந்த விஷயம். ஆனால்கூட நீங்கள் திராவிடக் கட்சிகளை எடுத்துப் பாருங்கள். அண்ணாவிற்சுப்பிறகு (அண்ணா ஓராண்டுதான் முதலமைச்சராக இருக்கிறார்) எம்.ஜி.ஆராக இருக்கட்டும், கலைஞராக இருக்கட்டும், ஜெயலலிதாவாக இருக்கட்டும் யாரும் பெரும்பான்மை ஜாதியே கிடையாது. அப்ப இங்க ஏது பெரும்பான்மைவாதம்? எங்கே இருக்கு பெரும்பான்மைவாதம்?

அப்ப பெரும்பான்மைவாதம் என்பது பெரியாரைப் பொறுத்தவரைக்கும் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து பார்த்தீர்களென்றால் பார்ப்பனரல்லாதாரிடம் போய் நீங்க பார்ப்பனரை விட உயர்ந்தவர்கள் என்று எந்த இடத்திலும் பேசியது கிடையாது. யாரும் யாரைவிடவும் உயர்ந்தவர்கள் கிடையாது. யாரும் யாரைவிடவும் தாழ்ந்தவர்கள் கிடையாது என்பதுதான் பெரியாருடைய தொடர்ச்சியான நிலைப்பாடாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அப்படியென்கிறபோது சம்பந்தமே இல்லாத விஷயங்களை முடிச்சுப் போடுவதென்பதுதான் இன்றைக்கு பெரும்பான்மை வாதத்தின் அடிப்படையாகும்.

அயோத்திதாசரைப் பெரியார் மறைத்தாரா?

அதேபோல் அயோத்திதாசரைப் பெரியார் மறைத்தார் என்று ஒரு விஷயம். இதிலிருந்துதான் எல்லா விஷயங்களுமே தொடங்கியது என்று கூறலாம். இதை இரண்டு விதமாகப் பார்க்கலாம்.

ஒன்று, அயோத்திதாசரைப் பெரியார் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். திருமாவேலனுடைய புத்தகத்திலேயே இருக்கிறது. கோலார் தங்கவயலில் நடைபெறும் கூட்டங்களில் அயோத்திதாசர் குறித்துப் பெரியார் பேசுகிறார். பின்னாலே அயோத்திதாசரின் ‘தமிழன்’ பத்திரிகை நின்று போய் மீண்டும் வரும்போது பெரியார் அதை வரவேற்று குடிஅரசிலே எழுதுகிறார்.

இரண்டு, பெரியார் அயோத்திதாசரை ஏற்றுக் கொண்டாரா இல்லையா என்பதை விடுங்கள். அயோத்திதாசரை, தலித் தலைவர்கள் எல்லாருமே ஏற்றுக் கொண்டார்களா அல்லது அயோத்தி தாசரை அடையாளப்படுத்தினார்களா?

1891-இல் தான் திராவிட மகாஜனசபையின் முதல் மாநில மாநாடு நீலகிரியில் நடைபெறுகிறது. அயோத்திதாசருடைய மாநாடு. நீலகிரியில் நடைபெறக்கூடிய திராவிட மகாஜனசபையின் முதல் மாநாட்டிலே போடக்கூடிய முதல் தீர்மானமே ‘பறையன்’ என்று யாரையும் அழைக்கக்கூடாது. அப்படி அழைப்பது இழிவு படுத்தக்கூடிய ஒன்று. அப்படி பறையன் என்று யாரையாவது

பெரியார் இயக்கத்தினுடைய மிகப்பெரிய பலவீனமாக நான் கருதுவது பல விஷயங்களை அவர்கள் ஆவணப்படுத்தத் தவறியதுதான். எங்கங்கே என்ன மாதிரியான போராட்டங்கள் நடந்தன?, இயக்க முன்னோடிகள் அதில் எந்த அளவிற்குப் பங்குபெற்றார்கள் என்பதற்கு விரிவான ஆவணப்படுத்தப்பட்ட வரலாறு நம்மிடம் கிடையாது

அழைப்பதைச் சட்டப்படிக்குற்றமாக்க வேண்டும் என்று அயோத்திதாசர் தீர்மானம் போடுகிறார். நமக்கு நன்றாகத் தெரியும் இரட்டைமலை சீனிவாசன் நடத்திய பத்திரிகையின் பெயரே 'பறையன்' தான். இத்தனைக்கும் அயோத்திதாசரும் இரட்டைமலை சீனிவாசனும் உறவினர்கள். ரெட்டைமலை சீனிவாசனுடைய தங்கையைத்தான் அயோத்திதாசர் திருமணம் செய்தார்.

“மதமாற்றம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் தீர்வாகாது” என்று ரெட்டைமலை சீனிவாசன் எழுதுகிறார். கர்னல் ஆல்காட்டுரைதான் பௌத்தத்தைத் தோற்றுவித்த முன்னோடிகளில் ஒருவர். கர்னல் ஆல்காட்டுரை அவர்களைச் சந்தித்ததைப்பற்றி ரெட்டைமலை சீனிவாசன் எழுதுகிறார்.

அப்போது “தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சிலர் பௌத்தத்திற்கு மாறிவிட்டார்கள். அவர்கள் மாறுவது பிரச்சனை கிடையாது. ஆனால் இந்து மதத்தில் இருக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கான சலுகையைக் கேட்கிறார்கள். அப்படிக்கேட்பதில் எந்த நியாயமும் கிடையாது. வேண்டுமென்றால் அரசாங்கத்திடம் எங்களுக்கு வேற மாதிரி சலுகை கொடுங்கள் என்று கேட்கலாமே ஒழிய இங்கே இந்துக்களாக இருக்கக் கூடிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சலுகைகளை அவர்கள் பறிக்கக் கூடாது” என்று எழுதுகிறார்.

இது எல்லாமே அயோத்திதாசப் பண்டிதருக்கு நேர் எதிராக இரட்டைமலை சீனிவாசன் எடுத்த நிலைப்பாடாகும். இரட்டைமலை சீனிவாசனாக இருந்தாலும் சரி, எம்.சிராஜாவாக இருந்தாலும் சரி, சிவராஜ் ஆக இருந்தாலும் சரி இங்கே இருந்த எந்த தலித் தலைவரும் அயோத்திதாசரைப் பற்றிக் குறிப்பிடவே இல்லை.

பெரியாருக்கு முன்னோடியா?

இன்னொரு விஷயம் பார்த்திங்கன்னா, அயோத்திதாசப் பண்டிதரைப் பெரியாருக்கான முன்னோடி என்று சொல்லவேண்டுமென்றால் மூன்று விஷயங்களில் சொல்லலாம். ஒன்று, பார்ப்பன எதிர்ப்பை அயோத்திதாசர் முன்வைத்தார். அந்த விதத்தில் பெரியாருக்கு அவர் முன்னோடி. இன்னொன்று திராவிடம் என்கின்ற அடையாள அரசியலை முன் வைத்தார். அந்த விதத்தில் பெரியாருக்கு அவர் முன்னோடி. மூன்றாவது பௌத்தத்தை சமத்துவத்திற்கான மதமாக சாதகமாக அணுகுவது என்பதில் பெரியாருக்கு முன்னோடி அப்படின்னு பார்க்கலாம். ஆனால் இதில் கூட நுட்பமான வேறு பாடுகள் இருக்கின்றன.

அயோத்திதாசப் பண்டிதர் பார்ப்பன எதிர்ப்பை முன்வைத்தால்கூட அதை எந்த அடிப்படையில்

முன்வைக்கிறார் என்று சொன்னால், எதார்த்த பிராமணன், வேஷபிராமணன் என்ற அடிப்படையில் முன்வைக்கின்றார். பார்ப்பனர்களை முன்னிலைப்படுத்தி அவர்கள் உண்மையான பிராமணர்கள் கிடையாது. நாங்கள்தான் உண்மையான பிராமணர்கள் என்ற அடிப்படையில் முன்வைக்கின்றார். ஆனால் பெரியாருடைய பார்ப்பன எதிர்ப்பு என்பது முற்றிலும் வேறுபட்டது.

நீதிக்கட்சி பெரியார் தலைமையில் வந்தபிறகு, இயக்கத்துக்கு என்ன பெயர் வைப்பது என்கின்ற விவாதம் வருகின்ற போது, ‘பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம்’ என்று வைக்கலாம், ‘பார்ப்பனரல்லாதார் கழகம்’ என்று வைக்கலாமா? என்று விவாதம் வருகின்ற போது பார்ப்பனர்களை முன்னிலைப்படுத்தி நம்மை ஏன் ‘அல்லாதோர்’ என்று சொல்ல வேண்டும். நம்ம திராவிடர்கள். ‘திராவிடர் கழகம்’ என்று வைப்போம் என்று சொல்கிறார் பெரியார்.

பார்ப்பனர்களை முன்னிலைப்படுத்தி ஒரு இயக்கத்திற்குப் பெயரே வைக்கக் கூடாது என்பது பெரியாரின் நிலைப்பாடு. ஆனால் அயோத்திதாசப் பண்டிதரின் நிலைப்பாடு என்பது பார்ப்பனர்களுடைய அடையாளத்தை அடிப்படையாக வைத்துத்தான், வேஷ பிராமணனா, எதார்த்த பிராமணனா, என்கிறார்.

இரண்டாவது ‘திராவிடம்’ என்கின்ற அடையாளத்தை அயோத்தி தாசர் பறையர்களுக்கு மட்டும் முன்வைக்கின்றார். ஆனால்

பெரியாரோ அதை ஒட்டுமொத்தப் பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கும் என்று ஒரு விரிந்த தளத்தில் வைக்கின்றார். மூன்றாவது பௌத்தம் என்ற விஷயத்தை எடுத்தோமென்றால் அயோத்திதாசருடைய பௌத்தத்தை

பெரியார் ஏற்றுக் கொள்கிறாரா, இல்லையா என்பது ஒரு பக்கம் இருந்தாலும் அயோத்தி தாசருடைய பௌத்தம் என்பதை அம்பேத்கர் போன்றோர்களே ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பது ரொம்ப முக்கியமான விஷயம்.

தோழர் ஸ்டாலின் ராஜாங்கம் சிங்கார வேலருக்கும் அயோத்திதாசருக்கும் நடந்த ஒரு விவாதத்தை சிறு வெளியிடாக கொண்டு வந்துள்ளார். சிங்காரவேலர், லட்சுமிநரசு போன்றோர்கள் எல்லாம் இருந்தது “மகாபோதி சங்கம்”. அயோத்திதாசர் நடத்தியது “சாக்கிய பௌத்த சங்கம்”. இரண்டு சங்கங்களுக்குமிடையே ஒரு பெரிய விவாதம் போகிறது. அந்த விவாதத்தில் ஒரு அடிப்படையான விஷயத்தில் ரெண்டு பேருமே கருத்து முரண்படுகிறார்கள். என்னவென்றால், “பௌத்தத்தில் மறுபிறவி என்பது இருக்கா இல்லையா?” அப்படின்னு ஒரு விஷயம்.

வெறுமனே தீண்டாமை ஒழிப்புப் பேசுவதால் எந்தப் பயனும் கிடையாது என்பதுதான் அம்பேத்கர் - பெரியார் இருவரின் நிலைப்பாடு. ஆலயநுழைவுப் போராட்டங்கள் பற்றி அம்பேத்கர், “ஆலயங்களைத் திறந்து விடுவதா இல்லையா என்பதை ஜாதி இந்துக்கள் முடிவு செய்து கொள்ளட்டும். இதைப் பற்றி அதிகம் ஆர்வம் காட்டாதீர்கள்” என்றார்

அயோத்திதாசர் சொல்கிறார், “மறுபிறவி இருக்கிறது” என்கிறார். சிங்காரவேலர், “மறுபிறவி என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால் ஆன்மா என்பதையே பௌத்தம் மறுக்கிறது. பௌத்தத்தில் கடவுளும் கிடையாது. ஆன்மாவும் கிடையாது. ஆன்மாவே கிடையாது என்கின்ற போது மறுபிறவி என்பது எப்படி இருக்கும்” என்பது சிங்காரவேலருடைய கேள்வி.

அப்போது அயோத்திதாசர் என்ன சொல்கிறார் என்றால், “ஆன்மா என்பது உடம்பு தான். தனியாக ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால் மறுபிறவி இருக்கு. மறுபிறவி இல்லை என்று நாம் சொல்லி விட்டால் குடிப்பதை தப்பு என்று சொல்ல முடியாது. அடுத்தவன் மனைவியை ஆசைப்படுவது தப்பு என்று சொல்ல முடியாது. எல்லா அயோக்கியத்தனங்களையும் தப்பு என்று சொல்லமுடியாது. அதனால் மறுபிறவி என்பது பௌத்தத்தில் இருக்கு” என்பது அயோத்திதாசர் பண்டிதருடைய கருத்து.

மறுபிறவி என்கின்ற கருத்தாக்கத்தைப் பற்றி அம்பேத்கர் என்ன சொல்கிறார். அம்பேத்கர் பௌத்தத்தை ஏற்றுக் கொண்ட அடிப்படையில் பார்த்தோமானால் அம்பேத்கர் தனது கட்டுரையில் எழுதும்போது புத்தருக்கும் அவருடைய கடைசிச் சீடரான ஆனந்திற்கும் நடக்கும் ஒரு உரையாடல் நடக்கிறதாக அம்பேத்கர் எழுதுகிறபோது சொல்கிறார். “ஆன்மாவே இல்லை என்கின்ற போது எப்படி மறுபிறவி வருகின்றது?” என்கின்றபோது அவர் என்ன சொல்கிறார் என்றால்,

“மனிதன் இறந்தபிறகு அவனுடைய சிந்தனைகள் அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தப் படுகிறது. அவனுக்குள் இருந்த காற்று மாதிரியான விஷயங்கள் பஞ்சபூதங்களில் கலந்துவிடுகிறது. இது ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் கடத்தப்படுவதுதான் மறுபிறவி என்று சொல்வோம்” என்கிறார்.

இங்கே தமிழ்நாட்டில் மிக முக்கியமான பௌத்த சிந்தனையாளராக இருந்தவர் அயோத்தி தாசர். சிங்காரவேலர் காலத்தில் செயல்பட்டவர்.

அம்பேத்கருடைய “புத்தமும் அவர் தம்மமும்” நூலின் முன்னுரையில் அம்பேத்கரால் குறிப்பிடப் பட்டவரான லட்சுமி நரசு என்ன சொல்கிறார் என்றால், “எவனொருவன் சிந்தனையும் பேச்சும் எல்லோருடைய மனதிலும் பதிந்து தொடர்ச்சியாகப் பேசப்படுகிறதோ அதுதான் மறுபிறவி” என்கிறார்.

பெரியார் அவர்களுடைய சிந்தனையை, பேச்சைப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றோம், அம்பேத்கர் அவர்களுடைய சிந்தனையை,

பேச்சைப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றோம், அயோத்திதாசருடைய சிந்தனைகளை நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கோமானால் அதுதான் மறுபிறவி. என்பது இவர்களுடைய வாதம். அம்பேத்கர், லட்சுமி நரசு, சிங்காரவேலர் இவர்களுடைய வாதம்.

ஆனால் அயோத்திதாசர் நேரடியாகவே மறுபிறவி என்று ஒன்று இருக்கிறது என்று கூறுகிறார். அம்பேத்கரின் பௌத்தத்திற்கும் அயோத்திதாசரின் பௌத்தத்திற்குமே நிறைய வித்யாசம் இருக்கிறது. அயோத்திதாசர் சமணமதமே கிடையாது. சமணம் என்பது பௌத்தத்தோட ஒரு பகுதிதான் என்று எழுதுகிறார். இதையெல்லாம் அம்பேத்கர் எந்தக் காலகட்டத்திலும் ஏற்றுக் கொண்டதே இல்லை. அவர் அயோத்திதாசரை எங்கேயுமே குறிப்பிடவில்லை. அம்பேத்கரோட பௌத்தத்திற்கும் அயோத்திதாசருடைய பௌத்தத்திற்குமே எந்தத் தொடர்பும் இல்லாத போது பெரியார் பௌத்தத்தைப் பேசியதற்கு அயோத்திதாசர்தான் முன்னோடி என்பதற்கும் அடிப்படைகிடையாது.

தலித் தலைவர்களைப் புறக்கணித்தாரா?

அதே மாதிரி பெரியார் தலித் தலைவர்களைப் புறக்கணித்தார், நிராகரித்தார், பெரியாரால்தான் தலித் அரசியல் வளராமலே போய்விட்டது என்பது மிக முக்கியமான குற்றச் சாட்டு.

மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் கூடப் பெரியாருடைய இதழ்களில் குறிக்கப்பட்ட தலித் தலைவர்கள் அயோத்திதாசர், இரட்டைமலை சீனிவாசன், எம்.சிராஜா, சிவராஜ், மீனாம்பாள் சிவராஜ், சகஜானந்தா, எல்.சி.குருசாமி, வீரைய்யன், முனுசாமிப்பிள்ளை, ஆர்.ஓய். அய்யாக்கண்ணு, பி.வி.ராஜ

கோபால்பிள்ளை, எச்.எம்.ஜெகநாதம், முருகேசபாகவதர், கங்காதர பாலதேசிகர், ஜெ.சிவசண்முகம், எம் தர்மலிங்கம், டாக்டர் ஆர்.வி.சொக்கலிங்கம்... இப்படி ஒரு பெரிய பட்டியலே பார்க்க முடியும்.

அதுமட்டுமல்லாமல் இந்தியா முழுக்க எங்கெங்கெல்லாம் தலித் அமைப்புகள் செயல்பட்டனவோ அவர்களின் நிகழ்வுகள் குறித்த பதிவு 'குடியரசு', 'விடுதலை' இதழ்களில் உண்டு.

இந்தியா மட்டுமல்ல, இலங்கையிலும் பூனா ஒப்பந்தத்தைப் பற்றி ஒரு தாழ்த்தப்பட்டோர் அமைப்பு தீர்மானம் போடுவதைக்கூட குடிஅரசில் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். இப்படி ஒரு விரிவான தளத்தில் பெரியாரைப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது.

ஆதிக்க
 ஜாதிச்சங்கங்களின்
 போஸ்டர், பேனர்களில்
 பசும்பொன் முத்துராமலிங்கம்,
 காமராஜர்,
 வ..உ.சி,
 பெரும்பிடுகு முத்துரையர்,
 பூலித்தேவன்,
 மருது சகோதரர்கள்
 போன்ற பழைய மன்னர்கள்
 இருப்பார்கள்.
 எங்கேயாவது
 ஆதிக்கஜாதிச் சங்கத்தினுடைய
 அடையாளமாக,
 பெரியார்
 முன்னிறுத்தப்பட்டிருக்கிறாரா?

ஆனால் பெரியாருக்கு எதிராக தலித்தியப் பார்வையில் வைக்கப்படக்கூடிய விமர்சனங்களில் நடந்த நல்லவிஷயம் என்று நினைப்பது தலித் இயக்க முன்னோடிகளின் வரலாறுகளைத் தெரிந்து கொள்வது என்பதுதான்.

உண்மையிலே இதைச் சொல்வதற்கு நான் வருந்துகிறேன். தமிழகத்தில் கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக தலித் வரலாறு, தலித் இயக்க முன்னோடி என்று வைக்கப்பட்டவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியைச் சார்ந்தவர்களாகத்தான் மீண்டும் மீண்டும் வைக்கப்படுகிறார்கள். அருந்ததியர் சமூகம் விலக்கம் செய்யப்பட்டுத்தான் பதினைந்து வருடமாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக எல்.சி.குருசாமி, எச்.எம்.ஜெகநாதன் போன்றோரைப் பற்றியெல்லாம் பேசப்படவேயில்லை. பெரியாரைப் பற்றி பெரியார் மீது வைக்கப்படக்கூடிய விமர்சனங்களைப்பற்றி ஒரு மிக விரிவான நேர்மையான விரிவான தளத்தில் விமர்சனங்கள் நடப்பது என்பதுதான் எல்லோருக்கும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். நன்றி.

-16.09.2018 அன்று சென்னையில் 'வாசகசாலை' அமைப்பால் நடத்தப்பட்ட பெரியார் முழுநாள் நிகழ்வில் 'பெரியார் : புரட்டுகளும் உண்மைகளும்' அமர்வில் ஆற்றிய உரை

எஸ்.சி, எஸ்.டி. மக்களின் உரிமைகளுக்கு எதிராகப் பார்ப்பனர்களின் போராட்டம்

பட்டியலின மக்களுக்கான எஸ்.சி, எஸ்.டி வன் கொடுமைச்சட்டத்தை நீர்த்துப் போகச் செய்த மத்திய அரசின் திருத்தத்திற்கு எதிராக, நாடு முழுவதும் போராட்டங்கள் நடந்தன. கடுமையான போராட்டங்களுக்குப் பிறகு

கூட்டணி வைத்துக் கொண்டு, கலவரத்தைத் தொடங்கியுள்ளனர்.

இது மிகவும் ஆபத்தான போக்கு. பீகாரில், Jan Adhikar Party Loktantrik என்ற அமைப்பை நடத்தும் யாதவ் என்ற பிற்படுத்தப்பட்ட ஜாதியைச் சேர்ந்த பப்புயாதவ் என்ற பாராளு

- 8 தோழர்களின் உயிரைப் பலிகொடுத்த பிறகு, இப்போது SC And ST (Prevention Of Atrocities) Act இல் மீண்டும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை தோன்றியுள்ளது.

பட்டியலின மக்களின் இந்த உரிமை மீட்புக்கு எதிராகவும், அரசு வேலை வாய்ப்புகளிலும், பதவி உயர்வுகளிலும் பட்டியலின மக்களுக்கு உள்ள இடஒதுக்கீட்டு உரிமைகளை நிறுத்தக்கோரியும் வடமாநிலங்களில் அகில இந்திய பந்த் நடத்தப் பட்டுள்ளது. 06.09.18 இல் இந்தப் பார்ப்பன ஆதிக்க வெறிப்போராட்டம் நடந்துள்ளது.

இந்தப் போராட்டங்களைப் பிற்படுத்தப் பட்டோர் நடத்துவதாகச் செய்தி ஊடகங்களில் தகவல்கள் வெளியாகின்றன. இன்றைய இந்து (07.09.18) நாளிதழில்கூட “எஸ்.சி, எஸ்.டி சட்டத் திருத்தத்திற்கு எதிர்ப்பு - வடமாநிலங்களில் முழு அடைப்பு” என்று உள்நோக்கத்துடன் செய்தி வெளியிடப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் இந்தப் போராட்டங்களை நடத்துபவர்கள் பார்ப்பனர்-களே. வடமாநிலங்கள் முழுவதும் இந்தப் போராட்டத்தை ஒருங்கிணைத்த அமைப்புகள் இரண்டு.

1.Samanya Pichhda Alpsankhayak Kalyan Samaj (SAPAKS) 2.Brahma Samagam Sawarna Jankalyan Sangathan's இவை ஒவ்வொன்றும் நூற்றுக்கணக்கான சிறுசிறு அமைப்புகளை ஒருங்கிணைத்துள்ளன. SAPAKS என்ற அமைப்பின் தலைவர் ஹிராலால் த்ரிவேதி எனும் பார்ப்பனர். இவர் ஓய்வு பெற்ற ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரி ஆவார். அந்த அமைப்பைத் தொடங்கியவர் ஸ்ரீ ராஜீவ் ஷர்மா எனும் பார்ப்பனர். பிராமண சமாஜ ஷவரண ஜனக் கல்யாண் சங்கதன் என்ற அமைப்பின் தலைவர் தர்மேந்திர ஷர்மா. பார்ப்பனர்கள்தான் இயக்குநர்கள், தலைவர்கள் எல்லாப் பொறுப்புகளிலும் இருக்கிறார்கள்.

பார்ப்பனர்களை அடுத்து பிற்படுத்தப் பட்டோர் பட்டியலில் இடம் பெறாத முன்னேறிய ஜாதிகளான இராஜ்புத், ஜெயின், அகர்வால் போன்ற ஷத்திரியர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஜாதியினர் பொறுப்பாளர்களாக உள்ளனர். இவர்களை அடுத்து சில பிற்படுத்தப்பட்ட ஜாதிச்சங்கங்களும், இஸ்லாமியர்களும் கூட்டணியாக இணைந்துள்ளனர். ஆக, பட்டியலின, பழங்குடி மக்களைத்தவிர மற்ற அனைவரோடும்

மன்ற உறுப்பினர், இந்த பார்ப்பனக் கூட்டணியை எதிர்த்துள்ளார். தனது அமைப்பை இந்தப் போராட்டங்களைப் புறக்கணிக்க வைத்துள்ளார். அதனால், போராட்ட நாளில் அவர் நடுரோட்டில் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டுள்ளார். பட்டியலின மக்களின் உரிமையை ஆதரிக்கும் பிற்படுத்தப்பட்ட ஜாதி அமைப்புகளும் இருக்கின்றன என்பது நம்பிக்கை தரும் செய்தி.

வடமாநிலங்களில் பார்ப்பனர்களோடு கைகோர்த்திருப்பவர்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு இணையான முன்னேறிய ஜாதிகள்தான். அவர்கள் தான் போராட்டத்தை நடத்துகிறார்கள். அதேசமயம், பார்ப்பனர்களின் சூழ்ச்சி அறியாத பல பிற்படுத்தப் பட்ட அமைப்புகளும் இணைந்துள்ளன. இதே அணுகுமுறையைத் தமிழ்நாட்டில் டாக்டர் இராமதாஸ் தொடங்கி வைத்தார். ஆனால் வெற்றிபெற முடியவில்லை. ஒருவேளை இப்போது மீண்டும் அவர் முயற்சி எடுக்கலாம். டாக்டர் இராமதாஸ் அவர்களோடு தொடர்பு கொள்ள முடிந்த தலைவர்கள், அவரோடு நேரடியாகப் பேசி அத்தகைய முயற்சிகளைத் தடுக்கலாம்.

அவரையும் அந்த அமைப்பையும் ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும் என்ற உறுதிக்கொண்ட முற்போக்கு அமைப்புகளில் உள்ள தலைவர்களும், தோழர்களும், டாக்டர் இராமதாஸ் முயற்சிக்கு முன்பு முந்திக் கொள்ள வேண்டும். பிற்படுத்தப்பட்ட, இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ அமைப்புகளைத் தொடர்பு கொள்ளுங்கள். அவர்களின் அச்சங்களுக்கும், அறியாமைகளுக்கும் விளக்கங்களைக் கூறுங்கள். வடமாநிலப் பார்ப்பன ஆதிக்கக் கூட்டணிகளுக்கு எதிராக - தாழ்த்தப் பட்டோர் - பிற்படுத்தப்பட்டோர் - இஸ்லாமிய - கிறிஸ்தவக் கூட்டணியை உருவாக்க உடனடியாக முயற்சி எடுங்கள். பார்ப்பனர்களைத் தனிமைப்படுத்தி, மண்ணின் மைந்தர்களின் ஒருங்கிணைப்பை உருவாக்கப் போராடுங்கள். தேர்தல் கணக்குகளை முற்றிலும் மறந்து செய்ய வேண்டிய பணி இது.

economicstimes.indiatimes.com/articleshow/65707813.cms?utm_source=contentofinterest&utm_medium=text&utm_campaign=cppst

<https://www.firstpost.com/india/bharat-bandh-bihar-mp-pappu-yadav-claims-he-was-attacked-in-muzaffarpur-police-deny-attack-says-no-proof-given-5133531.html>

இந்தியத்துணைக் கண்டம் ஜாதியால் கட்டமைக்கப் பட்டது. எந்த நாட்டிலும் இல்லாத அளவிற்குத் தனக் கான அடிமைத்தனத்தைத் தானே விரும்பி ஏற்கும் வண்ணம் பார்ப்பனியச் சிந்தாந்தம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் மூளைக்குள் கண்ணி வெடிகளாக புதைந்து கிடக்கின்றது. இன்றளவும் அது சமூகத்தின் அடித்தட்டில் உள்ள மக்களிடையே வேறுபாட்டை ஏற்படுத்தி தங்களின் பொது எதிரியை அடையாளம் கான விடாமல் சகோதரச் சண்டை களில் பாதுகாப்பாக வலம் வருகின்றது. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் உழைக்கும்

மக்களின் அடிமைத்தன்மைக்குக் காரணமான ஜாதியையும் அதைக் காப்பாற்றும் பார்ப்பனிய சிந்தாந்தத்தையும் அடையாளம் கண்டு சமூக விடுதலைக்கான சரியான பாதையைக் காட்டியவர்கள் ஒரு சில தலைவர்களே. புத்தர், புலே, பெரியார் எனத் தொடரும் வரிசையில் மிகவும் முக்கியமான தலைவராகவும் இந்திய மக்களின் அடிமைத்தனத்திற்கான ஜாதியையும் அதைக் காப்பாற்றும் இந்துமதத்தையும் அலசி ஆராய்ந்து எதிரியை மிகத் துல்லியமாக அடையாளம் கண்டு மக்களுக்குச் சொன்னவர் தோழர் அம்பேத்கர்.

தோழர் அம்பேத்கரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை தனஞ்செய்கீர் உள்பட பல வரலாற்று அறிஞர்கள் எழுதி உள்ளனர். அவற்றையெல்லாம் உள்வாங்கி எளிய முறையில் சாதாரண வாசகர்களும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் “மக்கள் தலைவர் அம்பேத்கர் எழுச்சியும் கிளர்ச்சியும்” என்று தலைப்பிட்டு தமிழ்நாட்டு வாசகர்களுக்கு அளித்துள்ளார் நூலாசிரியர் தோழர் க.ஜெயச்சந்திரன் அவர்கள். 249 பக்கங்கள் கொண்ட இந்நூலில் தோழர் அம்பேத்கரின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அவர் வாழ்வில் நடந்த சம்பவங்கள், அவர் பட்ட அவமானங்கள், அவருடைய போராட்டங்கள், வகித்த பதவிகள், வாங்கிய பட்டங்கள் என அனைத்தையும் பதிவு செய்கிறார். தோழர் அம்பேத்கரின் நூல்களை நாம் வாசிப்பதற்கு ஒரு உந்து சக்தியாக ஒரு வழிகாட்டியாக இந்த நூல்

உள்ளது. மிக நேர்த்தியான வடிவமைப்புடன் காவ்யா பதிப்பகத்தாரால் வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

“நீ ஒரு இந்து அல்ல”

இன்றைக்குப் பட்டியலின மக்களை இந்துக்கள் என்ற அடையாளத்திற்குள் கொண்டு வந்து தங்களுக்கான அடிமை களாகவும், அடியாட்களாகவும் பயன்படுத்த நீயும் இந்துதான் என்ற முழக்கங்கள் வைக்கப்படுகின்றன. அதற்குப் பல ‘பட்டியல் சமூகத் தலைவர்கள்’ என்று சொல்லிக் கொள்ளுபவர்களும் விலை போகின்றனர். ஆனால் தோழர் அம்பேத்கர் வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு சோகமான நிகழ்வை

நூலாசிரியர் பதிவு செய்கிறார். 1917இல் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு இந்தியாவிற்கு வந்த தோழர் அம்பேத்கர் அவர்களுக்கு அன்றைய பரோடா சமஸ்தானத்தில் வேலை கொடுக்கப்பட்டது. அப்போது அவர் அனுபவித்த வேதனைகளை நூலாசிரியர் விரிவாகப் பதிவு செய்கிறார்.

மன்னரின் ஆதரவோடு வேலைக்கு வரும் ஒருவருக்கு அலுவலக உதவியாளர் உள்பட யாரும் எந்த ஆதரவும் தரவில்லை குடிக்கத் தண்ணீர் கூட வைக்கவில்லை. தங்குவதற்கு இடம் இல்லை. தன்னைப் ‘பார்சி’ இனத்தவர் எனக் கூறித் தங்குகிறார். இந்நூலின் 51 ஆம்பக்கத்தில்,

பணி முடிந்து விடுதிக்குச் சென்ற அம்பேத்கரைக் குண்டாந் தடிகளுடன் ஒரு பார்சி கும்பல் வரவேற்கிறது. “யார் நீ? நான் ஒரு இந்து. இல்லை நீ ஒரு தாழ்த்தப்பட்டவன், தீண்டத் தகாதவன், பொய் சொல்லி சாதியை மறைத்து விடுதியில் தங்கியிருந்து விடுதியைத் தீட்டாக்கி விட்டாய், அதன் புனிதம் கெடுத்து விட்டாய், உடனே விடுதியில் இருந்து வெளியேற வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டனர்”

இன்றைக்கு இஸ்லாமிய மக்களுக்கு எதிராக நம்மை அடியாள் வேலை பார்க்கச் செய்வதற்கும், அவர்களுடைய இந்துக் கட்டமைப்பு தகர்ந்து விடாமல் பாதுகாக்க நம்மை ‘இந்து’ என்று அழைக்கும் இந்த பார்ப்பன பனியாக்கள், அன்று நமது தலைவர் நான் ஒரு இந்து என்று

சொல்லியபோது கூட ஏற்றுக் கொள்ளாமல் வெளியேறச் சொன்னவர்கள் என்பதை நம் மக்களிடம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

ஆங்கிலேய ஆதரவு

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்தில் ஆங்கிலேயர்களை ஆதரித்தனர் என்று அன்றைக்கு அரசியலில் இருந்த காங்கிரஸ், கம்யூனிஸ்ட் பார்ப்பனர்களால் விமர்சிக்கப்பட்டவர்கள் அம்பேத்கரும், பெரியாரும் ஆவார்கள். ஏன் அவர்கள் இந்த விமர்சனத்தைக் தாங்கிக் கொண்டு ஆதரித்தனர்? தன் நாட்டின் சொந்த மக்களைச் சூத்திரர்கள் என்றும் பஞ்சமர்கள் என்றும் இழிவு செய்து கண்ணில் படக்கூடாது, தெருவில் நடக்கக்கூடாது, குளத்தில் நீர் பருகக்கூடாது, பள்ளியில் படிக்கக்கூடாது என இழிவு செய்தவர்களுக்கு மத்தியில் தன்னைச் சகோதரனாகப் பார்த்து கை கொடுப்பதும், சக மனிதனுக்கு உரிய மரியாதையோடு நடத்துவதும் உலகத்தை அறிந்து கொள்ளக் கூடிய கல்வியைக் கொடுப்பதும் என நமக்கு நண்பர்களாக விளங்கிய ஆங்கிலேயர்களை எப்படி நாம் எதிரியாகப் பார்க்க முடியும்? இந்நூலின் 93ம் பக்கத்தில்

“சைமன் கமிசன் முன் 18 தாழ்த்தப்பட்டோர் அமைப்புகள் சாட்சியம் அளித்தது. இவற்றில் 16 அமைப்புகள் தாழ்த்தப்பட்டோருக்குத் தனி வாக்காளர் தொகுதிகள் உருவாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டது. அம்பேத்கரின் தலைமையில் இயங்கி வந்த “பகிஷ்கிரித் ஹித்தகாரினி சபா”வும் தங்களுடைய கோரிக்கைகளை மனுவாக அளித்தது.

தொழிலாளர்களின் தோழர் அம்பேத்கர்

இன்றைக்கு இந்துச் சமூகத்தின் பொதுப் புத்தியில் தோழர் அம்பேத்கர் அவர்களை ஒரு பட்டியல் சமூகத் தலைவராகத்தான் பார்க்கும் நிலை உள்ளது. இங்குள்ள ஊடகங்களும் அரசும் அப்படித்தான் மக்களைப் பயிற்றுவித்துள்ளது. தோழர் அம்பேத்கரை நேசிப்பதாகச் சொல்லப்படும் இயக்கங்களும், தலைவர்களுமே அவரை ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்திற்கான தலைவர் என்ற சிமிழுக்குள் அடைக்க முற்படுகின்றனர். உண்மையில் அவர் யாருக்காகப் பாடுபட்டார்? அவரின் உழைப்பில் பயன் அடைந்தது பட்டியல் இன மக்கள் மட்டுமா? என்றால் அது மிகத் தவறான எடுத்துக்காட்டு ஆகும். ஏனெனில் தலைவர் அம்பேத்கர் அவர்களால் பெண்கள், தொழிலாளர்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் என அனைவரும் பயன் பெற்றுள்ளனர். அதில் குறிப்பாகத் தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சராக இருந்தபோது தோழர் அம்பேத்கர் என்ன என்ன திட்டங்கள் செயல் படுத்தினார் என்பதையும், அதனால்தான் இன்றளவும் நாம் பல்வேறு உரிமைகளை அனுபவிக்கின்றோம் என்பதையும் நூலாசிரியர் ஆதாரத்துடன் விளக்குகிறார்.

இந்துவாகச் சாகமாட்டேன்

தோழர் அம்பேத்கர் அவர்கள் இந்துமதத்தினைச் சீர்திருத்தி ஒரு சமத்துவ சமூகம் அமைத்து விடலாம் என்று பல்வேறு காலங்கள் முயன்றும் பல போராட்டங்களை நடத்தியும் முடியாத கட்டத்தில் அவர் 1935 அக்டோபர் 13 இயோலாவில் நடந்த ஒரு மாநாட்டில் சுயமரியாதையுடன் நடத்தும் ஒரு மதத்திற்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களோடு நான் மதம் மாறுவேன் என்று அறிவித்தார். அந்த அறிவிப்பால் பார்ப்பனியம் ஆடிப் போய்விட்டது. அனைவரும் அம்பேத்கரின் முடிவைக் கண்டித்து எழுதினார்கள். இந்தியாவில் அவருக்கு ஆதரவாக ஒரே ஒரு குரல் தமிழ்நாட்டில் இருந்து கேட்டது. அது தோழர் பெரியாரின் குரல்தான். பெரியார் அம்பேத்கரின் மதமாற்றத்தை ஆதரித்தது மட்டும் அல்லாமல் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கும் அதுதான் தீர்வு என்று கூறினார்.

அம்பேத்கர் அவர்கள் மதம் மாற தேர்ந்தெடுத்த மதம் பவுத்தம். ஏன் பவுத்தத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார் என்பதை நூலாசிரியர் இந்நூலின் 218-ம் பக்கத்தில் அம்பேத்கர் மதம் மாற்றம் பற்றி பி.பி.சி செய்தி நிறுவனத்திற்கு அளித்த பேட்டியை பதிவு செய்கிறார். “பகுத்தறிவோடு அன்பையும், சமத்துவத்தையும், சகோதரத்துவத்தையும் போதிக்கிறது பௌத்தம். வேறு எந்த மதத்திலும் இது போன்ற கொள்கைகள் இல்லை. பௌத்தம் என்பது சமூக உயர்வுக்கான தத்துவம்” என்கிறார்.

எனவே பகுத்தறிவோடு சமத்துவத்தைப் போதிக்கும் ஒரு தத்துவமாகப் பார்த்து பௌத்தத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஆனால் அம்பேத்கர் வழி வந்தவர்களாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் நாம் இன்று அவரின் தத்துவத்திற்கு எதிராகக் கோயில் குடமுழுக்கில் கலந்து கொள்வது, அம்பேத்கரின் தத்துவத்திற்கு எதிராகப் பார்ப்பனரை வைத்துத் திருமணம் செய்வது போன்ற செயல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

அம்பேத்கர் மதம் மாறும் போது அவர் ஏற்றுக் கொண்ட 22 உறுதிமொழிகள் எதையும் மக்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பதில்லை. இந்து மதப் பண்டிகைகளுக்கு ஒரு பௌத்த விளக்கம் அளிப்பதும், புத்தர் படத்திற்கு அகல் விளக்கு பொருத்துவதும் தான் இன்றுள்ள பல பௌத்தர்களின் வேலையாக இருக்கிறது. எனவே நமது தலைவர் அம்பேத்கர் சமத்துவத்திற்கான தத்துவமாக அறிமுகம் செய்த பார்ப்பனியத்திற்கு எதிரான பௌத்தப் பண்பாட்டை நாம் மக்களிடம் சேர்த்து அவரின் கொள்கைகளை வெற்றியடைய, ஜாதியற்ற சமூகம் படைக்கப் பாடுபடுவோம். நூலாசிரியரின் இந்த அரிய முயற்சி பாராட்டுக்குரியது ஆகும்.

காவ்யா பதிப்பகம், 16, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு, டிரஸ்ட் புரம், கோடம்பாக்கம், சென்னை-600024 - தொடர்புக்கு 044-23726882 விலை - 250

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திற்கு,
“இதுதான்
உனக்கான அடையாளம்”
என ஏதோ ஒன்றை உத்தரவிட
யாருக்கும் உரிமையில்லை.
அச்சமூகம் தனக்கான
அத்தனை
அடையாளங்களையும்
தானே கண்டறியும்

கிடுசாதிப் பெயர்களுக்கு எதிரான 'தலித்'

“தலித் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டாம்” என ஊடகங்களுக்கு மத்திய தகவல் மற்றும் ஒளிபரப்பு அமைச்சகம் 4.09.2018 அன்று அறிவுறுத்தியதைத் தொடர்ந்து லட்சக்கணக்கானோர் அச்சொல்லின் உண்மையான பொருளை இணையத்தில் தேடியிருப்பர். இந்தியர்களைப் பொருத்தவரை தலித் என்றால் ஒரு சாதிப்பெயர் என நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் இந்தத் தடை அச்சொல்லின் பொருளையும் வரலாற்றையும் தேடும், விவாதிக்கும் நல்வாய்ப்பை இச்சமூகத்திற்கு வழங்கியிருக்கிறது என்ற வகையில் - கேட்டிலும் ஒரு நன்மை விளைந்திருப்பதாக - பெருந்தன்மையோடு புரிந்து கொள்ளலாம்.

இப்பிரச்சனையைத் தொடங்கி வைத்த மகாராட்டிரத்தைச் சேர்ந்த சமூக ஆர்வலர் பங்கஜ் மேஷ்ராம், “தலித் என்பது ஒடுக்கப்பட்டோரைக் குறிக்க அரசமைப்பு அங்கீகரித்த சட்ட ரீதியான சொல் அல்ல. மேலும், அது ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தினரை இழிவுபடுத்தும் வகையிலும், மாண்பிற்கான அவர்களின் பயணத்தைப் புறக்கணிக்கும் வகையிலும் உள்ளது” என்று தடை கோரினார். இவ்வழக்கில் தீர்ப்பளித்த நீதிமன்றம், இந்திய பத்திரிகை அவை (Press Council of India) மூலம் ஊடகங்களுக்கு அறிவுறுத்தச் சொல்லி மத்திய அரசைக் கேட்டுக் கொண்டது.

உண்மையிலேயே தலித் என்பது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை இழிவுபடுத்தும் சொல்தானா என்பது குறித்து நீதிமன்றமோ, மத்திய அமைச்சகமோ ஆராயவில்லை. மனுதாரரின் விளக்கங்களை அப்படியே ஏற்று அதீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஏற்கனவே 2007 ஆம் ஆண்டு சட்டரீதியான சொல் அல்ல என்பதால் அரசு ஆவணங்களில் தலித் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டாம் எனப் பட்டியல் சாதியினருக்கான தேசிய ஆணையம் மாநில அரசுகளைக் கேட்டுக் கொண்டது. அதன் தொடர்ச்சியாக இந்த நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

தலித் என்ற சொல் இழிவானது எனக் கூறி அதை அழித்தொழிக்க இவ்வளவு துரித நடவடிக்கையை நீதிமன்றமும் மத்திய அரசும் எடுக்கின்றன. தலித் மக்களின் மரியாதையைக் காப்பாற்றும் அவற்றின் இந்த முனைப்பு வரலாறு காணாததாக இருக்கிறது. ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திற்கு, “இதுதான் உனக்கான அடையாளம்” என ஏதோ ஒன்றை உத்தரவிட யாருக்கும் உரிமையில்லை. அச்சமூகம் தனக்கான அத்தனை அடையாளங்களையும் தானே கண்டறியும். அவ்வகையிலேயே தலித் என்ற சொல் கடந்த 200 ஆண்டுகளுக்கு முன் அறிமுகமாகி புலே, அம்பேத்கர் போன்றவர்களால் அவ்வப்போது பயன்படுத்தப்பட்டு, சமகாலத்தில் பெரும்பான்மை மக்களால் கொண்டாடப்படும் அரசியல் குறியீடாக மாறியிருக்கிறது.

அச்சொல்லின் நேரடியான பொருள் “நொறுக்கப்பட்டவர்கள்”, “சிதறடிக்கப்பட்டவர்கள்” என்பதாக இருந்தாலும், தீவிர அரசியல்வாய்ப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைக் குறிக்கும் வகையிலான நடைமுறைப் பொருளை அது அடைந்திருப்பதுதான் அச்சொல் எதிர் கொள்ளும் இன்றைய தடைகளுக்கான காரணம். அரசமைப்புச் சட்டத்தை வடிவமைக்கையில், சாதி இந்துக்களால் தீண்டத்தகாதோர் என ஒதுக்கப் பட்ட மக்களுக்கு தனித்த பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்கும் நோக்குடன் அவர்களை தனிப் பட்டியலில் சேர்த்தார் அம்பேத்கர். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் ஏற்கனவே அழுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் (Depressed Classes) பட்டியல் சாதியினர் (Scheduled Castes) என்ற பதங்கள் புழக்கத்தில் இருந்ததால் அதுவே அரசமைப்பில் இடம் பிடித்தது.

“1929 செங்கல்பட்டு சுயமரியாதை மாநாட்டில் மக்கள் தங்கள் பெயரோடு ஜாதி அல்லது வகுப்பைக் காட்டுவதற்காகச் சேர்க்கப்படும் பட்டங்களை விட்டுவிட வேண்டும். ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கராகிய நான் இன்றிலிருந்து ஈ.வெ.ராமசாமி ஆகிறேன்” என உறுதிமொழி எடுத்தார். ஜாதிப் பெயர் நீக்கியோர் பட்டியல்களைக் ‘குடி அரசு’ தொடர்ந்து வெளியிட்டது. அதன் விளைவாக இப்போது வரை தனிநபர்கள் தமது பெயர்களில் சாதியைப் போட்டுக் கொள்வதில்லை. அரசாணை, தனிச்சட்டம் எதுவுமின்றியே தமிழகம் இதை சாதித்தது.

இந்திய முற்போக்காளர்கள் பலரும் சாதி என்பது வெளியில் இயங்குவதாகவே நம்புகின்றனர். உண்மையில் சாதியானது ஒவ்வொருவரின் ஆழ் மனதிலும் இயங்குகிறது. சாதி இந்தியர்களின் உணர்வுற்ற மனதில் (unconscious mind) இயங்குகிறது என்றார் அம்பேத்கர்

கிராமங்களில் இழிவான சாதிப் பெயர்களால் வதைக்கப்பட்டு அடிமைகளாக இருந்த ஒடுக்கப்பட்டோர், இட ஒதுக்கீட்டின் பலனால் கல்விக் கூடங்கள் மற்றும் அரசு அலுவலகங்களுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்த போது, அவர்களை நேரடியாக சாதிப் பெயர் சொல்லி அவமானப்படுத்த சமூக ரீதியான ஒரு கட்டுப்பாடு உண்டானது. அதனால் எஸ்.சி. என்ற பதத்தையே இழிவானதாக விளக்கத் தொடங்கினர் சாதி இந்துக்கள். குறிப்பாகப் பள்ளிகளில் ஒடுக்கப்பட்ட மாணவர்கள் இப்பதத்தால் அலைக்கழிக்கப்படுவது இன்று கூட நடக்கிறது. ‘எஸ்.சி.’ என்ற பதம் தன்னளவில் இழிவான பொருளைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றாலும் நடைமுறைப் பயன்பாட்டு முறையில் அது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைத் தாக்கும் சொல்லாகவே (Offensive) இருக்கிறது.

எனினும், அரசமைப்புச் சட்டத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை குறிக்க அந்தப் பதமே வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பதால் அரசின் ஆவணங்களில் நிர்வாக வசதிக்காக அதைப் பயன்படுத்தச் சொல்வதில் எந்தத் தவறோ, தவறான நோக்கமோ இருக்கும் எனக் கற்பனை செய்ய வேண்டியதில்லை. ஆனால் ஊடகங்கள் எஸ்.சி. என்ற பதத்தை பயன்படுத்த வேண்டும் என வற்புறுத்துவது, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை சமூக ரீதியாக தாழ்த்தும் உள்நோக்கத்தைக் கொண்டிருக்கிறது என உறுதியாகச் சொல்ல முடியும்.

பள்ளன், பறையன், சக்கிலியன் என்பது போன்ற தனிச் சாதிப் பெயர்களாலும் தாசா, ராட்சசர்கள், அசுரர்கள், அவர்ணர்கள், பஞ்சமர்கள், ஹரிஜன், சண்டாளர்கள், கீழ் சாதியினர் என்பது போன்ற இழிவான பொதுப் பெயர்களாலும் சாதி இந்துக்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை அவமானப்படுத்தி வந்தனர். இந்நிலையில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், தமக்குத் தாமே சூட்டிக் கொண்ட முதல் ‘சாதியற்ற’பெயர் தான் தலித். அரசும் நீதிமன்றமும் சில தனிநபர்களும் அமைப்புகளும் கதறுவது போல இழிவிற்கும் இச்சொல்லுக்கும் எந்தத் தொடர்புமில்லை. உண்மையில் அது சனாதன ஆதிக்கத்தால் வீழ்த்தப்பட்ட மக்களின் இழிமைகளுக்கு எதிரான சொல்.

காந்தி ‘ஹரிஜன்’ என ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குப் பெயர் சூட்டிய போது அதில் ஒளிந்திருந்த போலி அக்கறையை அம்பலப்படுத்தி கடுமையாக எதிர்த்தார் அம்பேத்கர்.

‘தீண்டத்தகாதோர்’ என அப்போது அழைக்கப்பட்டு வந்த மக்கள் விடுதலையைப் பெறுகிற வரை அப்பெயராலேயே அழைக்கப் பட்டும்’ என்றும் அவர் கூறினார்.

‘எஸ்.சி.’ என்ற பதம் தன்னளவில் இழிவான பொருளைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றாலும் நடைமுறையில் அது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைத் தாக்கும் சொல்லாகவே (Offensive) இருக்கிறது. ஆனால் ஊடகங்கள் எஸ்.சி. என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என வற்புறுத்துவது, உள்நோக்கம் கொண்டது.

“தீண்டத்தகாதோர் தம்மை தீண்டத்தகாதோர் என்று அழைக்கப்படவே விரும்புகின்றனர். தவறானதை அதன் தெரிந்த பெயராலேயே அழைப்பதுதான் சரி என்று அவர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர். ஒரு நோயாளிக்கு தான் என்ன நோயால் பீடிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பது தெரிய வேண்டும். தவறைச் செய்பவர்களுக்குத் தவறு இருக்கிறது, அது நிவர்த்தி செய்யப்பட வேண்டும் எனத் தெரிய வேண்டும். நடைமுறையில் இருக்கும் உண்மைகளை மறைக்கப் பார்ப்பது இருவருக்குமே தவறான உணர்வை அளிக்கும். இப்புது வார்த்தை (ஹரிஜன்) தீண்டத்தகாதோரின் உண்மை நிலையை மறைத்து மோசடி செய்வதோடு, இந்துக்களுக்கு ஒரு போலியான பெருந்தன்மை உணர்வையும் அது வழங்குகிறது” என்றார்.

“கசப்பானது எனினும் உண்மையான நிலையை பிரதிபலிக்கும் வார்த்தைகளே சரி” என்ற அம்பேத்கரின் விளக்கத்திற்கு ஏற்ப, அம்பேத்கர் நூற்றாண்டான 1990களுக்குப் பிறகு தலித் என்ற சொல் பெரும் கவனத்தைப் பெற்றது. சாதியால் நொறுக்கப் பட்டவர்களின் இயல்பான சமூக நிலையைக் குறிப்பதோடு அது ஒரு எழுச்சி உணர்வையும் அளிப்பதாக இருந்தது. ‘தலித் பான்நர்’ போன்ற இயக்கங்கள் அதற்கு முன்னரே தடம் பதித்திருந்த நிலையில், தலித் என்ற முன்னொட்டுடன் இயக்கங்களும், இலக்கியங்களும், சமூக அரசியல் போராட்டங்களும் இக்கால கட்டத்தில் எழுச்சி பெற்றன. எழுத்தாளர்கள், போராளிகள், அரசியல்வாதிகள் என எல்லாத் தரப்பினருக்கும் விடுதலை உணர்வை அளிக்கும் குறியீடாக “தலித்” மாறியது.

இந்தியா முழுவதும் உள்ள 1300 ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினரையும் அரசியல் ரீதியாக இணைக்கின்ற பதமாகவும், சர்வதேச மனித உரிமைத் தளங்களில் கவனம் பெற்ற சொல்லாகவும் அது உயர்ந்த அங்கீகாரத்தை இன்று அடைந்திருக்கிற நிலையில் - அச்சொல்லுக்கு தடை போடுவது என்பது கூட - ஒருவகையான சாதிய ஒடுக்குமுறைதான். உண்மையிலேயே ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை இழிவுபடுத்தும் பல சொற்களும் செயல்களும் இங்கே ஈராயிரம் ஆண்டுகளாக உயிர்ப்போடு இருக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் விட்டுவிட்டு தலித் மக்களின் அடையாளத்தையே அவர்களுக்கெதிராக நிறுத்துவதை வேறெப்படி வகைப்படுத்துவது?

சரி, எத்தனை மனுக்கள் போடப்பட்டாலும் இந்த நீதிமன்றங்களோ, அமைச்சகங்களோ ‘பிராமணர்’ என்ற சொல்லுக்கு தடை விதிக்குமா? வர்ணாசிரமத்தின் செங்குத்தான படிநிலையின் அடிப்படையில் பிரம்மணின் தலையில் இருந்து பிறந்ததால் ‘பிராமணர்கள்’ சமூகத்தில் உயர்

வானவர்கள். இப் படிநிலையில் சூத்திரர்கள் கீழ் நிலையிலும், பஞ்சமர்கள் அடிமைகளாக இப்படிநிலைக்கு வெளியிலும் - கற்பிதங்களின் அடிப்படையில் வைக்கப்பட்டு - இத்தனை ஆண்டு காலமும் இழிவுபடுத்தப்பட்டு வருகின்றனர். ஒருவர் தன்னை 'பிராமணர்', என்றழைத்துக் கொள்வது மற்றவர்களைத் தாழ்ந்தவர் என்று கூறுவதற்குச் சமம். இச்சொல்லுக்கு உயர்ந்த ஆன்மாக்கள், கடவுளின் பிரதிநிதிகள், புனிதமானவர்கள் என்றெல்லாம் பல வகையான விளக்கங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

தலித் மக்களை இழிவுபடுத்தும் முதல் சொல் என்றால் அது 'பிராமணர்' என்பதுதான். ஆக்சுபோர்ட் அகராதி 'பிராமணர்கள்' என்ற சொல்லுக்கு 'சமூகப் பண்பாட்டு ரீதியாக உயர்ந்தவர்கள்' என்று பொருள் காட்டுகிறது. அப்படியென்றால் அச்சமூகத்தில் வாழும் மற்றவர்கள் யார்? தாழ்ந்தவர்கள் தானே! ஆக்சுபோர்ட் அகராதியில் 'ஓயிட்ஸ் அல்லது ஓயிட் பீப்பிள்' என்று தேடினால் எந்த அர்த்தத்தையும் அது காண்பிக்க வில்லை. 'ஓயிட்' என்ற சொல்லுக் கான பல அர்த்தங்களில் ஒன்றாக, 'வெள்ளை நிறத் தோல் கொண்ட மனிதக் குழுவைக் குறிக்கும் சொல்' என்ற விளக்கமும் தரப்பட்டுள்ளது. வெள்ளையர்கள் உலகையே கட்டி ஆண்ட போதும், கறுப்பர்களையும் பிற இனத்தவர்களையும் அடிமைப்படுத்தியிருந்த போதும் அவர்கள் எந்த அடிப்படையிலும் உயர்வானவர்கள் என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. அவ்வாறு சொல்லி யிருந்தால் இன்னொரு இனப்போரே மூண்டிருக்கும்.

அதே போல 'நீக்ரோ' என்ற சொல்லுக்கான விளக்கமாக "சகாராவின் தெற்கில் உள்ள ஆப்பிரிக்காவைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட கறுப்பு நிறத் தோல் கொண்ட குழுவினர்" என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கூடவே தாக்குதலான சொல் (offensive) என்ற எச்சரிக்கையையும் அது அளிக்கிறது. 'நீக்ரோ' என்ற சொல்லின் உண்மையான பொருளில் எந்த இழிவுமில்லை என்றாலும் கறுப்பர்களை காயப்படுத்தும் வகையில் அச்சொல்லை வெள்ளையர்கள் பயன்படுத்தி வந்தனர். 'எனக்கொரு கனவிருக்கிறது' என்ற தனது வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த உரையில் பல இடங்களில் நீக்ரோ என்ற சொல்லை மார்ட்டின் லூதர் கிங் பயன்படுத்துகிறார். அம்பேத்கர் தீண்டத் தகாதோர் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவது போலத்தான் இதுவும்.

ஆனால், 1960களில் கிளர்ந்தெழுந்த கறுப்பின சிவில் உரிமை இயக்கங்கள் இச்சொல் அடிமைத்தனத்தைக் குறிப்பதாக இருப்பதால் கடும் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தன. குறிப்பாக மால்கம் எக்ஸ்.

நீதிமன்றமும் அரசும் தலித் மக்களின் மாண்பின் மீது உண்மையான அக்கறை கொண்டிருக்குமானால் அது முதலில் பிராமணர் என்ற பதம் உட்பட ஆறாயிரம் சாதிப் பெயர்களையும் சட்டத்திற்குப் புறம்பானது என்று அறிவிக்கட்டும்.

கறுப்பர் அல்லது கறுப்பு அமெரிக்கர் என்று அழையுங்கள் என்றார். கறுப்பர்களின் உரிமை நிலைநிறுத்தப்பட்ட சம காலத்தில் இச்சொல் பொதுப் பயன்பாட்டில் இல்லை. 2016 இல் அமெரிக்க அதிபராக இருந்த பாரக் ஒபாமா, 'நீக்ரோ' மற்றும் 'ஓரியண்டல்' (கிழக்காசியர்களை இன ரீதியாக களங்கப்படுத்தும் சொல்) குறிக்கும் ஆகிய வார்த்தைகளை யு.எஸ் கூட்டாட்சி சட்டங்களில் பயன்படுத்த தடை விதித்தார்.

நீக்ரோவைப் போலக் கறுப்பர்களை இழிவு படுத்தப் பயன்படுத்தப்பட்ட பல சொற்களும் காலத்திற்கேற்ப தடையை எதிர்கொண்டு வருகின்றன. ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் உணர்வுகளிலும் உரிமைகளிலும் அக்கறை கொண்ட ஆளுமைகளும் போராளிகளும் அது குறித்த ஓர்மையுடன் தொடர்ந்து செயலாற்றுகின்றனர். ஆக்சுபோர்டு அகராதியில் அப்படியான எல்லா வார்த்தைகளுக்கும் 'காயப்படுத்தும் சொல்' (Offensive) என எச்சரிக்கை கொடுக்கப்பட்டுள்ளதைக் கவனிக்க வேண்டும். வெள்ளை இனம் பண்பட்ட விதத்தையும் கறுப்பினமக்கள் சம உரிமைகளை வென்றெடுத்ததையும் இந்த ஒற்றை எடுத்துக் காட்டின் மூலம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால், இந்தியாவில் சமூக, பொருளாதார, கல்வி, அரசியல், தொழில்நுட்ப ரீதியாக இவ்வளவு மாற்றங்களும் முன்னேற்றங்களும் நிகழ்ந்திருக்கிற சூழலில் ஆக்சு போர்டு அகராதி கூட பிராமணர் என்பதற்கு 'இந்திய சாதிகளுள் ஒன்று' என்று பொருள் தராமல், 'உயர்ந்தவர்கள்' எனக் குறித்ததன் மூலம் 'பிராமணர்' அல்லாத இந்நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்களை இழிவுபடுத்துகிறது. இந்தியா உண்மையிலேயே ஒரு ஜனநாயக நாடாக இருந்திருந்தால், தம்மை உயர்த்துவதன் மூலம் பிறரைத் தாழ்த்தும் பிராமணர் என்ற வார்த்தைக்கு எப்போதோ தடை விதித்திருக்கும்.

ஆனால், பார்ப்பனர்கள் சுதந்திரமாக தமது 'வர்ணத்தை' பறைசாற்றிக் கொள்ளும் அவலம் இன்றும் தொடர்கிறது. ஊடகங்களிலும் பரவலாக இச்சொல்லே திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. செய்திகள், கட்டுரைகள், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமல்லாமல் 'பிராமணர் மட்டும்' என்று வீட்டு வாடகை மற்றும் 'மேட்ரிமோனி' விளம்பரங்களில் அந்தச் சொல் தொடர்ச்சியாக இடம் பெறுகிறது. அரசமைப்பின் படி பார்த்தால் பொதுப் பிரிவினர் அல்லது இதர சாதியினர் (General category or other castes) என்றுதானே இவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் தம்மைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்?

அதைவிடுத்துப் பெயர்கள், பேட்டிகள், செய்திகள், விவாதங்கள், பணியிடங்கள், பொது வெளிகள், வெளிநாடுகள் என எல்லா இடங்களிலும் தம்மைப் பிராமணர் என்றே அடையாளப் படுத்துகின்றனர். Change.Org என்ற இணையதளம் மூலம் பார்ப்பனர்கள் 'பிராமணர் வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டம்' வேண்டுமெனக் கையெழுத்துப் பரப்புரை செய்து உச்சநீதி மன்றத்திற்கும் பிரதமர் அலுவலகத்திற்கும் மனு அனுப்பிய கொடுமை கூட அண்மையில் நடந்தது. கடந்த 2014 ஆம் ஆண்டு ஆந்திர அரசு 'பிராமணர் மேம்பாட்டுக் கழகத்தை உருவாக்கி அதற்கு சுமார் 200 கோடி ரூபாய் நிதியை ஒதுக்கியுள்ளது. பிராமணர் என்ற சொல்லை இவ்வாறு அரசாங்கமே பயன்படுத்துவது 'அரசமைப்புக்கு எதிரானது' என்று சொல்லி இதற்கு தடை விதிக்கும் துணிவு யாருக்காவது இருக்கிறதா?

அது மட்டுமல்ல, இவ்வளவு முன்னேறிய காலத்திலும் தமது பெயருக்குப் பின்னால் சாதியை சேர்த்துப் போட்டுக் கொள்ளும் இழிவான வழக்கத்தை எல்லா மாநில சாதி இந்துக்களும் கடைப்பிடிக்கின்றனர். மிஸ்ரா, பாண்டே, தீட்சித், சென், பரத்வாஜ், தேஷ்முக், தேஷ்பாண்டே, குல்கர்னி, தேசாய், பாட்டில், ஜோதி, கௌல், திரிவேதி, சதுர்வேதி, அக்னி ஹோத்ரி, முகர்ஜி, பானர்ஜி, சட்டர்ஜி, ஆச்சார்யா, கோஸ்வாமி, தேசாய், பட், ராவ், ஹெக்டே, ஷர்மா, சாஸ்திரி, திவாரி, ஷூக்லா, நம்பூதிரி ஐயர், ஐயங்கார்- நாடு முழுவதும் உள்ள பார்ப்பனர்கள் பெருமையோடு பெயருக்குப் பின்னால் குடும்பப் பெயர் என்ற இடத்தில் இந்த சாதிப் பெயர்களைப் போட்டுக் கொள்கின்றனர்.

உலகின் பிற பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் குடும்பப் பெயர் என்ற இடத்தில் உண்மையாகவே தம் குடும்பப் பெயரைத் தான் போட்டுக் கொள்கின்றனர். ஆனால் இந்தியர்களுக்கு மட்டும் குலப் பெயர் தான் குடும்பப் பெயர். பார்ப்பனர்களைப் போல எல்லாவற்றையும் செய்து பழக்கப்பட்ட சாதி இந்துக்களும் அதே வழக்கத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கி, குலப்பெயர் முறை இங்கே நிலைப் பெற்றுவிட்டது.

பல்வேறு மொழி, பண்பாடு, உணவுமுறையால் இந்தியர்கள் வேறுபட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் காஷ்மீரிலிருக்கும் ஒருவரை கன்னியாகுமரியில் வாழும் ஒருவரோடு ஒரே ஒரு விஷயம் இணைக்க முடியுமெனில் அது சாதிதான். காஷ்மீரின் பட், பஞ்சாபின் ஷர்மா, குஜராத்தின் திரிவேதி, மகாராஷ்டிராவின் கோகலே, வங்காளத்தின் முகர்ஜி, ஒடிஷாவின் மிஸ்ரா, அஸ்ஸாமின் கோஸ்வாமி, கர்நாடகாவின் ஆச்சார்யா,

ஆந்திராவின் சாஸ்திரி, கேரளாவின் நம்பூதிரி, தமிழகத்தின் ஐயர். மொழி வேறு, உண்கிற உணவு வேறு, உடுத்துகிற உடை வேறு என்றாலும் அனைத்து மாநிலப் பார்ப்பனர்களையும் சாதி எனும் நூல் இணைத்துவிடுகிறது.

சாதிப் பெயரை சொந்தப் பெயரோடு சேர்க்கும் வழக்கம் இதற்காகவே உருவாக்கப் பட்டது. அதுவொரு வாய்மொழி சாதிச் சான்றிதழ். சாதியோடு பெயரைச் சொன்னால் போதும் அத்தனை கதவுகளும் திறந்து வழிவிடும். அடுத்தடுத்தப் படிக்கட்டுகளில் ஏறிப் போய் உயரே அமர்ந்து கொள்ளலாம். எந்த சிரமும் இருக்காது. இப்படித்தான் இந்தியா முழுவதும் இருக்கும் பார்ப்பனர்கள் பிறர் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதில் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றனர்.

இந்தியாவின் ஆறாயிரம் சாதிகளுக்கும் இதுதான் விதிமுறை. பார்ப்பனரா, சத்திரியரா, வைசியரா, சூத்திரரா, பஞ்சமரா என்பதைப் பெயரிலேயே கண்டறிந்து அவர்களுக்கான எல்லையை நிர்ணயித்துவிட முடிகிறது. இந்த நவீன காலத்திலும் சாதி இந்துக்கள் பெருமையாகவும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்கள் இழிவாகவும் தம் பெயருக்குப் பின்னால் சாதியைச் சுமக்க வைக்கப் பட்டுள்ளனர். இது யாருடைய கவனத்தையும் ஈர்க்கவில்லை. ஆதிக்க - அடிமை முறையை வலியுறுத்தும் சாதிப் பெயரை சுமக்கிறோமே என யாரையும் கூச்சப்பட வைக்கவில்லை.

குறிப்பாக இந்திய முற்போக் காளர்கள், பகுத்தறிவாளர்கள், பெண்ணுரிமைவாதிகள். சாதிப் பாகுபாட்டை கண்டித்துப் பேசும், எழுதும், செயலாற்றும்

போராளிகள் பலருக்கும் தம் பெயரில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் சாதி பற்றிய ஓர்மையே இல்லை. எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகை யாளர்கள், நடிகர்/நடிகைகள், சமூகப் போராளிகள், சுற்றுச்சூழல் ஆர்வலர்கள், பொதுவுடைமை வாதிகள், மனித உரிமையாளர்கள், ஊடக வியலாளர்கள், நீதிபதிகள், அரசியல்வாதிகள், கல்வியாளர்கள் என இந்திய அளவில் பெயரில் சாதியைக் கொண்டிருக்கும் ஆயிரக் கணக்கானோரை இங்கே பட்டியலிட முடியும். சமூகத்தை நேர் செய்வதற்கு முன் தன்னை சரி செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை யாரும் உணராததுதான் இந்திய ஜனநாயகத்தின் தோல்விக்கு காரணம்.

இந்திய முற்போக்காளர்கள் பலரும் சாதி என்பது வெளியில் இயங்குவதாகவே நம்புகின்றனர். உண்மையில் சாதியானது ஒவ்வொருவரின் ஆழ் மனதிலும் இயங்குகிறது. சாதி இந்தியர்களின் உணர்வற்ற மனதில் (unconscious mind) இயங்குவதாக அம்பேத்கர் குறிப்பிடுகிறார். தன் பெயரில் அது ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள

ஆகஸ்டோர் அகராதி கூட பிராமணர் என்பதற்கு 'இந்திய சாதிகளுள் ஒன்று' என்று பொருள் தராமல், 'உயர்ந்தவர்கள்' எனக் குறித்ததன் மூலம் 'பிராமணர்' அல்லாத இந்நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்களை இழிவுபடுத்துகிறது.

முடியாத அளவிற்கு அது அணுக்களில் இரண்டறக் கலந்திருக்கிறது. சாதியைப் பெயரில் வைத்துக் கொண்டே சாதிக்கு எதிராக செயல்படும் போது அது எப்படி ஒழியும்? இந்திய முற்போக்காளர்களின், கல்வி பெற்ற தலைமுறையின் சிக்கல் இதுதான்.

சாதியைப் பொருத்தவரை வெளியில் பிறரிடம் காட்டும் கறார்த்தனத்தை தனக்குத்தானே யாரும் காட்டிக் கொள்வதில்லை. அதனால் ஒவ்வொருக்குள்ளும், ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் குடும்ப வழக்கமாக, சாஸ்திர சடங்குகளாக, பெருமையாக, பண்பாடாக, நம்பிக்கைகளாக அது கவனமாகப் பாதுகாக்கப்படுகிறது. இந்திய முற்போக்குச் சமூகம் சாதி எதிர்ப்பில் குறைந்தபட்ச நேர்மையையேனும் கடைப்பிடித்து இருக்குமானால் நிலைமை சற்றேனும் மாறியிருக்கும்.

ஆணாதிக்கத்திற்கும் சமூக அநீதிகளுக்கும் எதிராகத் தீவிரமாக இயங்கும் பெண்ணுரிமைப் போராளிகளும் கூட இதற்கு விதிவிலக்கல்லர். இந்துத்துவத்தின் அட்டூழியங்களை எதிர்க்கும் அதி தீவிர பெண்ணியவாதிகளுக்குத் தம் பெயரில் ஒட்டியிருக்கும் சாதி உறுத்துவதில்லை. உண்மையில் இந்து சாதி அமைப்பு பெண்களை இழிவானவர்களாகவே கருதுகிறது.

என்னதான் சேஷாத்திரி, மிஸ்ரா, ராய், பட்கர், காந்தி, சென், கார்ட், அய்யர் என்ற குலப் பெயர்களைத் தூக்கிச் சுமந்தாலும் இந்து மதத்தின் படி பெண்கள் இழிவானவர்களாகவே கருதப் படுகின்றனர்! முந்தைய ஜென்மத்தில் பாவம் செய்பவர்களே இந்த ஜென்மத்தில் பெண்களாகப் பிறப்பர் என மறுதர்மம் கூறுகிறது. இந்து மதத்தில் இந்துப் பெண்களின் நிலை பற்றி பெரியார் மற்றும் அம்பேத்கர் இருவரும் விரிவாக எழுதியுள்ளனர். அவற்றைப் படித்திருந்தால், சுயமரியாதை உணர்வு கொண்ட பெண்கள் ஒரு போதும் சாதியை தம் பெயரோடு வைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

“பெண்கள் எந்த நிலையிலும் சுதந்திரத்திற்கு அருகதை அற்றவர்கள் என்பதே மத சம்பிரதாயம். ஒரு பெண்ணானவள் குழந்தைப் பருவத்தில் தாய் தகப்பன் மேற்பார்வையிலும், வாலிப்ப்பருவத்தில் புருஷன் மேற்பார்வையிலும், வயோதிகப் பருவத்தில் தன் மக்கள் மேற்பார்வையிலும் இருக்க வேண்டுமே ஒழிய, சுதந்திரமாய் இருக்க விடக் கூடாதென்று மறுதர்ம சாஸ்திரத்தில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கின்றது. இதுமாத்திரமல்லாமல் பெண்களை கடவுள் பிறவியிலேயே விபச்சாரியாய் பிறப்பித்திருப்பதால், அவர்களை சர்வ ஜாக்கிரதையாக காவல் காக்க வேண்டும் என்று மத சாஸ்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது”

-05.02.1933 அன்று குடி அரசு இதழில் வெளியிடப்பட்ட பெரியாரது சொற்பொழிவின் ஒரு பகுதி இது.

சரி, எத்தனை மனுக்கள் போடப்பட்டாலும் இந்த நீதிமன்றங்களோ, அமைச்சகங்களோ 'பிராமணர்' என்ற சொல்லுக்கு தடை விதிக்குமா?

சாதி குறித்த பெரியாரின் தெளிவுதான் பெயருக்குப் பின்னால் சாதியை சேர்த்துக் கொள்ளும் வழக்கம் தமிழகத்தில் ஒழியக் காரணமாக இருந்தது. சாதி ஒழிப்பிற்காக வேலை செய்வோர் முதலில் தன்னை சரிசெய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அறத்தின் அடிப்படையில் 1929-இல் செங்கல்பட்டில் சுயமரியாதை இயக்கம் நடத்திய முதல்

தமிழ் மாகாண சுயமரியாதை மாநாட்டில் பெயரிலிருந்து சாதியை ஒழித்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டது. நினைத்துப்பாருங்கள், அக்காலகட்டத்தில் பார்ப்பன மேலாதிக்கம் எவ்வளவு மூர்க்கமாக இயங்கியிருக்கும்? அப்போதே பெரியாரோடு சேர்ந்து பலரும் பெயரில் சாதியைத் துறந்தனர். “ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கராகிய நான் இன்றிலிருந்து ஈ.வெ.ராமசாமி ஆகிறேன்” என உறுதிமொழி எடுத்தார். பல சாதி அமைப்புகளின் கூட்டங்களில் பங்கேற்று மேடைக்கு மேடை பெயரில் சாதியை நீக்குங்கள் எனப் பிரச்சாரம் செய்தார்.

அதன் விளைவாக இப்போதுவரை தனிநபர்கள் தமது பெயர்களில் சாதியைப் போட்டுக் கொள்வதில்லை. அரசாணை, தனிச்சட்டம் எதுவு மின்றியே தமிழகம் இதை சாதித்தது. சாதியை பெயரில் போட்டுக் கொள்பவர்களை நாகரிகமற்ற மற்றும் கேலிக்குரியவர்களாகக் கருதும் போக்கு உருவானது. பிராமணர் என அழைக்கப்பட்டவர்கள் 'பார்ப்பனர்' ஆக்கப்பட்டனர். பார்ப்பனர் என்பது இழிவானக் குறியீடு என இப்போது முழங்கினாலும் உண்மையில் அது அவர்களது தொழில் சார்ந்த பெயரே! மனிதர்களின் இழிவை ஒழிக்கப் போராடிய பெரியாருக்கு பார்ப்பனர்களை இழிவுபடுத்தும் நோக்கம் எப்போதுமே இருந்ததில்லை. “ஒரு தெருவில் பத்து வீடு இருக்கிறதென்றால், ஒரு வீட்டில் மட்டும் 'இது பத்தினி வீடு' என எழுதி வைத்தால் என்ன அர்த்தம்?” - பிராமணரை பார்ப்பனராக்கியதற்கு இவ்வாறு விளக்கமளித்தார் பெரியார்.

சாதியைப் பெயரில் போட்டுக் கொள்ளும் பழக்கத்தை தமிழகப் பார்ப்பனர்களும் கூட விட்டொழித்தனர். சாதிப் பெயரில் அரசியல் செய்பவர்கள் மைய நீரோட்ட அரசியல் தளத்தில் வெற்றி பெறவே முடியாது என்ற கட்டாயம் இங்கே உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. பண்பாட்டு ரீதியான மாற்றம் என்பது மக்களின் விழிப்புணர்வாலும் மனமாற்றத்தாலும் நிகழும்; சட்டங்களால் அது சாத்தியப்படுவதில்லை. பெயரில் சாதியை ஒழிக்கும் அடிப்படையான பண்பாட்டு மாற்றம் தமிழகத்தைக் கடந்து வேறெந்த மாநிலத்திலும் தலையெடுக்க வில்லை என்பது எத்தனை கெடுவாய்ப்பானது!

ஒருவர் தன் பெயரில் சாதியைப் போட்டுக் கொள்வதுதான் பொது வெளியில் தலித் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பட்டவர்த்தனமான அவமானம்.

“என் சாதியை என் பெயரில் சேர்த்துக் கொள்வது உனக்கெப்படி அவமானமாகும்?” என நீங்கள் கேட்கலாம். ஒரு பார்ப்பனர் தன்னை திரிவேதி என்றோ தீட்சித் என்றோ அறிமுகம் செய்து கொள்ளும் போது ஒரு தலித் அங்கே இழிவுபடுத்தப்படவில்லையா? நீ பிராமணர் என்றால் நான் யார் என்ற கேள்வி அங்கே வார்த்தையால் கேட்கப்படாமலேயே நிலை கொண்டு விடுகிறது. ஆதிக்க சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் ஒரு தலித்திடம் தன் பெயரை சாதியோடு சொல்லும் போது, தான் பிறக்க நேர்ந்த சாதி அந்த தலித்திற்கு நினைவுபடுத்தப்படுகிறது. கத்தியின்றி, ரத்தமின்றி அவர் காயப்படுத்தப்படுகிறார். “என் சாதிப் பெயரைச் சொல்லி திட்டினால் என்ன, உன் சாதிப் பெயரை பெருமையாகப் பறைசாற்றினால் என்ன” - ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இரண்டுமே ஒரே மாதிரியான பாதிப்பைத் தான் உண்டாக்குகிறது. அது இழிவு. அவமரியாதை.

சாதி குறித்து இவ்வளவு விவாதங்கள் நடக்கின்றன. இவ்வளவு இலக்கியங்கள் எழுதப் படுகின்றன. இவ்வளவு போராட்டங்கள் நடக்கின்றன. இந்திய அரசமைப்பின் தந்தை அம்பேத்கர் சாதி இழிவு குறித்து பத்தாயிரம் பக்கங்களுக்கு மேல் எழுதி வைத்திருக்கிறார். ஆனால் இவை எதுவுமே ஒரு படித்த மூளையை சலவை செய்யாது என்றால் என்ன அர்த்தம்? சாதி தனக்கு ஆதாயமானது, தனக்கு அது ஆதிக்கத்தையும் அதிகாரத்தையும் அளிக்கிறது என்ற ஒரே காரணத்திற்காக படித்த இந்தியர்கள் சாதியை விட்டுத் தொலைக்க மறுக்கின்றனர். வெளி நாடுகளுக்குப் போனாலும் சாதியை தமது கலாச்சாரம் என்று காட்டிக் கொண்டு திரியவே அவர்கள் முற்படுகின்றனர். உலக நாடுகளில் பின்பற்றப்படும் சமத்துவக் கொள்கை எவ்வகையிலும் அவர்களைப் பண்படுத்துவதில்லை. அங்கே இந்தியர்கள் மீது இனப் பாகுபாடு என்றால் கொதித்தெழுமார்கள். அதையே தலித்துகள் மீது இவர்கள் நிகழ்த்தும் போது கலாச்சாரம் என்பார்கள்.

தமது பெயரிலுள்ள சாதியைத் துறக்க விரும்பாத சாதி இந்துக்கள், பள்ளிகளில் கேட்கப் படும் சாதிச் சான்றிதழ் குறித்து கடுமையாக சாடுகின்றனர். கல்விக் கூடங்களில் சாதிச் சான்றிதழ் கேட்கப்படுவதாலேயே சாதி ஒழியாமல் நிலை கொண்டிருப்பதாகப் பிதற்றவும் செய்கின்றனர். சாதிச் சான்றிதழுக்கு எதிரான இவர்கள் தம் பெயரிலேயே சாதிச் சான்றிதழ் வைத்துள்ளதையும் அதன் வழியே அவர்கள் பெறும் சலுகைகள் பற்றியும் யார் இவர்களுக்கு புரிய வைப்பது? காலந்தோறும் தம் சாதியால் சமூகப் பொருளாதார ரீதியான அத்தனை பலன்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டே ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு அரசமைப்புச் சட்டம் அளித்து வரும் சமூக நீதியான இட ஒதுக்கீட்டை ஒழிக்கப் பார்க்கின்றனர்.

அம்பேத்கர் காலத்தில் தீண்டாமையைத் தான் சட்டப்படி குற்றமாக்க முடிந்தது. எவ்வளவு போராடியும் அவரால் சாதியை குற்றமென அறிவிக்க முடியவில்லை. அகச்சான்றுள்ள மனிதர்கள் நிறைந்த நாடெனில் இந்த எழுபது ஆண்டுகளில் இந்தியா அதைச் செய்து காட்டியிருக்க வேண்டும். அரசமைப்பில் ‘சாதி’ குற்ற மென ஆக்கப்பட்டிருந்தால், சாதி இந்துக்கள் அதை கலாச்சாரம் என பொய்யுரைத்து உலகை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்க முடியாது. குடும்பப் பெயர் என்ற இடத்தில் சாதிப் பெயரைப் போட்டுக் கொள்ளும் அவலம் என்றோ முடிவுக்கு வந்திருக்கும்.

அப்படியல்லாமல் பல்வேறு சமூகப் போராட்டங்களால் சிறிதளவேனும் விட்டொழிக்கப்பட்ட சாதியப் பழமைவாதங்கள் இந்த தலைமுறையிலும் மீட்டுருவாக்கம் செய்யப் படுகின்றன. சாதிப் பெயரை வெளிப்படையாகக் கேட்பதோ, பேசுவதோ அநாகரிகமானதாக ஆக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சமூகத்தில் கம்யூனிட்டி மேட்ரிமோனி என்ற பெயரில் ஐயங்கார், முதலியார், வன்னியர் என தனித் தனி சாதிக்கான திருமண விளம்பரங்கள் தொலைக்காட்சிகளில் தைரியமாக இடம் பிடிக்கின்றன. இந்நிறுவனம் இதே விளம்பரத்தை வெவ்வேறு மொழிகளிலும் வெளியிடுகிறது. ஆதிக்க சாதிப் பெயரை வெளிப்படையாகச் சொல்லும் இந்த மேட்ரிமோனி நிறுவனம் பள்ளர், பறையர், அருந்ததியர் என்று பட்டியல் சாதிகளின் பெயர்களில் விளம்பரங்கள் செய்வதில்லை. இது பாகுபாடு இல்லையா? இழிவில்லையா? டாய்லெட் கிளினர் விளம்பரமொன்றில் ‘நாம மிஸ்ஸஸ் ஐயர் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறோம்’ என்கிறார் நாயகன் கணேஷ் வெங்கட். டாய்லெட்டை சுத்தம் செய்யக் கூட நீங்கள் ஐயர் வீட்டிற்குதான் போக வேண்டுமா, என்ன? அந்தப் பெண்ணுக்கு வேறு பெயரே கிடைக்காமலா மிஸ்ஸஸ் ஐயர் என்கிறார்கள்? தொலைக்காட்சி பார்க்கும் கோடிக்கணக்கான தலித்துகளை இந்த விளம்பரங்கள் இழிவு படுத்துகின்றன. இந்த நுட்பமான சாதியவாதத்திற்கு யார் தடை விதிப்பது?

நீதிமன்றமும் அரசும் தலித் மக்களின் மாண்பின் மீது உண்மையான அக்கறை கொண்டிருக்குமானால் அது முதலில் ‘பிராமணர்’ என்ற பதம் உட்பட ஆறாயிரம் சாதிப் பெயர்களையும் சட்டத்திற்குப் புறம்பானது என்று அறிவிக்கட்டும். தமது சாதிப் பெயர்களை எல்லா நிலைகளிலும் துறந்து, சாதி இந்துக்கள் சமத்துவப் பண்பைப் பெறுகிற வரை இந்நாட்டில் நிலவும் சமத்துவமின்மையையும் அநீதியையும் ‘தலித்’ என்ற அரசியல் குறியீடு நினைவூட்டிக் கொண்டே இருக்கும்.

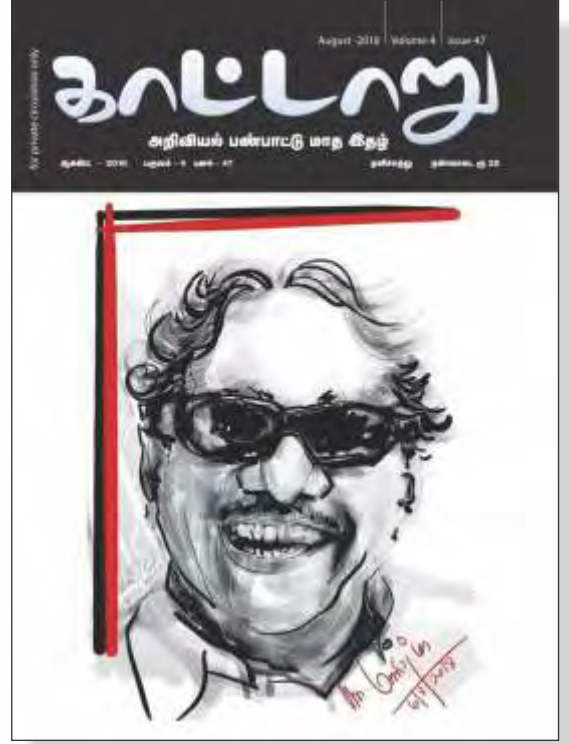
கவிஞர் புகழேந்தி

முகவரி ஂங்஑ே?

கல்தோன்று முன்பே காலத்தின் முகவரியாய் உருவான தமிழினத்தின் ஂழுங்கான வரலாற்றை இன்றுள்ள தமிழர்களில் எவரேனும் அறிவரா? கடல்கொண்ட குமரிமுதல் காஷ்மீரின் உச்சிவரை தமிழ்நிலமே என்னும் சரித்திரத்துச் சான்றெங்கே? கல்வி வகையோடு கலைவகைகள் அத்தனைக்கும் பிறப்பிடமே நாமென்னும் பெருமைகூறும் சாட்சியெங்கே? ஆரியர்கள் தமிழகத்தில் அடிவைத்த நாள்முதலாய் நேரிய மரபெல்லாம் நிலைகுலைந்து, பழந்தமிழின் வீரியமும் தானிழந்து விழுந்ததையா படுகுழியில் போரினத்தில் சேராத புல்லினத்தார் நம்மவர்க்கு மதுப்போதை யினும்கொடிய மதப்போதை தனையேற்றி

அறிவியலின் அடிப்படையில் அமைந்த தமிழர்வாழ்வை அறவியலில் மூழ்கவைத்தே அடிமைகளாய் ஆட்டிவைத்தார் மக்களிடம் பேச்சு வழக்கில் இல்லாமல் மனவுணர்வைத் தெளிவாக வடித்துரைக்க மாட்டாத ஂருமொழியை இறைவனவன் உருப்படாத மொழியென்றார் அம்மொழியே செம்மொழியாம், ஆக்கிவைத்த நூலெல்லாம் பார்த்தாலே புண்ணியமாம், படித்தாலே பரகதியாம் அழியாமல் காப்பவர்க்கோ அடுத்ததொரு பிறவியில்லை எனப்புளுகி இன்றுவரை அம்மொழியைக் காக்கின்றார் தமிழர்தம் நிலத்திலேயே தமிழ்மரபைப் புதைத்ததன்மேல் ஆரிய வழக்கென்னும் அரண்மனையைக் கட்டிவிட்டார்

இவர்சதியால் நம்மதமிழர் இழந்துவிட்ட நூல்கள்ஂன்றா? யாகத்தீ மூட்டி எரித்தவைகள் எத்தனையோ? போகி நெருப்பில் பொசுக்கிவிட்ட தெத்தனையோ? ஆடிப் பெருக்கில் அழிந்துப்போன தெத்தனையோ? பாடும் கடல்மடியில் படுத்துவிட்ட தெத்தனையோ? இப்படியாய்ப் பலவழியில் எந்தமிழைச் சிதைத்துவிட்ட செப்படியைத் தமிழர்களே! சிந்திப்பீர்! இனிமேலே சகஸ்ரநாமம் வேண்டாம், சவுந்தர்ய லஹரிவேண்டாம் திருக்குறள் முதலான தென்மறை நூல்களைநீர் வைத்திருந்தா லேபோதும் வாழ்வே இனித்திருக்கும் இனியேனும் தூங்காமல் இவ்வுலகில் எங்கெங்கு நமக்கென்று இருக்கும் நம்முடைய அடையாளம் ஂன்றுவிடா மல்திரட்டி உயர்வான நெறிபடைப்போம்! அவ்வழியே செவ்வழியாய் அகிலத்தில் தலைநிமிர்வோம்!

பல்லடம் தி.நா.அறிவரசு அவர்களின் விமர்சனம்

அன்புசால் விஜயராகவன் அவர்களுக்கு, நலமே விளைக. பரவுக பகுத்தறிவு.

அமெரிக்காவுக்குச் சென்றும்கூட அங்கும் சாதிப்பிரிவினையை இறக்குமதி செய்துள்ள மதிக்கேட்கள் பெரியார் கொள்கை தெரியாதவர்கள் அல்ல. இருப்பினும் சமத்துவ அறம் அறியாதார் என்றே எண்ணுகிறோம். பார்ப்பனர் அல்லாத சாதியினர் இன்றும் பெரியாரை அறியவில்லை. உலக அறிவியலையும் புரிந்து கொள்ள வில்லை.

நிலவுடைமைச் சமுதாயம் திருந்த ஂரேவழி, நிலங்கள் யாவையும் அரசுடைமையாக்கினால்தான் சாதி அகந்தை அழியும் என நினைக்கிறேன்.

பார்ப்பனர்கள் அறிவாளிகள் என்று மற்ற சாதிகளை நம்பவைத்துள்ள ஆரியச் சாதியை விட்டாலும், இந்தப் பிற்படுத்தப்பட்ட பிரிவுகள் ஆரியத்தை விடமாட்டார்கள் போல் இருக்கிறது. எப்படிப் பார்த்தாலும் பார்ப்பனர்கள்தான் இலாபம் பார்க்கிறார்கள்.

நம்மவர்கள் பெரியாரியலை மீண்டும் மீண்டும் ஆய்வு செய்துகொள்ள வேண்டும். அதி அசுரனின் கலைஞர் வழியில் வந்த ஂடாலினுக்குத் தோள் கொடுப்போம்...நமக்காக! என்ற கட்டுரை மிகவும் நல்ல அரசியல் எது என்பதைத் தெளிவுபடுத்திவிட்டது. 1918, 1919, 1920, 1951, 1971, 2018 மேலும் 2019 தேர்தல் வரலாற்று நிகழ்களை நிரல்படத் தொகுத்துள்ளது. நல்ல கட்டுரைக் கட்டுமானம்.

இனப்பெருக்கத் தடைக்காலம்

வீரத்தாய் விருது

பத்துப் பிள்ளைகளுக்கு மேல் பெற்று ஹிந்து சமுதாயத்திற்குப் பெருமையும், பாதுகாப்பும் தந்த திருமதி..... அவர்களைக் கௌரவித்து ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடம் ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஜெயேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள் அவர்களால் வழங்கப்பட்ட விருது.

1980 களில் இந்து முன்னணி அமைப்பு இப்படி ஒரு விருதை அறிவித்து, வழங்கி வந்தது. இந்தியா முழுவதும் இந்துத்துவ அமைப்புகள் அவ்வப்போது, “இந்துக்கள் அதிகக் குழந்தைகள் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்று பேசி வருகிறார்கள். “இஸ்லாமியர்களின் எண்ணிக்கை பெருகி, இந்தியா ஒரு இஸ்லாம் நாடாகும் அபாயம்” இருப்பதாகவும் பேசுகிறார்கள். ஆரியப் பார்ப்பனர்களின் பண்பாட்டில் மிக முக்கிய இடம் வகிப்பது பிள்ளைப்பேறு.

திராவிடர்களின் விடுதலைக்காக உழைத்த தோழர் பெரியார், திராவிட இனப்பெண்கள் தங்களின் விடுதலைக்காகவோ, மற்ற இனங்களைவிட எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவோ அதிகமாகப் பிள்ளைபெற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று எப்போதும் கூறவில்லை. மாறாக, “பெண்கள் பிள்ளை பெறுவதையே நிறுத்த வேண்டும். கருப்பையை அறுத்தெறிய வேண்டும்” என்றார். இந்த ஆரிய - திராவிடப் பண்பாட்டு முரண் குறைந்த அளவில்கூட விவாதிக்கப்படவில்லை.

ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன் நடக்கும் பெயர் சூட்டலில் தொடங்கி, மரணத்திற்குப் பிறகு நடத்தப்படும் படத்திறப்பு விழாக்கள் வரை இந்து மத சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களுக்கு எதிராக ஒரு அறிவியல்பூர்வமான, மாற்றத்தை ஏற்கும் திராவிடர் பண்பாட்டைத் தோழர் பெரியார் அறிமுகப்படுத்தி, தமது தோழர்கள் வழியே செயல்படுத்தியும் காட்டினார். அவரைப் பின்பற்றும் தோழர்கள் ஏராளமானோர் இன்றும் பெரியாரின் பண்பாட்டைப் பின்பற்றிக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். அந்த எண்ணற்ற தோழர்கள் செயலில் செய்து காட்டத் தயங்கி நிற்கும் ஒரு இடம், குழந்தை பெறுவதைத் தவிர்ப்பது.

ஆரிய. இந்து தர்மம்

பார்ப்பனர்களின் மனுசாஸ்திரம், பெண்கள் பிள்ளை பெறுவதைக் கட்டாயமாக்கியுள்ளது. பிள்ளை பெறாத பெண்ணையும், பெண் குழந்தையை மட்டும் பெற்ற பெண்ணையும், எவ்விதப் பொருளும் கொடுக்காமல் நீக்கிவிட வேண்டும் என்று கூறுகிறது.

“மலடியான மனைவியை எட்டு வருஷத்திற்கு மேலும், பெண்ணை மட்டுமே பெறுபவளைப் பதினோரு வருஷத்துக்கு மேலும் நீக்கி, வேறு திருமணம் செய்து கொள்க. நீக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பொருள் எதுவும் கொடுக்க வேண்டாம்”. - மனு: 9:81

பெண்ணானவள் மனதால்கூட மற்றொரு ஆணை நினைத்துப்பார்க்கக்கூடாது என்று கூறும் இந்துமத சாஸ்திரங்கள், பிள்ளை பெறுவதில் மட்டும் பெரும் விதிவிலக்குகளை வைத்துள்ளன. அண்ணனின் மனைவி குருவுக்குச் சமம் என்றும், தம்பியின் மனைவி மருமகளுக்குச் சமம் என்றும் கூறுகிறது மனுவின் 9 வது அத்தியாயம்.

அடுத்தடுத்த ஸ்லோகங்களிலோ, “ஒரு பெண் குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதற்கு முன்பு கணவன் இறந்து விட்டால், அந்தப் பெண் தனது கணவனின் உடன்பிறந்த சகோதரர் அல்லது பங்காளி ஆண்களுடன் கூடிப் பிள்ளை பெற்றுக்கொடுக்க வேண்டும்” என்றும் கூறுகிறது.

பிள்ளை பெற வேண்டும் என்பதற்காக, குருவாக நினைக்கப்பட வேண்டியவளையும், மருமகளாகக் கருதப்பட வேண்டியவளையும் கூட புணர்ந்து குழந்தையை உண்டாக்கலாம் என்கிறது இந்துமதம். அந்த அளவுக்குப் பிள்ளை பெறுவதைக் கட்டாயமான சட்டமாகவும், ஒரு பெண்ணின் மிக முக்கியக் கடமையாகவும் திணிக்கும் நோக்கம் என்ன?... வேறென்ன? பெண்ணை நிரந்தரமாக அடிமையாக்குவதுதான். அதனால்தான் பெரியார் கூறுகிறார்,

“பெண்களுக்குப் பிள்ளைகள் பெறும் தொல்லை ஒன்று இருப்பதால் தாங்கள் ஆண்கள் இல்லாமல் வாழ முடியும் என்பதை ரூஜூப்படுத்திக்கொள்ள முடியாதவர்களாயிருக்கின்றார்கள்.

ஆண்களுக்கு அந்தத் தொந்தரவு இல்லாததால் தாங்கள் பெண்கள் இல்லாமல் வாழ முடியும் என்று சொல்ல இடமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றார்கள். அன்றியும் அப்பிள்ளைபெறும் தொல்லையால் தங்களுக்குப் பிறர் உதவி வேண்டியிருப்பதால் அங்கு ஆண்கள் ஆதிக்கம் ஏற்பட இட முண்டாய் விடுகின்றது. எனவே உண்மையான பெண்கள் விடுதலைக்கு பிள்ளை பெறும் தொல்லை அடியோடு ஒழிந்து போகவேண்டும். அது ஒழியாமல் சம்பளம் கொடுத்து புருஷனை நியமித்துக் கொள்வதாயிருந்தாலும் பெண்கள் பொதுவாக உண்மை விடுதலை அடைந்துவிட முடியாது என்றே சொல்லுவோம்”.

-(குடி அரசு - 12.08.1928)

பெரியாரின் கருத்து உண்மையா? பிள்ளை பெறுவதால் என்ன சிக்கல்? என்பவற்றைப் பார்ப்போம். கட்டாயம் நமக்குப் பிள்ளைகள் வேண்டும் என்பவர்கள், அதற்குக் கூறும் நியாயங்கள் என்ன?

1. நமது பேர் சொல்லப் பிள்ளை வேண்டும்
2. நம் சந்ததி பெருகவேண்டும்
3. கடைசிக்காலத்தில் நம்மைக் காப்பாற்றப் பிள்ளை வேண்டும்
4. நமது சொத்துக்களுக்கு நாமே உண்டாக்கிய வாரிசு வேண்டும்
5. அது தான் இயற்கையின் தத்துவம்

பேர் சொல்லும் பிள்ளை - சந்ததிப் பெருக்கம்

எதற்காக நமது பெயரைச் சொல்ல வேண்டும்? நமது பெயரை யாராவது சொல்ல வேண்டும், பெருமையாகப் பேசவேண்டும் என சிந்திப்பது எவ்வளவு பெரிய அடிமைத்தனம்? நமது பெயரை நாம் இறந்த பிறகும் பேசவேண்டும் என்பதற்காக, ஒரு பிள்ளையைப் பெற்று அது இந்த உலகத்தில் 70 வருடமோ, 80 வருடமோ போராடிப் போராடியே சாகவேண்டும் என்று நினைப்பது எவ்வளவு பெரிய குரூர எண்ணம்? அதனால், நமக்கோ, நமது பிள்ளைகளுக்கோ என்ன இலாபம்? அப்படி நமது பெயரைச் சொல்லா விட்டால், அல்லது நம்மை நினைக்கா விட்டால் நமக்கோ, இந்த சமுதாயத்துக்கோ என்ன நட்டம்?

நாம் நமது பெற்றோர், பாட்டி, பாட்டன்களின் பெயர்களைச் சொல்லிக் கொண்டு தான் இருக்கிறோமா? நமது தந்தை, தாத்தா தவிர அதற்கு முன்பு இருந்தவர்களின் பெயராவது நமக்குத் தெரியுமா? அவர்களை நினைத்துக் கொண்டாவது இருக்கிறோமா? பிறகு நம்மை எப்படி வருங்காலத் தலைமுறை நினைத்துக் கொண்டோ, பேர் சொல்லிக் கொண்டோ இருக்கும்?

நமது வாரிசுகள் நம்மை நினைவு வைத்துப் போற்றாமளவுக்கு நாம் இந்த நாட்டுக்கோ, வீட்டுக்கோ என்ன சாதித்தோம்? அப்படியே நாம் பெரிய சாதனையாளர்களாக - மக்கள் தலைவர்களாக இருந்தாலும், எல்லாச் சாதனையாளர்களின் வாரிசுகளும் அந்தச் சாதனையாளர்களின் விரும்பிய படியே அவர்களது வழியிலேயே வாழ்ந்தார்களா?

அப்படி நாம் விரும்பியபடியே, நம்மைப் பின்பற்றியே நமது பிள்ளைகள் வாழ்ந்தாலும், அது அவர்களது சுதந்திர, சுயேட்சை வாழ்வுக்கு எதிரானது அல்லவா?

நமது சந்ததி பெருக வேண்டும் என்கிறார்கள். எதற்காக அது பெருக வேண்டும்? இதுவரை பெருகிய சந்ததிகளால் பூமியின் எடை உயர்ந்துள்ளது, சுற்றுச்சூழலும், இயற்கை வளங்களும் கூடுதலாக அழிந்து வருகின்றன என்பதைத் தவிர, உலகத்திற்கு அதனால் என்ன நன்மை?

பிள்ளைகளைப் பெறாமல், சந்ததியைப் பெருக்காமல் பலர் வாழ்ந்துள்ளனர். மாபெரும் தலைவர்களான, பெரியார், காமராசர் போன்றவர்களின் பெயர்கள் அவர்கள் மறைந்து 50 ஆண்டுகள் கடந்தும் பேசப்படுகின்றன. பெரியார் காலத்திலேயே பத்துப் பிள்ளைகளும், பதினாறு பிள்ளைகளும் பெற்று, சந்ததிகளைப் பெருக்கிய கோடிக் கணக்கான மக்களில் எத்தனை பேர்களின் பெயர்கள் இன்று பேசப்படுகின்றன?

நேரு, இந்திராகாந்தி, கலைஞர் போன்ற அரசியல் தலைவர்களின் பிள்ளைகள் தங்களது உழைப்பால் உயர்ந்தாலும்கூட “வாரிசு அரசியல்” என்று விமர்சிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே, பொதுவாழ்க்கையில் இருப்பவர்கள், பிள்ளைகளைப் பெறுவது அவர்களின் இயல்பான வளர்ச்சியைப் பாதிக்கும். இல்லையில்லை இவை வாரிசு அரசியல்தான் என்று யாராவது கூறினாலும், இப்படிப்பட்ட வாரிசு அரசியல் உருவாக நாம் ஏன் காரணமாக இருக்க வேண்டும்? என்று தொடர்ச்சியாகக் கேள்விகள் தோன்றிக் கொண்டதான் உள்ளன. நீங்களும் இப்படிக்கேட்டுப் பாருங்கள் விடை கிடைக்கலாம். நிம்மதியும் கிடைக்கலாம்.

கடைசிக்காலத்தில் காப்பாற்றவே பிள்ளை

இந்த எண்ணம் மிகவும் ஆபத்தான மூடநம்பிக்கை. இன்றும் பல குடும்பங்கள் பிரிவதற்குக் காரணமே இந்த எண்ணம்தான். நமது மகன் / மகள் நம்மைக் காப்பாற்றாமல் போய் விடுவார்களோ என்ற ‘எதிர்காலம் பற்றிய அச்சம்’, நாம் உருவாக்கிய வாரிசுகளையும் அவர்களது வாழ்க்கையையும் அழித்துவிடுகிறது. ஆணோ, பெண்ணோ, அவர்களுக்குத் திருமணம் ஆனபிறகு அவர்களது வாழ்க்கையில் தலையிடுவது, ஒவ்வொரு விசயத்திலும் கருத்துச் சொல்வது, நமக்கு ஏற்ற வகையில், நாம் விரும்பும் வகையில் மருமகனையோ, மருமகளையோ மாற்றப் போராடுவது. அந்தப் போராட்டத்தில் பிள்ளைகளுக்கும் நமக்கும் மன அழுத்தம் - பிள்ளைகளின் மணவாழ்வில் சிக்கல்கள், மணமுறிவு, அவர்களது குழந்தைகளின் தனிமைப் பயணம் என - எல்லாவற்றுக்கும் முக்கியக்காரணம் - முதுமைக்காலம் குறித்த நமது அச்சம்தான். நமக்காக, நமது சுயநலத்துக்காக, நமக்குப் பின்னால் வரும் வாரிசுகளை மிகப்பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளாக்குகிறோம்.

ஒரு பெண் திருமணத்திற்குப் பிறகு தனது பெற்றோர்களைத் தன்னுடன் வைத்துப் பராமரிக்க முடியாது. சமுதாயம் அதை ஏற்காது. தனது கணவனின் பெற்றோரைத் தன்னுடன் வைத்துப் பராமரிக்காத பெண்ணையும் சமுதாயம் ஏற்காது. அதனால்தான் ஆண்பிள்ளைகளுக்கு இங்கு வரவேற்பு அதிகமாக உள்ளது. ஆண் பிள்ளைகளைப் பெற வேண்டியது கட்டாயமாக்கப் படுகிறது.

தங்களது எதிர்கால அச்சத்தால், தங்களது பிள்ளைகளைச் சுதந்திரமாக வாழவிடாத பெற்றோர்கள் மிக மிகக் குறைவு. அதிலும் தாய்ப்பாசம் கொண்ட ஒருவனைத் திருமணம் செய்துவிட்டால், ஒரு பெண்ணுக்கு அதைவிடக் கொடுமையான தண்டனை வேறு எதுவுமே கிடையாது. அந்தத்தாய் சாகும்வரை அவளால் வாழ முடியாது. அவளுக்குப் பிடித்த உணவைக்கூட உண்ண முடியாது. பிடித்த உடையைக்கூட அணிய முடியாது. இந்த நிலையில் அந்தப் பெண் தனது பெற்றோரை இறுதிக் காலங்களில் கவனிப்பது என்பது கனவிலும் நடக்காத ஒன்றாகும். எனவே பெண்களைப் பெற்றவர்கள், இயல்பாகத் தனக்கு ஆண் பிள்ளை இருந்தால் அவர்களிடமோ, ஆண் பிள்ளைகள் இல்லாவிட்டால் முதியோர் இல்லங்களிலோ இணைய வேண்டியுள்ளது.

பல குடும்பங்களில் நமது பிள்ளைகள், அவர்கள் பெற்ற பிள்ளைகளை வளர்க்கவும், பராமரிக்கவும் பெற்றோர்களை உடன் வைத்துக் கொள்வதும் நடக்கிறது. அது நமக்கு விதிக்கப்படும் தண்டனையும், அடிமைத்தனமும் ஆகும். நமது பிள்ளைகளுக்குத் திருமணம் முடித்துக் கொடுத்த பிறகாவது நமக்கான வாழ்க்கையை நாம் வாழத் தொடங்கலாம். அதற்கும் சமுதாயம் இடம் தராமல் பேரன், பேத்திகளைக் கவனிக்க அனுப்பிவைக்கிறது. அப்படி, பேரன் பேத்திகளைக் கவனிக்கச் செல்லும் வீடு, நமது மகள் வீடாக இருந்தாலும், மகன் வீடாக இருந்தாலும், அது நமது தனிப்பட்ட உணர்வுகளுக்கான சிறைதான்.

ஒருவேளை நமது மகன் வீட்டில் நாம் வாழும்போது, நமது மகன் நமது கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளித்தால் அந்த மதிப்பு என்பது, மருமகளுக்கு பாதுகாப்புற்ற மனநிலையைத் தான் உருவாக்கும். மகள் வீட்டில் வாழ்ந்தால், அந்த மகன் நமது பேச்சுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தால், அது அவளது மனவாழ்வைப் பாதிக்கும். எப்படி இருந்தாலும் கடைசிக்காலத்தில் நம் பிள்ளைகள் நம்மைக் காப்பாற்றுவார்கள் என எண்ணுவது, அந்தப் பிள்ளைகளுக்கோ அல்லது நமக்கோ தீராத வடுக்களையே உண்டாக்கும்.

நமக்கும், நமது பிள்ளைகளுக்கும் - அவரவரது சுதந்திரச் சிந்தனைகளுக்கும், சுதந்திர வாழ்க்கைக்கும்

பிற்படுத்தப்பட்டவருக்கு ஆதிக்கப்பண்பாடு, தாழ்த்தப்பட்டவருக்கு அடிமைப் பண்பாடு. இதுதானே நமது பாரம்பரியம்? இந்த இரண்டுமே நமது வருங்காலத் தலைமுறைக்குத் திணிக்கப்படக்கூடாது என்றால், பாட்டன், பாட்டிகளை முதலில் அண்டவிடக்கூடாது.

மிகப்பெரும் தொல்லையாக இருப்பது, “கடைசிக் காலத்தில் நம்மைக் காப்பாற்றப் பிள்ளை வேண்டும்” என்ற சிந்தனையாகும். யாருடைய வாழ்விலும் தேவையின்றித் தலையிடாமல், நம்முடைய வாழ்விலும் வேறு எவரும் தேவையின்றி மூக்கை நுழைக்காமல் அனைவரும் சுதந்திரமாக வாழ வேண்டுமானால், நாமே விரும்பி, நமக்கேற்ற ஒரு முதியோர் இல்லத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து கொள்வது நல்லது. இந்த முடிவை

நாம் திணிக்க வில்லை. சமுதாயம் இயல்பாக நம்மை அந்த இடத்திற்குத் தள்ளுகிறது. அப்படியானால், எதற்காக பிள்ளைகள்?

ஒருகாலத்தில், கிராமங்களில் கூட்டுக் குடும்பங்கள் இருந்தன. அவை கம்பியில்லாச் சிறைக் கூடங்கள். மாட்டுத் தொழுவங்களுக்கும் அந்தக் கூட்டுக்குடும்பங்களுக்கும் பெரிய வேறுபாடுகள் இல்லை. நான் அப்படிப்பட்ட கூட்டுக்குடும்பத்தில் வளர்ந்தவன்தான். அதில் ஆணுக்கோ, பெண்ணுக்கோ சுதந்திரச் சிந்தனைக்குக்கூட வழி இருக்காது. சிந்தனைக்கே வழி இல்லாவிட்டால், செயலுக்கு ஏது வழி? அப்படிப்பட்ட கூட்டுக் குடும்பங்கள் சிதைந்துபோய்விட்டன. இது வரவேற்க வேண்டிய சமுதாய மாற்றம்.

கூட்டுக்குடும்பங்களில் முதியோர்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் ஒரு போலிப் பாதுகாப்பு அல்லது தவிர்க்க இயலாத பாதுகாப்பு இருந்தது. தனிக் குடித்தனங்கள் பெருகத் தொடங்கிய நிலையில் வயதானவர்களைப் பராமரிக்கும் சிக்கல்கள் தோன்றின. அதற்கு விடையாக முதியோர் இல்லங்களும் தோன்றின. தமிழ்நாட்டில் இப்போதுள்ள முதியோர் இல்லங்கள் பார்ப்பனர்களும், பணம் படைத்தவர்களும் வாழும் இடங்களாகவே உள்ளன. அவற்றைக் கொஞ்சம் சீர்திருத்தி அனைவருக்குமான இல்லங்களாக மாற்றினால் கடைசிக் காலத்தில் பிள்ளைகளை நம்ப வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது.

பேரன் பேத்திகளை வளர்ப்பது எப்படி? குழந்தைகளுக்குப் பாசம் கிடைக்குமா?

முதுமைக்காலத்தில் நாம் முதியோர் இல்லங்களுக்குப் போய்விடுகிறோம். சரி. அப்படியானால், நமது பேரன், பேத்திகளை யார் வளர்ப்பது? அவர்களுக்கு நமது பண்பாடு, பாரம்பரியம் தெரியாமல் போய்விடுமே? என்றெல்லாம் கேள்வி வரலாம். பிள்ளைகளே பெற்றுக்கொள்ள வேண்டாம் என்று முடிவெடுத்து விட்டால், பிறகு அந்தப் பிள்ளைகளுக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தைகளைப் பற்றிக் கற்பனையாகக் கவலை கொள்ள வேண்டியதில்லை. இருந்தாலும் 40 வயதிற்குள் இருப்பவர்களில், ஏற்கனவே பிள்ளை பெற்றுவிட்டவர்களுக்கு இக்கேள்வி இருக்கும்.

இத்தனை நூற்றாண்டுகளாக, பேரன், பேத்திகளுக்கு இராமாயணம், மகாபாரதம், ஜாதிச் சொந்தங்கள், கடவுளர் கதைகள், பேய்க்கதைகள், ஜாதி ஆதிக்கப் பழக்க வழக்கங்கள், ஜாதி அடிமைப்பழக்கங்கள், ஆணாதிக்கத்தனங்கள், பெண்ணடிமைத் தனங்கள் என, சமுதாயத்தின் அனைத்து நோய்களையும் சுற்றுக் கொடுத்தது யார்? தாத்தா, பாட்டிகளுக்கு அதில் மிக முக்கிய இடம் இருப்பதை மறுக்க முடியுமா?

தாத்தா, பாட்டிகளைப் பேரன், பேத்திகளிடம் இருந்து தள்ளி வையுங்கள். ஜாதி, மத ஒழிப்பு நடவடிக்கைகளில் இதுவும் முக்கியமானதாகும். நமக்கு என்ன பண்பாடு? என்ன பாரம்பரியம்? பிற்படுத்தப்பட்டவருக்கு ஆதிக்கப் பண்பாடு, தாழ்த்தப்பட்டவருக்கு அடிமைப் பண்பாடு. இதுதானே நமது பாரம்பரியம்? இந்த இரண்டுமே நமது வருங்காலத் தலைமுறைக்குத் திணிக்கப்படக்கூடாது என்றால், பாட்டன், பாட்டிகளை முதலில் அண்டவிடக்கூடாது.

தரமான முதியோர் இல்லங்களும், தரமான குழந்தைவளர்ப்பு மய்யங்களும் (creche) தோன்றி விட்டால், பிள்ளைபெற வேண்டிய அவசியமோ - பாட்டன், பாட்டிகளின் தேவையோ இருக்காது. creche-களில் வளரும் குழந்தைகளுக்குப் பாசம் இருக்காது என்று கூறலாம். பாட்டன், பாட்டிகள் வளர்ந்த குழந்தைகளின் பாசங்கள் தானே இப்போது முதியோர் இல்லங்களை உருவாக்கியுள்ளன?

முதலில், இந்தப் பாசம் என்பது என்ன? அதுவும் மிகப்பெரும் சுயநலம் தான். எல்லாம் ஒரு கொடுக்கல் வாங்கல் தானே தவிர - அதைத்தாண்டிய பொருள் எதுவும் இல்லை. 'காதல்' என்பதற்குத் தோழர் பெரியார் வழங்கிய விளக்கத்தை இந்தப் பாசத்திற்கும் பொருத்திப் பாருங்கள். உண்மை விளங்கும்.

பெற்றவர்கள், மற்றவர்கள் எவராக இருந்தாலும், அவர்கள் மீது நாம் செலுத்தும் பாசங்களை விருப்பு வெறுப்பு இன்றிச் சுயவிமர்சனம் செய்து பாருங்கள். எந்தச் சுயநலமும் அற்ற 'பாசம்' என்று எதுவும் இருப்பதாகத் தோன்றாது. இந்த மறைமுகக் கொடுக்கல் வாங்கல்களை முறையாக, வெளிப்படையாகவே முதியோர் இல்லங்கள், creche-கள் என மாற்றிக் கொள்வதில் தவறு எதுவும் இல்லை.

நமது சொத்துக்களுக்கு வாரிசு வேண்டும்

இதில் இரண்டு வகையினர் உள்ளனர். 1. நமது சொத்துக்களுக்கு நமது இரத்தத்தில் உருவான வாரிசு வேண்டும். 2. நமது இரத்தத்தில் உருவான வாரிசுக்குச் சொத்து வேண்டும்.

முதல் வகையினர் மிக மிகக் குறைவு. அப்படியே சொத்துக்களை இரத்த வாரிசுக்கு எழுதி வைத்தாலும், அந்தப் பரம்பரைச் சொத்துக்காரர்கள் எத்தனைபேர் அந்தச் சொத்துக்களை அதே அளவில்

நமது வாரிசுகள்
நம்மை நினைவு
வைத்துப்
போற்றுமளவுக்கு நாம்
இந்த நாட்டுக்கோ,
வீட்டுக்கோ என்ன
சாதித்தோம்?

வைத்துள்ளனர் என்றால், அது 10 விழுக்காடு அளவு கூட இருக்காது. சொத்துக்களைச் சேர்த்து வைப்பதால் மட்டும் எந்த வாரிசும் நிம்மதியாக வாழ்ந்துவிட முடியாது.

இரண்டாம் வகையினர், அதாவது தனது "வாரிசுக்குச் சொத்து வேண்டும்" என்று, தங்கள் வாழ்க்கையைத் தொலைத்து விட்டவர்கள்தான் இன்று நம்முடன் கோடிக்கணக்காக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். ஆணோ, பெண்ணோ, எந்தப் பாலினமாக இருந்தாலும்

திருமணவயது வரை பெற்றோருக்கும், சமுதாயத்திற்கும் கட்டுப்பட்டு - தங்களது கனவுகளை, இலக்குகளை, சின்னச்சின்ன ஆசைகளைக்கூட நனவாக்க முடியாமல் வாழ்கிறோம்.

திருமணமே வேண்டாம் என்று வாழ்ந்தாலும் சமுதாயம் விடாது. கேள்வி கேட்டுக் கேள்வி கேட்டு நமக்கு ஒரு குற்ற உணர்ச்சியை உண்டாக்கி, ஏதோ ஒரு திருமணத்தைச் செய்ய வைத்து விடும். திருமணத்தோடு சமுதாயத்தின் கேள்விகள் நின்று விடாது. அடுத்த கட்டம்தான் ஆபத்தானது. ஒட்டு மொத்த வாழ்க்கையையும் அழிக்கக்கூடியது. அந்த அழிவிற்குச் சமுதாயம் வைத்துள்ள பெயர் "விஷேசம்".

மூன்றாம் மாதத்திலிருந்து "என்னப்பா விஷேசம் ஒன்னும் இல்லையா?" ஐஸ்வர்யா ஆஸ்பிட்டலுக்குப் போய்ப் பாருங்கப்பா...நல்லது நடக்கும்", "கேரளாவுல ஒரு வைத்தியர் இருக்காரு போய்ப்பாருங்க", "குருஜியைப் போய்ப் பாருங்க", "அம்மனுக்கு நெய்விளக்குப் போடுமா...நல்லது நடக்கும்", "மார்கழிப் பஜனைக்கு வாம்மா", "என்னடி உன்ன சந்தோஷமா வச்சுக்கிறாரா?", "அசந்த காலத்துல பாத்துக்கிற ஒரு ஆளு வேணாமாப்பா", "ஊரையே ஆண்ட வம்சம்டா... இதோட அழிஞ்சு போயிரக்கூடாது" இப்படி ஏராளமான கேள்விகளும், ஆலோசனைகளும், அக்கறைகளும் நம்மைச் சுற்றிச்சுழலும். ஏதோ செய்யக்கூடாத குற்றத்தைச் செய்து விட்டோமோ என்ற குற்ற உணர்வுக்கு நம்மைத் தள்ளிவிடுவார்கள்.

நாமும் சமுதாயத்தில் அயக்கியமாவதற்குத் தயாராகி, திருமணம் முடிந்து 15 மாதங்களுக்குள் குழந்தையைப் பெற்றுவிடுவோம். அதோடாவது சமுதாயம் தனது வேலையைப் பார்க்கப் போய்விடுமா என்றால், விடாது. "ஏப்பா...ஆசைக்கு ஒன்னப் பெத்துக்கிட்ட...ஆஸ்திக்கு ஒன்னு வேணாமா?" என ஆரம்பிக்கும். சில உளவியல் நிபுணர்கள் வருவார்கள். "ஓத்தப் பிள்ளைக எல்லாம் சைக்கோவாத்தான் வளருதுக... ஊட, மாட வெளையாட இன்னொரு பிள்ள இருக்கனுமப்பா..." என்று அடுத்த குழந்தைக்கும் தூண்டிவிட்டுப் போவார்கள்.

திருமணம் நடந்து இரண்டு ஆண்டுகள் வரை குழந்தை பெற்றுக்கொள்ளாத ஆண்களும், பெண்களும் பல புறக்கணிப்புகளுக்கும் ஆளாகிறார்கள். குழந்தை அற்ற பெண் மலடி என்றும், ஆண் பொட்டை என்றும் கேலி செய்யப் படுவார்கள். திருமணம், குழந்தை பிறப்பு, பெயர் சூட்டல், காதுகுத்து, வீடு திறப்பு, வளைகாப்பு என எந்த விழாக்களுக்கும் குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளாத பெண்கள் அழைக்கப்படுவதில்லை. (பகுத்தறிவாளர்கள் அந்த விழாக்களையே புறக்கணிப்போம் என்பது வேறு)

சமுதாயக் கேள்விகளும், கேலிப்பேச்சுக்களும், புறக்கணிப்புகளும் நம்மை குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதை மிகப்பெரும் கடமையாக மாற்றிவிடும். இவற்றைப் புறம்தள்ளி, அலட்சியப்படுத்தி, கடந்து வந்து விட்டால், நமது வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாக அமையும். நாம் சுதந்திர மனிதர்களாக வாழலாம். இவைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வாரிசுகளை உருவாக்கினால், உருவாவது வாரிசுகள் அல்ல. நம்மைப் போன்ற அடுத்த அடிமைகள்.

பிள்ளைகளுக்குச் சொத்துச் சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே நாட்டில் நடைபெறும் பெரும் பாலான ஊழல், இலஞ்சம், முறை கேடுகள் அனைத்துக்கும் அடிப்படையாக உள்ளன. நேர்மையாக வாழ்பவர்களும் கூட, நமது பிள்ளைகளுக்கு “ஒரு வீடு வேண்டும்” என நினைக்கிறோம். கடன் வாங்கி வீடு கட்டுகிறோம். இ.எம்.ஐ யிலேயே நமது வாழ்க்கை முடிந்துவிடும். வீடு வாங்க வசதி இல்லாதவர்கள் கூட, ஒரு மனையடியையாவது வாங்கிவிட முயற்சி செய்து, அதற்கு ஆயுள் முடியும்வரை பாடுபட்டு வருகிறோம். அப்படி கட்டப்பட்ட 100% வீடுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பிள்ளைகள், அதோடு விட்டு விடுவார்களா?

“நமக்குத் தான் வசிக்க வீடு இருக்கிறதே” என மனநிறைவு அடைந்து விடுவார்களா என்றால் - உறுதியாக மனநிறைவு அடைய மாட்டார்கள். என் அப்பா எனக்கு ஒரு வீடு கட்டி வைத்தார். எனது மகன் / மகள் அதைவிட வசதியாக வாழ வேண்டும் என்று முடிவுசெய்து நமது பிள்ளைகளும் அதே சொத்து சேர்க்கும் கடமையில் - வாழ்க்கைச் சுழற்சியில் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள். “தனிச் சொத்து” என்பதையும், அதற்காகவே வாழவேண்டும் என்பதையும் நமக்குத் திணிப்பது இந்தப் பிள்ளைபேறு தான்.

எங்களது நேரடி அனுபவம்

எங்களது திருமணத்திற்கு முன்பு (20 வருடங்களுக்கு முன்பு) பெரியாரின் பெண் ஏன் அடிமையானாள்? நூலைப் படித்து, பிள்ளை பெற வேண்டாம் என முடிவெடுத்தேன். எனது துணைவியாரும் அதேபோல முடிவு எடுத்திருந்தார். அதனால், நாங்கள் யாருக்கும் சொத்து சேர்த்து

வைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை. இருவரது உணவு, உடை, வசிப்பிடம், சுற்றுலா, மருத்துவம் இவற்றுக்கு மட்டுமே பணம் தேவை. எனது துணைவியார் பொருளீட்டுகிறார். அதுவே எங்கள் இருவருக்கும் போதுமானது. ‘இருவருமே வேலைக்குப் போய்த்தான் தீரவேண்டும்’ என்ற கட்டாயம் இல்லை.

மேலும், பிள்ளைகளைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டிய வேலையோ, அவர்களுக்காக நேரத்தை ஒதுக்க வேண்டிய நிலையோ முற்றிலும் இல்லை. அதனால், திருமணம் முடிந்த பிறகும் 15 ஆண்டுகள் கழகங்களில் முழுநேரப் பணியாளனாகப் பணியாற்ற முடிந்தது. இன்றும் தொடர்ந்து நூல்களைப் படிக்கவும், எழுதவும் வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது. எனது துணைவியாருக்கும் அவரது ஆய்வுகளுக்காகத் தொடர்ந்து நேரம் ஒதுக்க முடிகிறது. அவரது மருந்தியல்துறை சார்ந்த பல ஆய்வாளர்களை உருவாக்கவும் முடிகிறது.

எங்கள் வீட்டைச் சுற்றி மனையடிகள் பலமடங்கு உயர்ந்து கொண்டே செல்கின்றன. 1999 இல் 5 இலட்சத்துக்குக் கிடைத்த லாபம் இன்று 1 கோடிக்குச் சென்று விட்டன. வீடு வாங்க நினைத்தாலும் வாங்க இயலாத நிலை உயர்வு. ஒருவேளை எங்களுக்குக் குழந்தை இருந்திருந்தால், உறுதியாக ஒரு வீட்டை வாங்கி இருப்போம். அந்தக் கடனை அடைக்கக் காலம் முழுவதும் இருவரும் உழைத்துக் கொண்டிருப்போம்.

எங்கள் இருவரது பெற்றோருக்கும் சிறிதளவு சொத்துக்களும், வீடுகளும் உள்ளன. எனது துணைவியார் அவருக்கு வரவேண்டிய சொத்துக்களை அவரது உடன் பிறந்தவர்களுக்கே விட்டுவிட்டார். நான் எனது பூர்வீகச் சொத்துக்களை விற்று, எனது ஜாதிச் சொந்தங்கள் இல்லாத கிராமங்களில் நிலம் வாங்கினேன். அதுகூட வாய்ப்பிருந்தால் நாமே அங்கு ஒரு முதியோர் இல்லத்தை உருவாக்கி விடலாம் என்ற எண்ணம்தானே ஒழிய, வேறு யாருக்காகவும் சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இல்லை. எனது பெற்றோர் சேர்த்த மற்ற சொத்துக்களைப் பற்றி நான் அக்கறை கொள்வது கிடையாது.

ஒருவேளை எங்களுக்குப் பிள்ளைகள் இருந்திருந்தால், இருவரது பெற்றோரின் சொத்துக்களையும், எங்கள் பெயருக்கு எப்போது மாற்றுவது? எப்படிக் கைப்பற்றுவது? எங்களது உடன்பிறந்தவர்களிடமிருந்து அவர்களது பங்குகளையும் எப்படிப் பறிப்பது? இப்படியெல்லாம் கைப்பற்றிய சொத்துக்களை நம் பிள்ளை முறையாகப் பாதுகாக்குமா? ஊதாரித்தனமாக அழித்துவிடுமா? என்றெல்லாம் சிந்தித்து மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகி இருப்போம்.

திருமணம் ஆன புதிதில், எங்களுக்கும் எதிர்காலம் பற்றிய அச்சத்தைப் பலரும் அறிவுறுத்தினர். முதியோர் இல்லங்கள் பெருகி விட்ட இந்தக் காலம் அந்த அச்சத்தையும் போக்கி விட்டது. இப்போதே சிறந்த முதியோர் இல்லங்களைத் தேடி வைத்துக் கொண்டோம்.

எங்களைப் போல, குழந்தைகள் இல்லாத, பெற்றுக்கொள்ளாத இணையர் பலரை நான் கவனிக்கிறேன். அவர்களது வாழ்க்கையில் சமுதாயம் எதையும் திணிக்க முடிவதில்லை. சுதந்திர மனிதர்களாக வாழ்கிறார்கள். சமுதாயத்திற்குப் பயன்பட்டு வாழ்கிறார்கள். பணத்தையும், சொத்துக்களையும் மதிப்பதில்லை. அப்படியே சொத்துக்கள் இருந்தாலும், அந்தச் சொத்துக்கள் அவர்களது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும். சொத்துக்களின் கட்டுப்பாட்டில் அவர்கள் இயங்குவதில்லை. சொத்துக்களுக்காக அவர்கள் எதையும் இழப்பதில்லை.

ஜாதியைக் காக்கும் பிள்ளைகள்

பிள்ளைகள் இருந்தாலேயே அவர்களுக்குச் சொத்துசேர்க்க வேண்டும் என்பதைப் போலவே சொந்தம் வேண்டும் என்றும் நினைத்து, அதற்காகவும் பாடுபட வேண்டியுள்ளது. எதிர்காலத்தில் நமது பிள்ளைகளுக்குச் சொந்தம் வேண்டும் என்பதற்காக, “வனத்துல மேஞ்சாலும் இனத்துல சேரணும்” “மலைக்குப் போனாலும் மாமன் மச்சான் துணை வேணும்” என்றுகூறி, ஜாதி உறவுகளை வலுப்படுத்திக் கொள்கிறோம். “குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை” என்றுகூறி, ஜாதிச்சொந்தங்களின் அனைத்துத் தவறுகளையும் கண்டு கொள்ளாமல் கடந்துபோகிறோம்.

இந்து மத அடிப்படையிலான பண்பாடுகளான, முதல் மொட்டை எடுப்பது, காதணி விழா, பூப்புனித நீராட்டுவிழா, கிராமத்துத் திருவிழாக்கள், குலதெய்வ விழாக்கள், பண்டிகைகள், நோன்பிகள், திருமணம், வளைகாப்பு, கிரகப் பிரவேசம், கருமாதி, ஜாதிச்சுடுகாடு போன்ற எதையும் மீற முடியாது. எல்லாவற்றிலும் நாம் அவசியம் பங்கெடுக்க வேண்டும். பதிலுக்கு ஜாதிச் சொந்தங்களும் நமது வீட்டு விழாக்களுக்கு வரவேண்டும். “சொந்தம் வேண்டும்” என்ற எண்ணம் நம்மையும், நமது பிள்ளைகளையும் வலுக் கட்டாயமாக ஜாதி வட்டத்திற்குள் இறுக்கமாகப் பிணைத்துவிடும்.

பிள்ளை இல்லாத இணையர்கள், முதியோர் இல்லங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் இணையர்கள் எந்த இரத்த சொந்தத்தையும், எதற்கும் எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. நாமே விரும்பிச் சென்றால் ஒழிய - சொந்தக்காரர்களின் சடங்கு, சம்பிரதாயங்களில் அவசியம் பங்கேற்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இருக்காது. சொந்தக்காரர்களின் விழாக்களுக்குத் தேடிச்சென்று மொய் முறைகள், சீர் வரிசைகள்

செய்வது - பிறகு அவற்றைத் தமது பிள்ளைகளின் நல்லது கெட்டதுகளில் வகுல் செய்வது என்ற வியாபாரத்திற்கும் தேவையே இருக்காது.

ஜாதி இத்தனை நூற்றாண்டுகளாக அழியாமல் இருப்பதற்கு முக்கியக் காரணம் இந்தச் “சொந்தம் வேண்டும்” என்ற எண்ணமும், அதைச் செயல்படுத்தும் சடங்கு, சம்பிரதாயங்கள், விழாக்களும் ஆகும். அந்த எண்ணம் தோன்றுவதற்கும், சடங்குகளைப் பின்பற்ற வைப்பதற்கும் காரணம் பிள்ளை பெறும் தொல்லையே ஆகும்.

ஜாதிமறுப்பு இணையரின் பிள்ளைகள்

ஜாதிமறுப்புத் திருமணம் செய்த இணையர்கள் கூட, தனது பிள்ளைகளுக்குச் சொந்தம் வேண்டும் என்று எண்ணி, மீண்டும் தனது ஜாதியிலோ, தனது துணையின் ஜாதியிலோ நெருக்கத்தை அதிகரிக்க வேண்டி வரும். இன்றுவரை ஜாதி மறுப்பு மணம் புரிந்த அனைவரும் மீண்டும் அவரவர் ஜாதிக்குள் கரைந்துவிடும் போக்கு மாறவில்லை.

முற்போக்கு இயக்கங்களில் பணியாற்றும் தோழர்கள் ஜாதி மறுப்புத் திருமணம் செய்கிறார்கள். அவர்களும் கூட ஏதோ ஒரு ஜாதியில் கரைய வேண்டிய அவலமான நிலை இருக்கிறது. ‘ஜாதி’ தரும் பாதுகாப்பு உணர்வை, “நமக்கொரு பிரச்சனை என்றால், கேட்க ஆட்கள் இருக்கிறார்கள்” என்ற உணர்வை அமைப்புகள் உருவாக்கவில்லை. குடும்ப ரீதியான உறவுகளைப் பேணுவதில் அமைப்புகள் தவறியுள்ளன.

அமைப்புகளில் பணியாற்றும் தோழர்களும், நமக்கு “உறவினர்” என்றால் அது நமது தோழர்கள்தான் என்ற எண்ணத்தில் இருப்பதில்லை. முதல் இடத்தில் இரத்தசொந்தங்கள், அடுத்த இடத்தில் நண்பர்கள், அதற்கும் அடுத்த இடத்தில் ‘தோழர்கள்’ என்று பிரித்துக்கொண்டும்-வரிசைப்படுத்தியும் வாழ்கின்றனர்.

அமைப்புகளில் பணியாற்றி ஜாதி மறுப்பு மணம் புரிபவர்கள், அமைப்புகள் எதுவும் இல்லாமல், காதல் அடிப்படையில் ஜாதி மறுப்பு மணம் புரிபவர்கள் ஆகிய இரு பிரிவினரும் ஒரு “இரத்தசொந்தங்கள்” போல மாறினால், அதற்காக ஒரு அமைப்பு இயங்கத் தொடங்கினால், ஜாதி ஒழிப்புக் களத்தில் அது மிகப் பெரும் சாதனையாகும்.

அப்படி ஒரு “ஜாதி கடந்த சொந்தக்காரக் கூட்டம்” உருவாகாதவரை, மேற்கண்ட இரு பிரிவினரின் ஜாதி மறுப்புத் திருமணங்களால் பிறக்கும் குழந்தைகள் மீண்டும் ஜாதிகளை வலுப்படுத்தவே வழி வகுப்பார்கள். அரசாங்கம் ஜாதி மறுப்பு இணையர்களுக்கு “ஜாதி கடந்த இடஒதுக்கீடே (Inter Caste Quota) வழங்கினாலும் அது ஜாதி ஒழிப்புக்குப் பயன்பட வில்லை என்ற நிலைதான் உருவாகும்.

ஜாதி கடந்த சொந்தங்கள் உருவாகும் வரை ஜாதி மறுப்பு இணையர்கள் பிள்ளை பெறுவதற்கு, ஜாதி ஒழிப்புக்குப் பயன்படாது.

இயற்கைக்கு எதிரானதா?

எல்லோரும் பிள்ளை பெறுவதை நிறுத்தி விட்டால் இந்த உலகம் எப்படி இயங்கும்? இது இயற்கைக்கு எதிரானது இல்லையா? என்றெல்லாம் கேள்விகள் வருகின்றன. தோழர் பெரியார் அதற்குப் பதில் கொடுக்கிறார்.

...சிலர் இதை இயற்கைக்கு விரோதம் என்று சொல்ல வரலாம். உலகத்தில் மற்றெல்லாத் தாவரங்கள், ஜீவப்பிராணிகள் முதலியவை இயற்கை வாழ்வு நடத்தும்போது மானிட வாழ்க்கையில் மாத்திரம் இயற்கைக்கு விரோதமாகவே அதாவது பெரும்பாலும் செயற்கைத் தன்மையாகவே வாழ்வு நடத்தி வருகின்றபோது, இந்த விஷயத்திலும் இயற்கைக்கு விரோதமாய் நடைபெறுவதில் ஒன்றும் முழுகிப் போய்விடாது.

தவிர “பெண்கள், பிள்ளை பெறுவதை நிறுத்தி விட்டால் உலகம் விர்த்தியாகாது, மானிட வர்க்கம் விர்த்தியாகாது” என்று தர்ம நியாயம் பேசச்சிலர் வருவார்கள். உலகம் விர்த்தியாகா விட்டால் பெண்களுக்கு என்ன நஷ்டம்? மானிட வர்க்கம் பெருகாவிட்டால் பெண்களுக்கு என்ன ஆபத்து ஏற்பட்டு விடக்கூடும்? அல்லது இந்த தர்ம நியாயம் பேசுபவர்களுக்குத்தான் என்ன கஷ்டம் உண்டாகி விடும் என்பது நமக்குப் புரியவில்லை. இதுவரையில் பெருகிக் கொண்டு வந்த மானிட வர்க்கத்தால் மானிட வர்க்கத்திற்கு ஏற்பட்ட நன்மைதான் என்ன என்பதும் நமக்குப் புரியவில்லை.

-(குடி அரசு - 12.08.1928)

இனப்பெருக்கத் தடைக்காலம்

1798 லேயே Thomas Robert Malthus என்ற இங்கிலாந்து அறிஞர், வளர்ந்த நாடுகளில் மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விதைத்தார். அது பற்றிய விவாதத்தைத் தொடங்கினார். சீனாவில் 1979 லிருந்து “ஒருகுடும்பம். ஒருகுழந்தை” எனும் திட்டம் கடுமையாகப் பின்பற்றப்பட்டது. கோடிக் கணக்கான கருக்கலைப்புகளும், கருத்தடை அறுவைச் சிகிச்சைகளும் நடந்தன. இந்தியாவில் நெருக்கடிநிலை காலத்தில், சஞ்சய் காந்தியின் முயற்சியால், ஏராளமான ஆண்களுக்குக் கருத்தடை அறுவைச் சிகிச்சைகள் நடந்தன. சீனாவிலும், இந்தியாவிலும் நடந்த இந்த மக்கள் தொகைக் கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகளின் அதிரடித்

தன்மையானது, மக்களிடையே எதிர்மறை எண்ணங்களைத்தான் உருவாக்கின. அதனால் தோல்வி அடைந்தன.

மால்தா , மாவோ, சஞ்சய்காந்தி ஆகியோர் மக்கள்தொகையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என முனைந்ததற்குக் காரணங்கள் வேறு. பெரியார் கருப்பையை அறுத்தெறியக் கூறியதற்குக் காரணம் வேறு. இந்தியாவில் பிள்ளைப் பேறு என்பது ஜாதியோடும், ஆணாதிக்கத்தோடும், இந்துமதக் கூட்டுக்குடும்பச் சிறைகளோடும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. இதற்கு கடுமையான அறுவைச் சிகிச்சைகள் தேவைப்படுகின்றன.

முதற்கட்டமாக, முற்போக்கு இயக்கங்களில் பணியாற்றும் தோழர்கள் குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதைக் கட்டாயமாக நிறுத்த வேண்டும். இயக்கத் தோழர்களை உறவினர்களாக மாற்றும் பண்பை வளர்க்க வேண்டும். அமைப்புகளைப் பற்றி அறியாத - காதல் அடிப்படையில் திருமணம் செய்யும் ஜாதி மறுப்பு இணையர்களோடு தொடர்புகளை அதிகரிக்க வேண்டும். நமது உறவினர் வட்டத்தில் அவர்களை இணைக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு ஜாதி தரும் பாதுகாப்பு உணர்வை நாம் உருவாக்க வேண்டும்.

மீன்கள் இனப்பெருக்கம் செய்வதற்காகக் கடலில் ஆண்டுக்கு 2 மாதம் வரை ‘மீன்பிடித் தடைக்காலம்’ அறிவிக்கப்படுகிறது. அதுபோல, ஜாதி கடந்த சொந்தங்களாக ஒரு 10 இலட்சம் பேராவது இணையும் வரை “இனப்பெருக்கத் தடைக்காலம்” என உறுதி ஏற்றுக்கொண்டு, குழந்தை பெறுவதை அடியோடு நிறுத்த வேண்டும். அமைப்புகள் தமது தோழர்களிடம் அதற்கான மனநிலையை விதைக்க வேண்டும். ஒரு 30 அல்லது 40 ஆண்டுகள் கழித்து, இந்த இனப்பெருக்கத் தடைக்காலத்தின் விளைவுகளை ஆராய வேண்டும். ஆக்கப் பூர்வமான முன்னேற்றம் இருந்தால் அதைப் பொதுமக்களுக்கும் கட்டாயமாக்கவேண்டும்.

வரியாரின் 140 வது பிறந்தநாளில்.

அவரது கருத்துக்களில் அதிகம்

விவாதிக்கப்படாத தீந்தப்

“பிள்ளை பெறும் தொல்லை”

பற்றிய கருத்துக்கள் விவாதமாக வேண்டும்.

பல ஆக்கப்பூர்மான முடிவுகளுக்கு

வழிவகுக்க வேண்டும்.

The Common Sense - Sep-2018
இதழில் வெளியான கட்டுரை

பாலியல் கல்வியும்-ஆண்மையின் அழிவும்

**பார்ப்பனிய மனுசாஸ்திரக் கலாச்சாரமும்,
பாலியல் கல்வி எதிர்ப்பும்**

இந்தியப் பார்ப்பனச் சமுதாயக் கட்டமைப்பும் அவர்களின் அடிவருடிகளான அரசர்களும் மனுசாஸ்திரத்தை மிக அழுத்தமான சட்டமாக இயற்றி பெண்களுக்கு எதிரான ஒடுக்குமுறைகளை வாழ்வியலில் நடைமுறைப்படுத்தினார்கள். இந்தியாவில் மனுதர்மச் சமுதாயக் கட்டமைப்பில் இன்று மேல்தட்டு மக்கள் தொடங்கி மிகவும் அடித்தட்டு மக்கள் வரை பாலின வேறுபாட்டையும் அதைத் தொடர்ந்து பால்சார்ந்த வன்முறைகளையும் தலைமுறை தலைமுறையாய் கற்றுக் கொடுக்கின்றனர்.

இதன் விளைவாகத்தான் பாலியல் கல்வி பெண்களுக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது, ஆண்களுக்கென்று ஒரு அறம் உள்ளதைப் பார்ப்பனியத்தை எதிரொலிக்கும் இந்தியக் குடும்பங்களின் குழந்தை வளர்ப்பிலிருந்து நாம் காணமுடியும். மாதவிடாய் அடைந்த ஒரு பெண்ணை தீட்டாகக் கருதும் இந்தச் சமூகம், ஒரு பெண்ணைப் பருவமெய்துமுன்னரே மணம் முடித்துவைக்க வேண்டுமென்று கூறுவதையும், ஒரு பெண் பருவமெய்தியபின் அவள் குடும்பத்திற்கு மிக முக்கியமான பிரச்சினையாக மாறிவிடுகிறாள் என்பதையும் பார்க்கமுடிகிறது.

உதாரணமாக, இன்றும் கூட குழந்தைத் திருமணத்தையும், வயது ஏற்றத்தாழ்வுடனும் திருமணங்கள் நடைபெறுவதையும் காணலாம். மேலும் பெரும்பான்மையான பெண்கள் கற்புடையவர்கள் அல்லர் என்பதையும் கற்பரசிகளுக்கு மறுமணம் விதிக்கப்படவில்லை என்று பல அறநூல்கள் கூறியுள்ளதாக சொல்லும் மனுவை இன்றும் இந்த பார்ப்பன அடிமைச் சமூகத்தில் நம்மால் உணரமுடியும். திருலோக சீதாராம் மொழிப்பெயர்த்த 'மனுதர்ம சாஸ்திர'த்தில் ஐந்தாவது அத்தியாயமான 'மாந்தர்க்கு உரியவை' மற்றும் ஒன்பதாம் அத்தியாயம் 'ஆண் - பெண்களின் அறம்' என்னும் பிரிவில் பெண்களுக்கான இலக்கணம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலிருந்து சில

147. எந்தப் பருவத்தினளாயினும், தனது இல்லத்திலே கூட எந்தப் பெண்ணும் தன்னிச்சைப்படி எச்செயலும் இயற்றலாகாது.

148. இளமையில் தகப்பன், பருவத்தில் கணவன், விதவையான பின் மக்கள் இவர்கள் காவலின்றிப் பெண்கள் தம்மிச்சையாக இயங்கலாகாது.

81. மலடியான மனைவியை எட்டாண்டுகளின் மேலும், தக்காமல் அடிக்கடி பிள்ளையிறக்கும் வயிற்றினளைப் பத்தாண்டுகளின் மேலும், பெண் குழந்தையையே பெறுபவளைப் பதினோராண்டுகளின் மேலும், பொல்லாங்கு சொல்கிற பெண்ணை உடனேயேயும் நீக்கிவிட்டு, வேறு மணம் செய்துகொள்க.

பாலின ஏற்றுத்தாழ்வையே தன் கலாச்சாரமாக கொண்டிருக்கும் நாடுகளுள் ஆரியப் பார்ப்பன இந்தியா முதலிடத்தையே பெறும். இந்தியாவில் மனுதர்மக் கலாச்சாரம் உடைந்து விடுமோ என்ற அச்சத்தில்தான் பாலியல் கல்வி ஒதுக்கப்படுகிறது. அதாவது பாலியல் கல்வி என்பது திருமணத்துடன் மட்டுமே தொடர்புபடுத்திக் காட்டப்படுகிறது,

பாலியல் கல்வியென்பது வெறும் உடலுறவைப் பற்றி விளக்கும் ஒரு பாடம் அல்ல. மாறாக இந்தியாவில் அதைப் பள்ளி மற்றும் கல்லூரிகளில் பகுத்தறிவுப் பாடமாகவும், ஆண்பெண் உடலியல் சார்ந்த கல்வியாகவும், சமூக உளவியலைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், பண்பாடு-கலாச்சாரத் தளங்களில் ஆண்பெண் ஒடுக்கு முறைகளை சுட்டிக்காட்டி சமூகத்தில் பெண்களுக்கு தெரிமான மனுதர்மச் சட்டங்களைக் களைவதற்கும் பயன்படும்.

பாலியல் கல்வியைக் கல்லூரி மற்றும் பள்ளிகளில் கற்றுக்கொடுப்பதன் மூலம் பாலியல் சார்ந்த குற்றங்களும், மாணவ-மாணவிகளின் 'ஒழுக்க' நடவடிக்கைகளில் மாற்றம் ஏற்படுவதாக சில கலாச்சார காப்பாளர்கள் கூறிவருகின்றனர். இவையனைத்தும் ஆதராமற்ற தகவல்கள்.

இந்தியாவில் உலக சுகாதார மையம் நடத்திய ஆய்வில், "பாலியல் கல்வியானது இளம்வயதினரின் பாலியல் உணர்வைத் தூண்டுவிடும் இல்லை" என்றும், அதே சமயத்தில் அவர்கள் கற்ற பாலியல் கல்வியானது அவர்களின் பாலியல் செயல் பாடுகளைத் தாமதப்படுத்தி அவர்களைப் பாது காப்பான உறவுமுறைக்கு உட்படுத்துகிறது என்றும் தெரிவித்தனர். United Nations Educational Scientific and Cultural Organization (UNESCO) உலக நாடுகள் கல்வி-விஞ்ஞான பண்பாட்டுக் கழகம் வெளியிட்டுள்ள விரிவான பாலியல் கல்விக் கொள்கையை (Comprehensive Sexuality Education) இந்தியாவின் பல மாநிலங்கள் அதிகாரப்பூர்வமாக தடை செய்தன. ஆனால், யுனெஸ்கோவின் அறிவுத்தலோ, "பாலியல் கல்வியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடத் திட்டத்தைப் பயிற்றுவிப்பதன் மூலம் சமுதாயத்தில் பாலினச்சமத்துவத்தை எட்ட முடியும்" என்கிறது.

அந்த அடிப்படையில் பாலியல் கல்வி வகுப்பைப் பற்றிப் பல மாணவர்கள் பகிர்ந்து கொண்டனர். அதில் ஒரு மாணவன் கூறியது, "இதுவரை எங்களுக்கு பாலியல் கல்வி என்று சொல்லி எய்ட்ஸ் பற்றிய விழிப்புணர்வும், கருத்தடைக் கருவிகளை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்பவை குறித்தே பாடம் எடுத்தார்கள், அதிலும் மாணவிகளுக்குத்தான் அந்த வகுப்புகள் நடக்கும். மாணவர்களை வெளியேறச் செய்துவிடுவார்கள். ஆனால் எங்களுக்குத் தெரிந்து உறவுமுறைகள், பாலினச் சமத்துவம், பாலியல் நடவடிக்கைகள், தொடுதல், உடலியல் மாற்றங்கள் பற்றி யாரும் பேசியதே இல்லை" என்றார்.

ஒரு மாணவி கூறிய பதில் "முதலில் இதைப்பற்றி பேசும்போதே எங்களில் சிலர் சங்கட்டமான சூழ்நிலையில் இருப்பது போன்று உணர்கின்றனர். மேலும், வயது வந்த ஆண்கள்-பெண்கள் அவர்களாகவும் பாலியல் கல்வியைக் கற்றுக்கொள்வது இல்லை, வேறுயாரிடமும் கேட்க முடியாத சூழ்நிலை. அப்படியே கேட்டாலும் கேட்டவர்களை வேறுவிதமாக மக்கள் எண்ணுகிறார்கள். காரணம் நம்முடைய கலாச்சார அமைப்பு" என்று பதிலளித்தார்.

வெவ்வேறு வயதுவரம்பைச் சேர்ந்த 300 மாணவ-மாணவிகளிடம் நடத்திய கலந்தாய்வில் 40 மாணவர்களைத் தவிர மற்ற மாணவ-மாணவிகள் பாலியல் கல்வி கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறினார்கள். அந்த நாற்பது மாணவ-மாணவிகளுள் சிலருக்குப் பாலியல் கல்வி பற்றிய ஒரு சிறு அறிமுகம் கூட இல்லாமல் இருந்தது. அதிலும் குறிப்பாக பெருவாரியான மாணவிகள் கூறியது, "பாலியல் கல்வி என்ற உடனேயே அது பெண்களுக்கு மட்டும்தான் என்ற முறையை மாற்றியமைத்து அதை முதலில் பெற்றோருக்குக் கற்பிக்க வேண்டும்" என்று அழுத்தமாகக் கூறினர். மூன்றில் இரண்டு பெண்களுக்கு மாதவிடாய் தொடங்குவதற்கு முன்னும் அதன் பின்னும் அவர்களுக்குள் என்ன மாற்றங்கள் நடக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. இவை போன்ற தரவுகளை யுனெஸ்கோ முன்வைக்கிறது.

தங்கள் குழந்தைகளின் உடல்சார்ந்த சந்தேகங்களை பெரும்பான்மையான பெற்றோர்கள் எப்பொழுதுமே கேட்டறிந்ததில்லை, அவர்களுக்குப் பாலியல் பற்றிய ஒரு புரிதலை ஏற்படுத்துவதும் இல்லை. காரணம், மாற்றம் விரும்பாத பார்பனியக் கண்ணோட்டப் பழமை வாதிகள், பாலியல் கல்வி இந்தியக் கலாச்சாரத்திற்கு எதிரானது என்ற எதிர்மறையான கருத்துக்களைப் பரப்பிக்கொண்டிருப்பதுதான். வெறும் பழமை வாதக் கலாச்சாரம், 'ஒழுக்கம்' மற்றும் இதர நெறிமுறைகளைக் கொண்டு பாலியல் கல்வியை நிராகரிப்பதன் விளைவு, பாலியல் ஒரு வக்கிரப் புணர்ச்சியாக மட்டுமே எண்ணப்பட்டு கற்பழிப்பு-கலாச்சாரமாக உருவெடுத்து நிற்கிறது. இந்துத்துவத்தைப் பாடப் புத்தகமாகக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நாட்டில் விரிவான பாலியல் கல்வியை, கல்வித் திட்டமாக்குவதை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

வண்ணியமும் பாலியல் கல்வியும்

உலகம் முழுவதிலும் பெண்களுக்கு எதிரான மனோபவத்தைப் பற்றி பேசும் போது உலகப் பெண்களுக்கு ஆதரவாக அனைத்துப் பெண்ணியவாதிகளும் முன்னிற்கின்றனர். ஆனால் இந்தியாவில் பெண்ணியவாதிகளை அடையாளம் காண்பது மிக அரிது. அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறலாம்,

ஒன்று, இந்தியாவில் சாதி-மதம் சார்ந்த பெண்ணியவாதிகள் அதிகம். இரண்டாவதாக, மனு தர்மத்தை எதிர்த்துப் போராடாத பெண்ணிய வாதிகளை பெண்ணியவாதிகள் என்று சொல்வதை விட, பார்ப்பன இந்துப் பெண்ணியவாதிகள் என்றே குறிப்பிடலாம். அதனால்தான் (இந்தியாவில்) பெண்ணியம் என்ற பெயரில் இது வரை பெற்றுத் தந்த சுதந்திரம் பற்றி தந்தை பெரியார் அன்றே அழுத்தமாகக் கூறினார்,

“தற்காலம் பெண்கள் விடுதலைக்காகப் பெண்களால் முயற்சிக்கப்படும் இயக்கங்களும் யாதொரு பலனையும் கொடுக்காமல் போவதல்லாமல், மேலும் மேலும் அவை பெண்களின் அடிமைத்தனத்திற்கே கட்டு பாடுகளைப் பலப்படுத்திக் கொண்டே போகும் என்பது நமது அபிப்பிராயம்.”

பாலியல் தொழிலையும், போர்னோ கிராப்பியையும் பெண்களுக்கான சுதந்திரம் என்று கூறிவரும் பெண்ணியவாதிகளுள் எவரும் இதுவரை விரிவான பாலியல் கல்விக் கொள்கையை சட்டப் பூர்வமாகப் பாடத்திட்டங்களில் வைக்கவேண்டும் என முன்வரவில்லை, ஏன் குரல் கூட எழுப்பவில்லை.

உதாரணமாக, சென்னையில் ஒரு சிறுமி 17 பேர் கொண்ட கும்பலால் கூட்டு வன்புணர்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டாள் என்ற செய்தியைக் கேட்ட பெற்றோர்களும், பெண் பிள்ளையைப் பெற்றோரும் ஒரே பதற்றம் என்றார்கள். தொலைக்காட்சிகளிலும் செய்திகளிலும் கூட இச்சம்பவம் மிகப் பெரிய பேசும் பொருளானது. இதே போல் தான் ஹாசினி என்னும் சிறுமி பாலியல் வன்கொடுமையால் எரிக்கப்பட்ட சம்பவத்தைக் கேட்டவர்களும் கூறினார்கள். இதில் பதற்றப்படுவதற்கு ஒன்று மில்லை,

பதற்றமில்லாமல் யோசித்துப் பார்த்தால் பாலின சமத்துவத்தைக் கற்றுக்கொடுப்பதற்குப் பதில், ஒவ்வொரு கோவில்களிலும், கோவில் திருவிழாக்களிலும் ஆடல் பாடல் மற்றும் கரகாட்டம் என்ற பெயரிலும் அரைகுறை ஆடையுடனும், ஆபாச நடனங்களின் மூலமும் இளம் பெண்களை ஊர் அரங்கில் (சிறுவர்களும் அடங்குவர்) காட்சிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதை எதிர்க்காத பெற்றோர் சமுதாயம் பாலியல் குற்றங்களைக் கண்டு பதற்றப்படுவது முரணாக இருக்கிறது.

மறுபக்கம், இந்திய ஒன்றியச் சமூகத்தின் தனித் தகுதியான ‘சாதி’ அதற்கு அடிப்படையான ‘மதம்’ இரண்டையும் நடைமுறைப்படுத்தும் ‘கலாச்சாரம் மற்றும் பண்பாடு’ என அனைத்து வழிகளிலும் ‘ஆண்மை’யை நிலைநிறுத்திக் கொண்டிருக்கும் நாம் இதைப் பற்றியெல்லாம் வருத்தப்படுகிறோம்

வெறும் பழமை வாதக் கலாச்சாரம், ‘ஒழுக்கம்’ மற்றும் இதர நெறிமுறைகளைக் கொண்டு பாலியல் கல்வியை நிராகரிப்பதன் விளைவு, பாலியல் ஒரு வக்கிரப் புணர்ச்சியாக மட்டுமே எண்ணப்பட்டு கற்பழிப்பு-கலாச்சாரமாக உருவெடுத்து நிற்கிறது.

என்பதே ஒருவித ஆச்சரியம்தான். ஆணாதிக்கம் வறையறுத்த பிற்போக்குத்தனமான பெண் பண்புகளான ‘அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு’ அதாவது மனுவகுத்த நீதியின் கீழ்தான் பாடத்திட்டங்களும் அதில் திருத்தங்களும் நடைபெறுகின்றன.

உலகப் பெண்கள் தினத்தன்று தமிழக அரசு பள்ளிகளில் பெண்களுக்கான போட்டிகள் நடத்தப் பட்டன, அவற்றுள் கோலமிடுதல், சமையல், உரலில் அரசியிடித்தல், பாண்டி விளையாடுதல், மற்றும் பல்லாங்குளி போன்ற ‘பெண்மையை’ நிலைநாட்டும் போட்டிகளே நடத்தப் பட்டன. இத்தகைய காலகட்டத்தில்

நம்மிடம் பாலியல் கல்வி மற்றும் பாலின சமத்துவம் பற்றிய முழு விழிப்புணர்வு இல்லாமல், மதம், கலாச்சாரம் என்று சொல்லி பாலின சமத்துவத்தை ஏற்க மறுத்து விட்டு இன்றுதான் அதன் அவசியத்தை உணர்ந்திருக்கிறோம்.

மேலும் எல்லாவகையான குற்றங்களுக்கும் உளவியல் ரீதியாகக் காரணங்கள் கூறுவது என்பதே மறைமுகமாக அத்தகைய குற்றங்களை ஆதரிப்பது என்பதாகத்தான் அர்த்தம். இதையெதிர்க்கத் துணியாத பெண்ணியமும் பார்ப்பனிய ஆணாதிக்கத்தின் எதிரொலிப்பேயன்றி வேறெதுவும் இல்லை.

ஃபோர்னோகிராஃபியும், பாலியல் கல்வியின் அவசியமும்

அடிப்படையில் கூர்மையான சித்தாந்தம் இல்லாத ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் இயங்கு முறையை தீர்மானிப்பதே அவர்களை அடிமைப் படுத்தியிருக்கும் இந்த ஆபாசப் படங்களே. குறிப்பாக, சினிமாக்களைக் காட்டிலும் ஃபோர்னோகிராஃபி படங்கள் “ஆண்மையை” வன்முறையும் வக்கிரமும் நிறைந்ததாக மாற்றுகின்றன. அவை பெண்கள் மற்றும் சிறுவயதினர் மீதான பார்வையை மிக எளிதாக திசைத் திருப்பிவிடுகின்றன. பாலியல் கல்வியை நிராகரித்துக் கொண்டிருக்கும் இதே வேளையில் தான், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் விளைவாக ஏதோ ஒரு வழியில் ஆபாசப் படங்களை பார்க்கும் மாணவ-மாணவிகள்தான் இன்றைய சூழ்நிலையில் அதிகமாகப் பாலியல் குற்றங்களில் ஈடுவோராக இருக்கின்றனர்.

ஃபோர்னோகிராஃபி அல்லது ஆபாசப்படம் இந்தியாவிற்குள் நுழையும் முன்னரே அதை நாம் காட்சிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தோம் என்பது தான் இங்கே நிதர்சனமான உண்மை. இன்று நாம் வாழும் இந்தச் சமுதாயத்தில் குழந்தைகள் பாலியல் தொல்லைகளுக்கு உள்ளாக்கப்படுவது ஒரு தினசரி நிகழ்வாகவும், பெண்கள் ஆண்களின் சந்தோசத்திற்காக மட்டும் என்ற மனுதர்ம

நம்பிக்கையை மீண்டும் மீண்டும் நடைமுறைப் படுத்துகிறோம். நம்மிடமே ஒரு கேள்வி கேட்டுக் கொள்வோம், ஏன் இன்று நடக்கும் பாலியல் வன்முறைக்கும் கூட்டு வன்புணர்வுக்கும் ஒரு விதத்தில் நாம் காரணமாக இருக்கக் கூடாது?

வாசிப்பாளரிடம் உடனே ஒரு பதற்றமான அல்லது கோபமான கேள்வி எழும், அதெப்படி இதுக்கு நான் காரணமாக இருக்க முடியும்? ஆம்... நாம் தான் காரணம். அமைதியாக 'அதையெல்லாம்' ஆதரித்து அதற்கான உற்பத்தித் தேவையை அதிகரிக்கச் செய்தது நாம்தான்.

இன்னும் ஒரு கேள்வியையும் நீங்கள் எழுப்பலாம் ஒரு தனிப்பட்ட மனிதர் அவருடைய கணினியிலோ, அல்லது ஸ்மார்ட்போனிலோ ஆபாசப் படம் பார்பதற்கும் வெளியுலகில் நடக்கும் கறுபழிப்பு மற்றும் கூட்டு வன்புணர்வுகளுக்கு என்ன சம்பந்தம்? தன்னை ஒரு ஆண் கட்டாயப்படுத்தி, அடித்து துன்புறுத்தி வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்குவதை ஒரு பெண் சந்தோசமாக ஏற்றுக் கொள்வாரா? நால்வர் சேர்ந்து ஒரு பெண்ணை புணரும்போது வரும் வலியை அந்தப் பெண் ஆசையோடு ஏற்றுக் கொள்வாரா என்பது தான் இங்கே கேள்வி? இல்லை என்று பதில் வந்தால் இன்னும் தொடருங்கள்.

சில நூற்றாண்டுகளாக போர்னோகிராப்பி ஒழிப்பை எதிர்த்து வாதாடுபவர்கள் கூறுவது, "ஃபோர்னோகிராஃபி அல்லது ஆபாசப் படம் இருப்பதால்தான் நாட்டில் கற்பழிப்பு குறைந்துள்ளதாகவும், அது தனிமனித இச்சைகளைத் தீர்பதற்கு பெரிதும் உதவுகிறது" என்றும் மனிதர்களை சுயகட்டுப்பாட்டோடு வைத்திருக்கிறது என்றும் அழுத்தமாக கூறுகிறார்கள்.

உதாரணமாக, சமீபத்தில் சமூக வளை தளங்களில் வெளியான காட்சி, ஒரு முப்பது வயது மதிக்கத்தக்க பெண்ணை ஐந்து இளைஞர்கள் (20-25 வயதுருக்கும்) பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாக்கும் காட்சி. அந்தப் பெண் கதறி அழுட்போது கூட அந்த இளைஞர்கள் மத்தியில் ஒரு சந்தோசம். நம்மைச் சுற்றி தினம் நடக்கும் பாலியல் கொடுமைகளையும் கூட்டு வன்புணர்வுகளையும் சாதாரண நிகழ்வுகளாக எண்ணிக் கடந்துவிடுகிறோம். அதன் விளைவு இப்போதைய காலகட்டத்தில் பாலியல் வல்லுறவு என்பது இந்தியக் கலாச்சாரத்தோடு ஒன்றிய ஒரு நிகழ்வாக்கப்பட்டுள்ளது. 'Fight the New Drug' என்னும் ஆபாசப் படங்களை எதிர்க்கும் ஒருங்கிணைப்பு, ஒரு தரவை வெளியிட்டது.

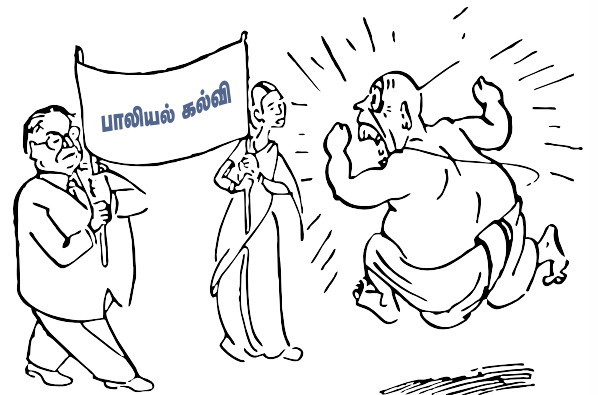
அதாவது, சில வருடங்களுக்கு முன்னர் வந்த ஆபாசப் படங்களை ஆராய்ந்ததில் (309 காட்சிகள்) எண்பத்து எட்டு சதவிகிதம் அந்த திரைப்படத்தில் உடல் சார்ந்த பாலியல் வன்முறைக் காட்சிகள் படமாக்கப்பட்டிருந்தும், மேலும் நாற்பத்து ஒன்பது சதவிகிதம் அந்தத் திரைப்படத்தில் மிகவும் இழிவான வார்த்தைகளால் அந்தப் பெண் திட்டப் படுவதாகவும் அந்த தரவு தெரிவிக்கின்றது. டாஸ்

மாக்கைப் போன்று இதுவும் ஒரு வகை போதைதான் என்றும் அதிகமாக போர்னோ கிராப்பியில் நேரம் செலவிடுபவர்களின் பெண்ணின் மீதான பார்வை மிகவும் வக்கிரமாக மாறிவருவதை தங்கள் ஆய்வின் மூலம் அம்பலப்படுத்தினார்கள்.

இணையத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆபாசப்படத் தளத்தைப் பார்ப்பதில் இந்தியாவிற்கு நான்காவது இடம் என்ற தகவலை அந்தத் தளமே பதிவிட்டுள்ளது. அதிலும் இணைய சேவை மிகக் குறைவான விலையில் கிடைப்பதால், 75 சதவிகிதம் ஆபாச புகைப்படங்களும் திரைப்படங்களும் பதிவிறக்கம் செய்வதும், பதிவேற்றம் செய்வதும் அதிகரித்திருப்பதாக தகவல். மேலும் ஒரு ஆய்வு கூறுகிறது, ஆபாசப் படங்கள் எடுத்துக் கொண்டிருந்த காலம் முடிந்து, இன்று அன்றாடம் நடக்கும் அந்தரங்க விஷயங்களை மறைமுகமாகப் படம் பிடித்து அதை விற்பனை செய்வது அதிகரித்து வருவதாக அந்த ஆய்வுத் தரவுகள் அழுத்தமாகக் கூறுகின்றன.

மறைந்திருந்து படம் எடுக்கப்பட்ட இலட்சக்கணக்கான தினசரி அந்தரங்கக் காட்சிகள் இணையத்தில் உலவுவதே இதற்கு சாட்சி. இன்னும் கூர்ந்து கவனித்தால், பெண்களை அடித்துத் துன்புறுத்தி வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கி அதைப் படமாகப் பதிவு செய்வதும் மிக அதிகமாகி வருகிறது. மேலும், வக்கிரமான, வன்முறை கலந்து ஒரு பெண் கூட்டு வன்புணர்வுக்கோ அல்லது வல்லுறவுக்கோ உள்ளாக்கப்படும் போது அந்தப் பெண் அதை மிகச் சந்தோசமாக ஏற்றுக் கொள்கிறாள் என்ற பிம்பத்தை அது ஆண்களுக்கு ஏற்படுத்துகிறது.

இந்தப் பிம்பம் தினசரி வாழ்க்கையில் எதிரொலிக்கும் போதுதான் கற்பழிப்புகளும் இதர பாலியல் குற்றங்களும் மிகச் சாதாரணமாக நடைபெறுகின்றன. பாலியல் கல்வியை எதிர்பதற்கு இந்துமதக்கலாச்சாரம் என்ற பிற்போக்குத்தனமான ஒன்றைத்தவிர வேறெதுவும் இல்லை. அதே நேரத்தில், பாலியல் கல்வியைக் கட்டாயமாக்குவதற்கு ஏராளமான, அழுத்தமான காரணங்கள் உள்ளன. பாலின சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக அழிய வேண்டியது பெண்மை மட்டுமல்ல, அழிக்கப்பட வேண்டியது இந்த ஆண்மையும் தான்.

10

லைப்பகுதிதான் கதைக் களம் என்பதால் அதன் இயற்கை அழகுகளை மட்டும் காட்சிப்படுத்த வில்லை. அதிகாலை 4 மணிக்கு திறக்கப்படும் டீக்கடை, அதில் கணவன் மனைவிக்குள் நடக்கும் சண்டை, கடை திறந்தவுடன் முதன் முதலாக கடனுக்கு டீ கேட்பவர்கள், அவர்களுடன் சண்டை, தரைப்பகுதி யிலிருந்து ஃபாரஸ்ட் பவுண்ட் கல்லைத்தாண்டி, மலைக்கு நடந்துசெல்லும் ஒத்தையடிப் பாதைகள், சுழதைப்பாதைகள், குதிரைப்பாதைகள், காய்ந்து போன போதைப்பூல் காடுகள் மலை ஏறும் பாதையில் சிலையே இல்லாத சிறுதெய்வத்தின் கோயில். நடுக்காட்டின் டீக்கடை, பால் இல்லாத கட்டஞ்சாயா, மலைப்பகுதியில் ஒருவருக்கொருவர் உரத்தகுரலில் தொடர்பு கொள்ளும் முறை, மனநலம் பாதிக்கப்பட்ட பெண், பல ஆண்டுகளாகத் தண்ணி வாடையே பார்க்காத கம்பளியைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு செல்லும் மனிதர்கள், எழவுக்கு தகவல் சொல்லச் செல்பவர்கள், ஏலக்காடுகளில் இரவு நேரத் திருட்டுக்கள், இரத்தத்தை உறிஞ்சும் அட்டைகள், கள் குடிப்பது, வானம் பார்த்த பூமிகள், அவற்றை நம்பியுள்ள மனிதர்கள், இளைஞர்களுடன் வீம்பு பிடித்து உடல் உறுதியைச் சோதிக்கும் பெருசுகள், இருங்குச் சோளக்காடு எனபல காட்சிகள் நம்மை 1980 க்குக் கொண்டுசெல்கின்றன.

முக்கியமாக, இளம் வயதுக்காரர்களுக்கு இணையாக ஏல மூட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்து கொண்டே, “அந்தக்காலத்திலே நானெல்லாம்” என்று இடைவிடாமல் 5 நிமிடம் பேசிக் கொண்டு செல்லும் அந்தப் பெரியவர் அந்தக் காட்சிக்காகவே இன்னொருமுறை பார்க்கலாம்.

தேக்கடியிலிருந்து நெடுமங்கண்டம் வழியாக மலைப்பாதையிலேயே மூணார் செல்லும் சாலை யானது மிகவும் அழகானது. பூப்பாறை வரையில் அந்தச்சாலையின் இருபுறமும், அழிக்கப்படாத 50 சதவீதப் பரப்புக்கு மேல் பண்ப்பயிர்கள் இல்லாத உண்மையான காடுகளைப் பார்க்கலாம். அந்தப்

பகுதிகள் தான் கதைக்களம். (அந்தச் சாலைக்குக் கீழே தான் நியூட்ரினோ திட்டம் செயல்பட உள்ளது)

அங்குள்ள ஏலத்தோட்டங்களில் சுரண்டப் படும் அனைத்து ஜாதிகளையும் சேர்ந்த தொழிலாளர் களோடு இரண்டு மணிநேரம் வாழ்ந்து விட்டு வந்த மனநிலையை உருவாக்கியுள்ளார் இயக்குநர் தோழர் லெனின்பாரதி.

இப்படத்தில் வரும் நூற்றுக்கணக்காக கேரக்டர்கள் திண்டுக்கல், தேவாரம், பண்ணைப்புரம் பகுதிகளிலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அவர்களது சொந்தக் குரலிலேயே நடிக்க வைக்கப்பட்டிருக் கிறார்கள். சதாநாயகன் ஆண்டனியை ரங்கசாமி என்றே அழைக்கலாம். அவரும் திண்டுக்கல்காரராம். சரியான வாய்ப்புகள் கிடைத்தால் இவரும் விஜய்சேதுபதி போல உயரலாம்.

இந்தப்படம் ஜாதிஓழிப்பையோ, பெண் விடுதலையையோ, பகுத்தறிவையோ பேசவில்லை. நிலமில்லாத அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்க்கையை மிக இயல்பாகப் பதிவுசெய்துள்ளது. இந்தப்படத்தில் பல காட்சிகளில் நமக்கு மாறுபட்ட கருத்து உண்டு. குலதெய்வம், மலைக்கிராமங்களில் வாழ்பவர் களிடையே உள்ள மூடநம்பிக்கைகள். இயற்கை விவசாயம், சில இடங்களில் தேவர் குடும்பங்களின் ஜாதிப்பெயர்கள் (எ.கா. வீரணன்) என வருகின்றன. ஆனால், அந்த விசயங்கள் கதைக்களத்தின் உண்மை நிலையை விளக்குவதாகத் தோழர் எண்ணியிருக்கலாம். நிச்சயமாகப் படத்தின் நோக்கம் நிலமற்ற ஏழைகளின் வாழ்க்கை நிலையைக் காட்டுவதுதான் என்பதால், அவற்றை மறந்து, பாராட்டலாம். யதார்த்த சினிமா என்பதற்கு மாறாக சில காட்சிகளும் உள்ளன. அதாவது, படத்தின் பெரும்பாலான கேரக்டர்கள் ரொம்ப ரொம்ப நல்லவர்களாக மட்டுமே காட்டப்பட்டுள்ளது. ஓரிருவரைத் தவிர உழைப்பாளிகள், கிராமத்துக் காரர்கள் அனைவருமே நல்லவர்கள் என்பது போலக் காட்டுவது யதார்த்தமாக இல்லை.

விஜய்சேதுபதி
செய்தியார்-2018

தோழர் பா.இரஞ்சித் தயாரிப்பில் வந்துள்ள சிறந்தபடம். தலித் சமுதாயத்தில் பிறந்த ஒருவர், தனது இழிவுகளில் இருந்து விடுபடக் கல்வியைக் கருவியாக்கிப் போராட முயற்சி எடுக்கிறார். அவர் சந்திக்கும் சமுதாயத் தடைகளுக்குக் கலைவடிவம் கொடுத்துள்ள தோழர் மாரிசெல்வராஜ் அவர்கள், சரியான ஒரு விவாதத்தைத் தொடங்க விரும்புகிறார். உரையாட வேண்டியவர்கள் உரையாட வேண்டியதன் அவசியத்தை இதைவிடச் சிறப்பாகக் கூறமுடியாது.

தலித் மக்களின் இன்றைய வாழ்க்கை முறையை வாழ்ந்து பார்க்காதவர்களுக்கும், தலித் வாழ்வியலை, தலித் உணர்வுகளை இதுவரை உணரமுடியாதவர்களுக்கும் இந்தப்படம் நிச்சயமாகப் புரியாது. பிடிக்காது. மேற்குத்தொடர்ச்சி மலை படத்துக்குத் தோழர் பா.இரஞ்சித் பாராட்டுத் தெரிவிக்கும் போது, “எளிமையைப் படமாக்குவது மிகப்பெரும் சவாலான வேலை” என்றார். அந்தச் சாதனையை மாரி செல்வராஜும் எட்டியுள்ளார்.

“என்னை நாயாக மதிக்கிற உங்களோட நினைப்பு மாறாதவரை இங்கு எதுவுமே மாறப் போவதில்லை” என்று இறுதிக் காட்சியில் பரியன் பேசும் ஒற்றை வாக்கியம், பலநூறுபக்கங்களில் பேச வேண்டியவற்றை அடக்கியுள்ளது. மிகமிகத் திறமையான வசனம் அது. அதைவிட அந்த இறுதி ஷாட்.....திட்டிக்கொண்டே படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிலரையும் கைதட்ட வைத்தது. பலநூற்றாண்டுக் கொடுமைகளை ‘ஒரே ஒரு ஃபோட்டோ’ என்ற அளவில் உள்ள அந்த ஷாட் டில் விளக்கியுள்ள ஆற்றலுக்கு வாழ்த்துக்கள்.

தீண்டாமை ஒழிப்பு என்ற அளவில் ‘பரியன்’ பாராட்டுக்குரியவர் தான் மறுப்பே இருக்காது. ஆனால், தீண்டாமைக் கொடுமைகளுக்குக் காரணமான ஜாதிமுறை, அதற்கு அடிப்படையாக உள்ள இந்துமதம், இந்து மதக் கடவுள்கள், இந்து சம்பிரதாயங்கள் இவற்றை நிறுவனப்படுத்தியுள்ள பார்ப்பனர்கள் போன்ற தீண்டாமையின் அடிவேர், ஆணிவேர்களைப் பற்றி சிறு அளவில்கூட விவாதிக்காதது ஏமாற்றமாக உள்ளது.

படத்தின் பெயரே ஒரு குலதெய்வப்பெயர். அதுவும் தற்செயலாக விபரம் தெரியாமல் வைக்கப்பட்ட பெயர் அல்ல. “அது எனது குலசாமியின் பெயர்” என இயக்குநரே விகடனில் கூறியுள்ளார். “திருநெல்வேலி மாவட்டத்துல பரியேறும் பெருமாள் முக்கியமான தெய்வம். இந்தத் தெய்வத்துக்கு, ‘சாஸ்தா வழிபாடு’ன்னு ஒண்ணு இருக்கு. அதாவது, குலதெய்வ வழிபாடு. அதில் எல்லா

சாதியினரும் பாகுபாடு பார்க்காமல் சேர்ந்து பூஜை செய்வாங்க. அதுதான் இந்த சாமியுடைய விசேஷம். எங்க குடும்பத்துக்கும் பரியேறும் பெருமாளுக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் உண்டு. எங்களுடைய குலசாமி அவர்தான். என்னுடைய அப்பாவுடைய ஜாதகப் பேரும் அதுதான். அதனால்தான் அப்பா, என் அண்ணனுடைய பேரை பரியேறும் பெருமாள்னு வைச்சாரு. எனக்கும் அந்தப் பேரு மேல பெரிய ஈர்ப்பு உண்டு. அதையே என்னுடைய பேரா வைச்சிக் கணுமனு ஆசையும் இருந்துச்சு.

<https://www.vikatan.com/news/spirituality/138076-director-mari-selvaraj-reveals-about-pariyerum-perumal.html>

இயக்குநரின் பார்வை தவறு என்பதை இந்தப் படத்தின் ஒரு காட்சியே விளக்குகிறது. படத்தில் முக்கியப் பாத்திரமாகத் தொடர்ச்சியாக ஆணவக் கொலைகளைச் செய்யும் ஒருவர் வருகிறார். அந்தக் கொலைகளைத் தனது குலதெய்வத்துக்குச் செய்யும் சேவையாகக் கருதித்தான் செய்கிறார். குலதெய்வங்கள் பார்ப்பனியத்துக்கு எதிரானவை என்பது யதார்த்தம் அல்ல. நாம் பேசிக்கொள்ளும் வெற்று வசனம் என்பதை அந்தக் காட்சியே விளக்குகிறது.

குலதெய்வங்களையும், ஜாதகங்களையும், இந்து மதப் பண்பாடுகளையும் போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டு, தீண்டாமைக் கொடுமைகளை ஒழித்து விட முடியும் என்பது சில கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் நிலை. அம்பேத்கரிஸ்ட்டுகளுக்கும், பெரியாரிஸ்ட்டுகளுக்கும் இவற்றின் ஆபத்துகள் புரியும்.

இந்த மாற்றுக் கருத்துக்கள் நமக்குள் உரையாட வேண்டிய விசயங்கள் தான். அதை எப்போது வேண்டுமானாலும் பேசிக்கொள்ளலாம். எந்த ‘இச’ த்தையும், எந்த அமைப்பையும் அறிந்திராத மக்களைப் படம் பார்க்கவைக்க வேண்டும். ஏனெனில், ‘பரியன்’ பல பொதுக் கூட்டங்களை நடத்துவதற்கு இணையானவர்.

படத்தின் உள்ளடக்கத்தைத் தாண்டி ஒரு அரசியல். மெட்ராஸ் டாக்ஸிஸ் பார்ப்பனர் நிறுவனம். மெட்ராஸ் இயக்குநரின் ‘நீலம் ப்ரோடக்ஷன்ஸ்’ நமது நிறுவனம். நமது பணம் 150 ரூபாயைப் பார்ப்பனர் மணிரத்னத்துக்குக் கொடுக்க வேண்டுமா? தோழர் இரஞ்சித்துக்குக் கொடுக்க வேண்டுமா?

